

கசன் நன்வலைகள்

கசிஞ்சிக்கைவலைகள்

கஷன்

வாழ்க்கைச் சுவடும்
இலக்கியப் பதவும்

தொகுப்பு
பெ. ஆனந்தலிங்கம்

உ
சிவமயம்

திரு. கணக்கபை சீவகுருநாதன்

(இளைப்பாறிய அதிபர், உடுத்துறை மகாவித்தியாலயம்)
(முத்த எழுத்தாளர்)

தோற்றம் 1920-12-20

மறைவு 2003-01-13

திதி வெண்பா

சித்தீர பானு ஆண்டு சீர்மார் கழித்தீங்கள்
பத்திபூர்வ பக்கத்தீடு ஏகதசி - முத்திசேர்
முத்த எழுத்தன் சீவகுரு நாத ஆசான்
கைத்தனடி சேர்ந்தான் குறித்து.

வாழ்க்கை வரலாறு

அமரர் கனகசபை சிவகுருநாதன் அவர்கள் 1920ஆம் ஆண்டு மார்க்டி மாதம் 20ஆம் திகதி புலோப்பளையில் கனகசபை - சேதுப்பிள்ளை தம்பதியினருக்கு மகனாக அவதரித்தார். க. வண்ணியசிங்கம், பெ. நாக முத்து, வ. சரஸ்வதி, பா. அன்னலட்சுமி ஆகியோர் இவரது உடன் பிறப்புக்களாவர். இவர் தனது ஆரம்ப, இடைநிலைக் கல்வியை உசன் இராமநாதன் கல்லூரி, அச்சுவேலி மத்திய மகாவித்தியாலயம், சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரிகளில் பெற்றார். 1940 ஆம் ஆண்டு திரு நெல்வேலி ஆசிரிய கலாசாலையில் ஆசிரியப் பயிற்சிக்காக சேர்ந்தார். அங்கு பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் வழிகாட்டவில் தமிழை நன்கு கற்றறிந்து 1943ஆம் ஆண்டு அங்கிருந்து ஆசிரியராக வெளி யேறி வவுனியாவில் கடமை புரிந்தார்.

1944ஆம் ஆண்டு சரசாலை கணக்கர் கனகசபை - செல்லம்மா தம்பதி யினரின் மகளான இராசம்மாவைக் கரம் பிடித்து இல்லற வாழ்க்கையில் பிரவேசித்தார். 1950ஆம் ஆண்டு பண்டிதர் பரீட்சை எழுதி அதில் சித்தியடைந்தார். அதன்பின் செட்டிக்குளம், மன்னார், மத்துக்கம, கொழும்பு, மட்டக்களப்பு ஆகிய பகுதிகளில் ஆசிரியப் பணி தொடர்ந்தது. அப்பகுதிகளில் அவரிடம் கல்வி கற்ற மாணவர்கள் இன்று உயர் பதவிகளில் இருப்பது அவரது சேவைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். 1971ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1978 ஆம் ஆண்டு சேவையிலிருந்து இளைப்பாறும்வரை உடுத்துறை மகாவித்தியாலயத்தின் அதிபராகக் கடமையாற்றினார். அக்காலப்பகுதியில் உடுத்துறை மகாவித்தியாலயம் பரீட்சைகளில் நல்ல பெறுபேற்றைப் பெற்றது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இவருக்கு ஐந்து பிள்ளைகள் உள்ளனர். அவர்களில் மூவர் ஆண் பிள்ளைகள். இருவர் பெண் பிள்ளைகள். மூத்த மகள் புஷ்பராணியை யாழ். வேம்படி மகளிர் கல்லூரியில் கல்வி பெறச் செய்து இலங்கை மத்திய போக்குவரத்து சபையில் சேவையாற்றும் பொ. ஆனந்த விங்கத்திற்குத் திருமணம் செய்துவைத்தார். இவர்களுக்கு சதீஷ், குமரேஷ், வித்தியா ஆகிய குழந்தைகள் இருக்கின்றனர். மூத்த மகள் புஷ்பநாதன் ஆவார். இவரை யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் கல்வி கற்கச் செய்தார். அவர் அங்கிருந்து மொறட்டுவ பல்கலைக்கழகம்

சென்று பயின்று கட்டிடக் கலைஞராக வெளியேறினார். தற்போது கண்டாவில் தொழில் புரிகின்றார். இவருக்கு கலையரசியை வாழ்க்கைத் துணையியாக்கினார். இவர்களுக்கு ரஜீவ், ஜெனகன் ஆகிய புதல்வர்கள் இருக்கின்றார்கள். அடுத்தவர் மகன் செல்வராணி ஆவார். இவரை சாவகச்சேரி இந்து மகளிர் கல்லூரியில் கல்வி பெறச் செய்து தொழில் நுட்பவியலாளர் கு. சண்முகம் அவர்களுக்கு திருமணம் செய்து வைத்தார். இவர்கள் தற்போது தமது குழந்தைகளான நிலூஜா, ஹேமா, சரவணன் ஆகியோருடன் கண்டாவில் வசிக்கின்றனர். அடுத்தவர் மகன் சபாநாதன் ஆவார். இவரை சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரி, வட்டுக் கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிகளில் கல்வி கற்கச் செய்தார். தற்போது சுங்கத் திணைக்களத்தில் உதவிச் சுங்கப் பணிப்பாளராகக் கடமை புரிகின்றார். இவருக்கு ழூஞந்தினியை திருமணம் செய்து வைத்தார். இவர்களுக்கு கலோச்சனா, சியாமளன், சசிவர்ணன் ஆகிய குழந்தைகள் உள்ளனர். கடைசி மகன் கேதீஸ்வரநாதன் ஆவார். இவரை சாவகச்சேரி இந்து கல்லூரியில் கல்வி பெறச் செய்து கணினிப் பகுப்பாய் வாளர் ஆக்கினார். இவர் தற்போது அமெரிக்காவில் பணிபுரிகின்றார். இவருக்கு ரஜனியைத் திருமணம் செய்து வைத்தார். இவர்களுக்கு அபர்ணா, அனித்தா, ஆர்த்தி ஆகிய மூன்று பெண் குழந்தைகள் உள்ளனர்.

“கசின்” சிவகுருநாதன் அவர்கள் சமூகப்பணி, இலக்கியப்பணி எனப் பல்வேறு துறைகளில் எமது சமூகத்திற்கு தொண்டாற்றினார். சாவகச்சேரி, சரசாலையில் வசிக்கும்போது இராமாவில் பிள்ளையார் கோவில் திருப்பணி, மட்டுவில் அம்மன் கோவில் திருப்பணிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர். அவர் வாழ்ந்த “நிதானபுரி” இல்லம் என்றும் அவ்வூர் மக்களால் நிறைந்து இருக்கும். காரணம் இவரது சோதிடப் புலமையாகும். எதுவித பலனையும் எதிர்பாராது இல்லம் வரும் சகலருக்கும் விவாகப் பொருத்தம், பலன் சொல்வார். அந்தப் பணி பிற்காலத்தில் பம்பலப்பிட்டி அரச தொடர்மாடியில் வாழ்ந்தபோதும் தொடர்ந்தது. அதிபர் சேவையிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்னர் தொண்ணாறுகளில் சில வருடங்கள் மன்னார் திருக்கேதீஸ்வர கோவிலின் நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்றுத் திறம்பட நடாத்தினார். இலங்கை இராணுவம் திருக்கேதீஸ்வரத்தை முற்றுகையிட்டபோது கோயிலில் கடமை புரிந்த ஊழியர்கள் எல்லோரும் வெளியேறிவிட்ட நிலையில் கோவிலைப் பூட்டி இறுதியாக அங்கிருந்து வெளியேறியவர் சிவகுருநாதன் ஆவார். இறுதிக் காலத்தில் பம்பலப்பிட்டியில் வாழ்ந்தபோது கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். அங்கு பால பண்டித வசுப்புகளில் இலவசமாக விரிவுரையாற்றினார்.

அவ்வகுப்புகளில் அரசு சேவையில் பணியாற்றிய பலர் மாணவர்களாக விளங்கினார்கள். 1963 ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் கடமையாற்றியபோது இலங்கை கலை இலக்கியப் பேரவையின் தலைவராக விளங்கினார். இவர் தலைவராக இருந்தபோது இலக்கியப் பேரவை பல இலக்கிய விழாக்களையும் இலக்கியக் கலந்துரையாடல்களையும் நடாத்தியது குறிப்பிடத்தக்கது.

கசின் சிவகுருநாதனுடைய வாழ்க்கையில் அவர் ஆற்றிய ஆக்க இலக்கியப் பணி மிக உயர்ந்த இடத்தை வகிக்கின்றது. 1946ஆம் ஆண்டு “ஸமூகேசரி” பத்திரிகை மூலம் எழுத்துத்துறையில் கால் பதித்தார். இறக்கும்வரை இவரது பேனா ஓயவில்லை. நாவல், சிறுகதை, கட்டுரைகள், வானோலிப் பேச்சு என்று பல்வேறு துறைகளில் தடம் பதித்தவர். “கசின்” என்ற புனைபெயரில் ஆக்க இலக்கியத்தையும், “சட்டம்பியார்” என்ற புனைபெயரில் கட்டுரைகளையும் எழுதினார். சில சமயங்களில் “கசின்” என்ற பெயரிலும் கட்டுரைகளை வரைந்துள்ளார். நிதானபுரி, காதலும் கடிதமும், கசின் சிறுகதைகள், குமாரி இரஞ்சிதம், சகடயோகம் ஆகிய நால்கள் இவரது படைப்புகளாகும். இவரது இலக்கியச் சேவையைப் பாராட்டி 1994ஆம் ஆண்டு இலக்கியப் பேரவை யாழ் மண்ணில் விழா எடுத்து மூத்த எழுத்தாளரான இவரைக் கௌரவித்தது. இவரது தமிழ்ப் புலமையைப் பாராட்டி கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம் 1999ஆம் ஆண்டு நடாத்திய புலவர், வித்துவான்கள் மாநாட்டில் இவருக்கு “இயற்றமிழ் வித்தகர்” என்று பட்டமளித்து கௌரவித்தது. இலங்கை அரசு கலாச்சாரத் தினைக்களம் 2000ஆம் ஆண்டு இவரது இலக்கியப் பணிக்காக “கலாபூஷணம்” விருது வழங்கி கௌரவித்தது.

2003ஆம் ஆண்டு தைமாதம் 13ஆம் திகதி இவர் எம்மை விட்டுப் பிரிந்தார். சமூகம், ஒரு சமூகத் தொண்டனை, தமிழ் ஒரு இயற்றமிழ் வித்தகனை, இலக்கியம் ஒரு முத்த ஆக்க இலக்கியகர்த்தாவை இழந்து தவிக்கின்றது. இன்னும் அவரது இலக்கியப் படைப்புகள் பல நூலுருப் பெறாமல் இருக்கின்றது. அவை வெளிக்கொண்டுவரப்பட்டால்தான் கசின் என்ற படைப்பாளியை நாம் முழுமையாகக் காண முடியும். இப் பணியை அவர்களது பிள்ளைகள் செய்வார்களென எதிர்பார்க்கின்றேன். அவரது ஆத்மாசாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

பொ.ஆ

சுழித்துப் பேணா மன்னர்கள்

“கசின்”

தமிழ் நாட்டிலே தலைவணங்காத எழுத்தாளர் என்றும், உள்ளதை உள்ளபடி சொல்பவர் என்றும் ஒருவரைக் குறிப்பிடவேண்டுமெனின் வல்லிக்கண்ணன் அவர்களைக் குறிப்பிடலாம். தமிழ்நாட்டிலும், ஈழநாட்டிலும் பிரபலமான எழுத்தாளர் ஒருவரை குறிப்பிட வேண்டுமானால் அமரர் கல்கி அவர்களைக் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் இருவரும் ஒரேமுகமாக நல்ல கதைகளை எழுதும் ஒருவர் எனக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்பட்டவர்தான் “கசின்” என்ற மூன்றெழுத்துக் களால் குறிக்கப்படும் அன்பர் க. சிவகுருநாதன் அவர்கள்.

“காதல்”, “காமம்” என்பனவும் மூன்றெழுத்துக்களால் கூறப்படு படவேயே. “கசின்” என்ற புனைபெயருக்கும் மேலே கூறப்பட்டவை களுக்கும் நெருங்கிய ஒற்றுவையையுண்டு. ஆம். அவர் எழுதிய சிறுகதை களும், நெடுங்கதைகளும் காதல், காமம் சம்பந்தமுடையன. வண்டியில் வளர்ந்த கதை குஞ்ச மாணிக்கம், நூலும் நூற்கயிறும், வன சஞ்சாரம், மில் அன்னபூரணி, இது காதல்ல, குமாரி இரஞ்சிதம், ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர், இராசமணியும் சகோதரிகளும், கதவைப் படி ரென்று சாத்தினாள், காதல் வலை, இதய ஊற்று, குறள் படும் பாடு, சுகட யோகம், மணியோசை என்பன அவர் எழுதிய கதைகளிற் சில.

இக்காலச் சிறுகதைகள் முற்காலத்திற் கிராமிய சனங்களிடையே பேச்க வழக்காக இருந்தனதான். “அடேயப்பா அன்னிக்கு ஒரு பொம்பிளையை இறயிலுக்குள் கண்டேன். தேவரம்பை மாதிரி. அவளாகுகில் ஒரு ஆம்பிளை இருந்தான். ஆகா! மன்மதன் மாதிரி. அவர்களைக் கண்டவுடன் எனக்கு வாய்த்தானே ஒரு கருங்குரங்கு. அவளை நினைக்க எனக்கு எரிச்சலாயிருந்தது. பிறகுதான் தெரிந்தது அந்தப் பொம்பிளை ஒரு கிழவனின் மனைவியென்று. அவனுக்குப் பக்கத்தில் இருந்தவன் அவள் தமையன். அப்போதுதான் என் மனம் ஆறியது.” என்று கிராமத் தான் ஒருவன் தன் நண்பனுக்குக் கூறியதை இக்காலத்தில் மெருகு வைத்து எழுதினால் “மனத்திருப்தி” என்ற கதையாகலாம் என்று இலக்கியங்களின் போக்கு என்ற கட்டுரையில் சிறுகதை சம்பந்தமான - இரத்தினச் சுருக்கமாக ஆனால் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்.

“இப்படிச் சந்தியில், தெருவில், தோட்டத்தில், சந்தையில், புகையிரதத் தில் பஸ்ஸில் நடக்கும் ஓவ்வொரு சிறு சம்பவங்களும் திரண்டோ, தனித்தோ செவ்வனே எழுதப்பட்டு இக்கால இலக்கியம் என்று தமிழ்நாட்டில் மிடுக்காய் உலாவுகின்றன என்று அவர் கூறுகின்றார்”

ஆனால், “வாழ்க்கையில் உள்ளதை உள்ளபடி சித்திரிப்பதுதான் இலக்கிய முறை. ஆனால் வாழ்க்கையில் மேன்மையும் உண்டு. சிறுமையும் உண்டு. அழுகும் உண்டு அவைட்சணமும் உண்டு. பயன்படுவதும் உண்டு, பயனற்றதுமன்னு. பொறுக்கி எடுத்துக் கொள்வதிற்றான் எழுத்தாளரின் கலைத்திறமை இருக்கின்றது.... வழி புரண்ட காதலை வைத்துக் கதை எழுதுவது எனிது. விற்பதும் எனிது. கள்ளிப்பெட்டிப் பலகையில் தச்சுவேலை செய்வது எனிது. ஆனால் உறுதியும் பயனும் இல்லை” என்று ஒரு பெரியவர் உபதேசிக்கிறார்.

எவர் எப்படிக் கூறினாலும் காதல் கதைகளைத்தான் வாசகர்கள் விருப்பத்தோடு படிக்கிறார்கள். எத்தனையோ நுட்பமான வழக்குகள் நீதிமன்றங்களில் நடந்தாலும் கற்பழித்த வழக்கும், காணாமல் ஒடிப் போனவள் வழக்கும் பார்க்கத்தான் கூட்டம் கூடுகின்றது. இது ஏன்? எத்தனையோ கதைகள் - எத்தனையோ கதாபாத்திரங்கள் பெருகி யிருந்தும் வைலா - மஜ்னு, ஜுலியட் - ரோமியோ, அம்பிகாவதி - அமராவதி, தேவதாஸ் - பார்வதி என்ற காதற் கதைகளின் மதிப்புக் குறைபடவில்லையே. ஆகவே இது ஒரு விடுவிக்க முடியாத முடிச்சு. “கசின்” எழுதும் கதைகளிற் சிக்கல் அதிகம் இருப்பதில்லை. வசனநடை வாசகர்களை கவரக்கூடியது. எந்தக் கதையை வாசித்தாலும் எங்கேயோ இது நடந்தது போன்ற மனப்பிரமை தட்டும். கதாபாத்திரங்களின் வர்ணனை சில இடங்களில் நன்றாக இருக்கும். உருத்திராபுரி இந்துக் கல்லூரி முகாமைக்காரர் அருணாசலத்தை அவர் வர்ணிக்கிறார் பாருங்கள்.

“பவளமால் வரையில் நிலவெறிப்பதைப் போலத் திருநீற்றுப் பூச்சடனும், கையில் பிரம்புடனும், குமிழி மிதியடி மேல் அருணாசலம் பிள்ளை உருத்திராபுரி இந்துக்கல்லூரிக்கு விஜயம் செய்தார். எந்த விஷயத்தையும் தீர விசாரிக்கும் குணமுடைய அவர் அப்படி வந்தது புதினமன்று”

யு.என்.பி. யும் தமிழ்க் காங்கிரஸும் சேர்ந்ததாற்றான் குஞ்சமாணிக்கம் என்றமைக்கப்படும் புஞ்சி மெனிக்காவினதும் முத்துச்சாமியினதும் காதல் நிறைவேறியது என்ற கதை. கதை அம்சத்திலும், வசனநடையிலும் சிறந்து விளங்குகின்றது.

“உண்மைக் காதல்தானா? என்று அறிவுதற்கு பண்டைத் தமிழ் ஆசிரியர் கள் இரண்டு குளிகைகள் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். முதற் குளிகை பலனளிக்காவிட்டால் இரண்டாவது குளிகை நிச்சயம் பலனளிக்கும். முதற் குளிகைக்கு நாண்நாட்டம் என்றும் இரண்டாவது குளிகைக்கு நடுங்க நாட்டம் என்றும் பெயர்..... முத்து மாணிக்கத்திடம் முதலாம் குளிகை பலனளிக்கவில்லை..... இரண்டாம் குளிகையை என் தாய் பிரயோகித்தாள். அது பலன் அளித்தது”

வனசஞ்சாரம் என்ற கதையில் வரும் “மெய்க்கஞ்சி” வித்தியாசாலையை பாருங்கள்.

“இன்று இன்ஸ்பெக்டர் வருவார். உற்சாகமாகப் படிக்க வேண்டும்” என்று பிரின்ஸிப்பல் சொன்னால் நிச்சயம் அன்று பரிசோதகர் வரமாட்டார். “இன்றைக்கு நூறு கணக்குத் தாருங்கள். நாளைக்கு முழுவதும் செய்து வருகின்றோம்” என்பார்கள் மாணவர்கள். ஆனால், ஒரு கணக்கும் செய்து வர மாட்டார்கள். அவர்களில் என்ன குறை? வித்தியாசாலைதான் மெய்க்கஞ்சி வித்தியாசாலையாச்சே”

“கதவைப் படிரென்று சாத்தினாள்” என்பதை ஆரம்ப வாக்கியமாகக் கொண்டு அன்பர் எழுதியுள்ள கதை இளம் தம்பதிகளின் உல்லாச வாழ்க்கையை உய்த்துணராமல் இரா முழுவதும் அரட்டையடிக்கும் நண்பர்களுக்குச் “சுவக்கடி” கொடுப்பதாக இருக்கின்றது. “இது காதல்லை” என்ற கதை வட இலங்கையின் பிரபல மூன்று கோயில் களான சந்திதி முருகன், பன்றித்தலைச்சி அம்மன், வற்றாப்பளை அம்மன் ஆகியவற்றை வைத்து எழுதப்பட்ட ஒரு சாதாரண காதல் கதைதான்.

ஆனந்த விகடன் ஆசிரியர் தேவன் அவர்களைப் பின்பற்றி தாம் எழுதும் தொடர்க்கதை அத்தியாயங்களுக்கு முகப்பாக கவிதை வரிகளையோ பழுமொழிகளையோ எழுதியிருக்கிறார் இவர். அப்படி எழுதியிருக்கும் சில வரிகள் அபாரமாக இருக்கின்றன.

“சுகடயோகம்” என்ற தொடர்க்கதைக்கு அவர் எழுதிய முகப்பு இரண்டைப் பாருங்கள்.

“மிடுக்கீர்ண பீரார்வீரன் ஒருவன் நம்ந்து சௌந்தராவும் சௌலிவாரின் ஒழிய ஒரு திடுக்குதிரையின் மேல் ஓரிசீசைல்ல மாப்பான்”

(ஒரு பழுமொழி)

“அட செடுவாய் பல நீராழிலுமிருக்கீப் பளீவி

ஆசிரியத் தீராழில் பெரிதைன்றைண்ணி வந்தீராய்

பழையிலே மட்டிப்பீரி தீவகலை நீர்று

பழ செரிவெதன் நிப்பொழுதே யறிந்து எதாண்டிபாடி”

(பல்லிகள் தூது கோஷ்டி சோ.ந.)

அவர் எழுதிய தொடர்க்கதைகளிற் சில கடித ரூபமாகத் தொடர்கின்றன. இராசமணியைப் பற்றி எழுதிவிட்டு அவள் சகோதரிமார் நால்வரையும் பற்றி எழுதிய நான்கு காதற் கதைகளும் புதுமுறையாகவும் நன்றாகவும் அமைந்திருந்தன.

இவை மாத்திரமன்றிப் “பாட்டியின் ஆராய்ச்சி” என்ற தலைப்பில் நகைச் சுவைக் கட்டுரைகள் பலவும் அவர் எழுதியிருக்கிறார். சங்க நூற் காட்சி கள் சிலவற்றிற்கு நல்ல மதிப்புரைகளும் வரைந்துள்ளார். இவற்றிலிருந்து கசினின் இலக்கியப் ரைப்பை அறிய முடிகின்றது.

குறுகிய காலத்தில் வெசு பிரசித்தமான கசின் அவர்கள் அரசினர் பாடசாலையொன்றில் ஆசிரியர் என்று அறியும் போதுதான் அவர் தன் குழுவில் உள்ள பாத்திரங்களை வைத்துக் கதைகள் எழுதும் இரகசியம் தெரிகிறது. காதற் கதைகள் போதும். அன்பையும் தாய்மையையும், ஓற்றுமையையும் பிரதிபலிக்கும் கதைகளையும் எழுதிக் குவிக்க வேண்டும் என்பதுதான் கசினுக்கு என்னுடைய வேண்டுகோள்.

- கணக். செந்திநாதன்

(கரவைக்கவி கந்தப்பனார்)

நன்றி : சமூகேசரி 26.06.1955

“கஞ்ச” என்னும்

எழுத்துக் காலத்திற்கு

நீண்டிடத் தங்களீர் பார்வை
 அரங்கத்தில் கலந்த உங்களீர் பீச்சை
 அலவடிக்கொள்ளாத உங்களீர் இருப்பு
 ஞானம் கலந்த உங்களீர் பகடப்பு
 கிண்ணும் இருக்கிறது நினைவில்
 தல்லில் வெட்டியூத்தாய்

சீறுவன் நான்
 ஜனிக்கும் மன்னாடும்
 உங்களில் ஜனங்கிடுத்
 உயிர் எழுத்துக்களால்
 வாழுவின் வய்தனை
 உங்களீர் வய் வருத்தி
 உயிர் உருக்கி
 எழுதியதெனால்தானே ஜயா!
 நாங்களீர் எழுத்து கிலக்கியத்தினீர்
 உயிர்சூப்பு எழுத்துக்களின்
 கிலக்கணம் கற்றிறாம்
 ஸண்மாச்சனை எழுத்துக்களினீர்
 மன்னினால்கூட மது
 உங்களீர் சூவடுகளில்தான்
 எங்களீர்
 யுதார்த்த எழுத்தினீர் ஞானம்
 நன்னிற்கிடத்து
 கற்பனை கலந்து
 கிலக்கியமிலா எழுத்துக்களினீர்
 விற்பனைச் சுந்தரத்திற்குள்
 எழுத்து கிலக்கியம்

சிக்கி இருக்கையில்
சுட்டுச்சிய வாழ்வின்
சுத்தித்தைப் படியிய
சிரும்பூதனின் சிறிபி நீங்கள்

தாலமாதிவிழப் நீங்கள்
எங்களின் ஓர் இலத்திய காலம்
நீங்கள் வாழ்ந்து தாலத்தில்
நானும் வாழ்ந்து நிலை எப்பது
காலமனும் கூற
எனத்கு வழங்கிய
உயர் விருது ஜயா!

- மேமன்கவி

முத்த எழுத்தாளர் “கசின்”

எழுகேசரி உருவாக்கிய எழுத்தாளர்களில் ஒருவர் கசின் என்ற புனைப் பெயரில் முன்னைய இலக்கியத் தலைமுறைக்கு நன்கு அறிந்தவரான திரு. க. சிவகுருநாதன் ஆவார். 1946ஆம் ஆண்டிலிருந்து மூன்று தசாப் தங்கள் வரை ஈழத்து அனைத்துப் பத்திரிகைகளிலும் ஓயாது நிறையவே எழுதியுள்ளார். சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை என்ற முத்துறைகளிலும் ‘கசின்’ அகலமாகவும் ஆழமாகவும் கால்களை ஊன்றியுள்ளவர். நாலுரு வில் அவரது நாவல்களோ, சிறுகதைகளோ, கட்டுரைகளோ எதுவும் இதுவரை வெளிவரவில்லை. அதனால் இன்றைய தலைமுறைக்கு ஆற்றலும் ஆளுமையும் நிறைந்த ஒர் ஆக்களிலக்கியகர்த்தாவின் இலக்கியப்பணி தெரியாது திரையிடப்பட்டுள்ளது.

எழுத்தாளர் கசின் அச்சுவேலி சரஸ்வதி உசன் இராமநாதன் பாடசாலையில் தனது ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்றார். பின்னர் திருநெல்வேலி சௌவாசிரியர் கலாசாலையில் தனது ஆசிரியப் பயிற்சியை நிறைவு செய்தார். பண்டிதமணி கலாநிதி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களைத் தனது குருவாகக் கசின் மதிக்கிறார். அவரது எழுத்தில் தூய்மையும், நடையில் எளிமையும் இருப்பதற்கு பண்டிதமணியின் செல்வாக்கே காரணமென்னாம். தமிழாசிரியர்களாக இலங்கையின் பல பகுதிகளிலும் கடமையாற்றி, இறுதியில் உடுத்துறை மகாவித்தியாலயத்தில் அதிபராகப் பதவி வகித்து ஓய்வு பெற்றுள்ளார். இன்று சமய, சமூகப் பணிகளில் ஈடுபட்டு வருகிறார். ‘கசின்’ அவர்களுக்கு முன்னைய ‘ஆனந்தவிகடன்’ ஆசிரியரான தேவன் அவர்களை ஆக்க இலக்கியகர்த்தா என்ற வகையில் நன்கு பிடிக்கும். அதனால் தேவனின் நகைச்சவையோடும் எழுத்து நடையை கசினின் எழுத்துக்களில் அவதானிக்க முடியும்.

கசின் முதலில் ஒரு கட்டுரை ஆசிரியராகவே எழுத்துக்களில் புகுந்தார். ‘இலக்கியம் என்றால் என்ன?’ , ‘தமிழ் ஆசிரியர் வரலாறு’, ‘பாட்டியின் ஆராய்ச்சி’ ஆகிய கட்டுரைகள் எழுகேசரியில் வெளிவந்தன. பின்னர் கசின் நாவலாசிரியராகவும், சிறுகதை ஆசிரியராகவும் பரிணமித்த போதும் கட்டுரைகள் எழுதுவதை நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. காலத் திற்குக் காலம் இலக்கியம்சம்பந்தமாகவும், கல்வி சம்பந்தமாகவும் தெரிவிக்கப்படும் கருத்துக்களைச் சீர்தாக்கி விமர்சித்துக் கட்டுரை எழுதி வந்துள்ளார். உதாரணமாக, ‘கல்வி வெள்ளை அறிக்கை’ பற்றிச்

‘சிந்தாமணி’யில் அவர் எழுதிய கட்டுரை கல்விமான்களிடையே அக்காலவேளையில் பரபரப்பினை ஏற்படுத்தியது. அவ்வகையான கட்டுரை களை ‘சட்டம்பியார்’ என்ற புனை பெயரில் எழுதுவதை இவர் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

1947ஆம் ஆண்டு கசினின் முதலாவது ஆக்கவிலக்கியமாக அவருடைய தொடர் நாவலான ‘வண்டியில் வளர்ந்த கதை’ ஈழகேசரியில் வெளி வந்தது. இந்த நாவலில் அவர் கையாண்ட உத்தி அக்காலத்தில் புதுமையானது. புகையிரத்தில் சந்திக்கும் இருவர் ஒருவரையொருவர் அறிய முடியாமையினால் காதற் கடிதங்களைப் பத்திரிகை மூலம் பரிமாறிக் கொள்கின்றனர். இவர் பின்னர் எழுதிய நாவல்களிலும் கடிதங்கள் மூலம் கதையை வளர்த்துச் செல்கின்ற பாணி நிறையவே காணப்படுகின்றது. சகடயோகம், இராசமணி சகோதரிகள், இதய ஊற்று, தேடிவந்த செல்வம், சற்பகம், நிதானபுரி, சொந்தக்கால், கண்ணடைத்த கடிதங்கள் எனப் பல நாவல்களைக் கசின் எழுதியுள்ளார் என்பது இன்றைய தலைமுறைக்கு வியப்பான சங்கதியாகும். இந்தியப் பத்திரிகைகளும், இந்திய எழுத்துக்களும் ஆழ வேரூன்றியிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் ஈழத்துப் பத்திரிகைகளில் தரமாகவே எழுதி தனக்கென ஓரிடத்தை கசின் தக்கவைத்திருக்கிறார்.

கசின் அவர்களின் சிறுகதைகள் ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறைக்கு மெருங்கூட்டியுள்ளன என்பேன். சிறுகதைகளை இவர் நிறையவே எழுதியுள்ளார். ‘மணி ஒசை’, ‘நூலும் நூற்கயிறும்’, ‘இது காதலல்ல’, ‘பச்சைக்கிளி’, ‘பஞ்சம் நெருப்பும்’; ‘சிலந்திவலை’, ‘தமிழன்தான்’, ‘வனசஞ்சாரம்’, ‘குஞ்சமாணிக்கம்’ முதலான சிறுகதைகள் அவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்கன. ஈழத்தமிழர்களின் பழக்கவழக்கங்கள், பேச்சமுறை முதலியவற்றை இவருடைய சிறுகதைகளில் நிறையக் காணலாம். இந்த மண்ணேநாடு ஒட்டிய விடயங்களைத் தனது ஆக்கங்களில் சலியாது எடுத்துக் காட்டியமை கசினுக்குரிய திறனாகும்.

இலங்கை வாளெனாலியில் இவருடைய பல சிறுகதைகள் வாசிக்கப் பட்டுள்ளன. இலக்கியம் சம்பந்தமான பேச்சக்களை இவர் வாளெனாலி யில் நிகழ்த்தியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக, ‘கவிதை இன்பம்’பற்றிச் சில வருடங்களாக வாளெனாலியில் தொடர்ந்து உரையாற்றியுள்ளார்.

கசினின் நாவல்களிலும், சிறுகதைகளிலும் கருப்பொருளாகக் குடும்ப உறவுகளே முக்கியம் பெற்றன. இவருடைய கதைகளும், நெடுங்கதை களும் காதல், காமம் சம்பந்தமுடையன. ‘வண்டியில் வளர்ந்த கதை’, ‘குஞ்சமாணிக்கம்’, ‘நூலும் நூற்கயிறும்’, ‘வனசஞ்சாரம்’, ‘மிஸ் அன்ன பூரணி’, ‘இது காதலல்ல’, ‘குமாரி ரஞ்சிதம்’, ‘ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர்’, ‘இராசமணியும் சகோதரிகளும்’, ‘காதல்வலை’, ‘மணியோசை’ முதலான

கதைகளில் இப்பண்புகள் மேலோங்கியிருப்பதைக் காணலாம் எனக் கனக செந்திநாதன் குறிப்பிட்டுள்ளார். தொடர்ந்து கசின் எழுதும் கதைகளில் சிக்கல் அதிகம் இருப்பதில்லை. வசனநடை வாசகர்களைக் கவரக்கூடியது. எந்தக் கதையை வாசித்தாலும் ‘அது எங்கேயோநடந்தது போன்ற மனப்பிரமை தட்டும்’ என்கிறார் இரசிகமணி. கசின் அவர் களின் சிறுகதைகள் தொகுக்கப்பட்டு நூலாக வெளிவரின் இந்த ஆக்க இலக்கியகர்த்தாவின் திறனையும், இலக்கியப் பணியையும் நாம் நன்கு புரிந்துகொள்ள வாய்ப்புண்டாகும்.

கசின் அவர்கள் கொழும்பில் சேவையாற்றிய காலவேளையில் (1968), கலை இலக்கிய பேரவை ஒன்றினை உருவாக்கினார். அதன் தலைவராக விளங்கி, கொழும்பில் பல இலக்கியக் கூட்டங்களையும், இலக்கியக் கலந்துரையாடல்களையும் நடாத்தியினார். இலக்கியகர்த்தாக்களை ஒருங்கிணைத்த முயற்சியாகக் கலை இலக்கியப் பேரவை விளங்கியது.

‘வாழ்க்கைக்குப் பொருந்தாத கதைகளை எழுதி எந்த ஆசிரியனும் வெற்றி பெற முடியாது’ எனக் கசின் கூறுகின்றார். ‘ஒவ்வொரு எழுத் தாளனும் கதை புனையும்பொழுது தனது கதை நடந்த கதை போலவே இருக்க வேண்டுமென்பதற்காகத் தனது வெற்றியின் பெரும் பாகத்தைச் செலவிடுகிறான்’ எனக் கசின் கூறுகின்றார்.

‘என்னுடைய கதைகளில் மண்வாசனை நிச்சயம் வீசும். எமது மண்வாசனை தமிழ் நாட்டினருக்கு இரசிக்காது. இக்காரணத்தினால்தான் நான் இந்தியப் பத்திரிகைகளுக்குக் கதை எழுதுவதில்லை. கற்பனா சக்தி ஒருவனுக்கு இயற்கையாக அமைந்ததொன்று. எனினும் அதற்குப் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டும் மற்றையோரைப் பின்பற்றாது புதிதாகச் சிந்திக்கும் பழக்கத்தை இளமையிலிருந்தே பழகவேண்டும். இப்பழக்கம் எமது நாட்டில் சிறந்த எழுத்தாளர்களைத் தோற்றுவிக்கலாம் என என்னுகின்றேன்’ எனக் கசின் கூறுகின்றார். ‘நேர்மையான போக்கும் விசாலமான உள்ளமும் நடுநிலையான கொள்கையும் உடையவர்களிட மிருந்துதான் சிறந்த இலக்கியம் தோன்ற முடியும்’ என்ற கருத்தில் கசின் பிடிவாதமாகவுள்ளார்.

கசினின் எழுத்துக்கள் நூலுருப் பெறவேண்டும் என்பதை இக்கருத்துக் கள் மேலும் வலியுறுத்துகின்றன.

-**செங்கை ஆழியான்-**

நன்றி : மல்லிகை செப். 1994

“கசன்” தமிழ்க்கோன்

சௌந்தரியிடு வித்திதகன் சீரியன் தூவுழு சென்றமதன் புத்திசால் மெல்லான் புனரைத் தூவுலி பகடத்தினித்தோன் சிந்தைதபில் மாறா தவனிதுயிடு தற்பொராக் கமுதைனாவாற் முந்தைதியார் நல்வுழு முத்தோம் ‘கசின்’ நம் முதலவனே.

□ □ □

பண்ணுத் மாமணி பெற்றநல் மாணவன் பொற்றுயிடுன்
பண்ணுதுன் பண்ணுதீர் பாதும் பயலிவுழு பற்றியவன்
தண்புமிடு வாழுத்துயர்ந் தீர்நிறம் பெற்றதனாது தந்தவன் பொர்
கோண்டுனான் சௌந்தமிடுக் கோணனா வாழுவில் ‘கசின்’ திருவே

□ □ □

தீசாப்தாஸ்தகர் ஜந்து தூபர்த்து தமிழுப்பணி செய்த பயன் கிசைப்பின் சிறிதோ எழுதுதொடு கல்வியும் ஓவியமாழு வசப்பட வைத்தனன் வாழுவினில் பல்லவர் வளம் பெறவும் ‘கசின்’ வழு காமிழனான் தற்றவர் காமறுங் தற்றவனே

□ □ □

எழுத்தமிடுன் கிலக்தியம் ஆயித்து எடுத்தியம்பின் யாழுமன் தமிழினுக் கீத்திநல் ஆண்டோர் எலைக்குத்தோர் வாழுதுபிப் பெர்திலை பெற்றிப்பி சைல்தோர் வரிசையிறிப் ராழு ‘கசின்’ என் திலத்தியச் சௌம்பல் அழிவிலானே.

□ □ □

புரியுத்தமிடுல் பகடத்தினான் ‘கசின்’ தமிடு பொற்பெற்றான் விரிமொழுக் கோண்மை விளாக்குநா வல்தகை கூடுதற்யாய்ப் பெருமலோர் ‘கேசரி’ த் காமவன் பற்றுப் படர்ந்திடத்தை அருளிய காரணம் ஆம் அது மற்றோர் அறிந்ததுவே.

□ □ □

நகதசீசலை யூரிய நூற்றுமிடு வார்த்தை நகைப்பயில மிகத்திப்பா தினிபசி சுகவதனிடுத் தோடும் மணிவரிகள் முகத்தை தடு சூலைடுடும் மணிவளச் சொற்கஞம் முற்றுமயர் பகதப்புலாம் தோண்டுநாக் பண்பொர் ‘கசின்’ பூ பகப்புநலே

□ □ □

ஆய்வு விமர்சனம் ஆக்க இலக்கியம் ஆகுபல
தாய்மொழி யோசிதிப்பதீதநீணன் தமிழர் சௌகாந்தியில்
வூபிவிளான் வாழ்வின் உயர்வுலை ஓங்கி உயர்ந்து ‘கசின்’
தூய்மையாய் தில்லறந் தூய்தீத உயர்சீர் தழிழுமதனை

□ □ □

கலாபுவிண்மைனுஸ் கதளரவும் தந்தோர் ‘கசின்’தீரனை
உலகநிதி தீர்ந்து ஓர்ந்தீது கியற்றுமிடு வித்தகாராய்
நலமை கதாழுப்பதீதமிழசங் கமுமயர் நாமயிட
நிலம் நிலை பெற்றது நந்தாயிடுக் கோண்புகுடி நாமயமதீ

□ □ □

வாழ்ந்ததைக் கால வறாலாறு பிரீனோரர் விரிக்கறியத்
தோன்றுக வாகாய்தீதுருவதீ ஆக்கதீதீரனைனுமால்
வாழ்ந்தனன் கால வறாலாறு துற்கும வழுத்தவன் நலி
வாழ்வினை வாழ்ந்துயர் வெற்றியுங் தன்பதவர் வல்லவனை

□ □ □

பிறந்தவர் புவிடுதீதுக்குதல் தான்விடுதி புண்ணியராய்
கிறந்துபன் பெர்நிலை ஸ்திரவர் எண்ணில் திலையதிதம்
பிறந்து பயனுற வாழ்ந்து பிறர்க்கும் பணிபுரிந்தீ
கிறந்தும் கிறவர் கிலக்கியம் ஆம் ‘கசின்’ ஹந்தலனை.

□ □ □

- ஜின்னாழு -

“காதலும் கடிதமும்”

நால் அண்ந்துரை

“கசின்” என்ற புனைபெயரில் எழுதி வந்த திரு. க. சிவகுருநாதன் அவர்களுடைய எழுத்துக்கள் சிலவற்றைப் பழைய “ஸமீக்ஷேரி” இதழ் களில் பல ஆண்டுகளின் முன்னர் படித்தேன். குறிப்பாக இலக்கியம் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளும் சில விவரணைக் கட்டுரைகளும் என்னைக் கவர்ந்தன.

ஒரு சமயம் இரசிகமணி கணக செந்திநாதன் அவர்களுடன் கலந்துரையாடியபொழுது, தமக்கேயுரிய பாணியில் இரசிகமணியவர்கள் “கசின்” அவர்களுடைய இலக்கிய ஆளுமையையும், எழுத்துச் சிறப்புகளையும் எடுத்துக் கூறினார். “ஸமூத்துப் பேனா மன்னா” வரிசையில்தான் கரவைக் கவி கந்தப்பனாராக அறிமுகம் செய்தவர்கள் ஒவ்வொரு வரும் ஸமத்து இலக்கிய உலகிற்கு அணி சேர்ப்பவர்கள் எனவும் கூறினார்.

நீண்டகால இடைவெளியின் பின்னர் கசின் அவர்களை எமது வீரகேசரி வாரமலர் ஆசிரியர் பொன் இராஜகோபால் அறிமுகம் செய்தபோது எமது வாரமலரில் “கண்டெடுத்த கடிதங்கள்” வந்த கதையைக் கூறினார். அவருடன் உரையாடியபோது இலங்கையின் மூத்த எழுத்தாளர்களின் பண்பட்ட அனுபவங்கள் சிலவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் முதல் மாணவர்களுள் ஒருவராகிய “கசின்” அவர்கள் திருநெல்வேலி சைவ ஆசிரிய கலாசாலையில் தமிழ் பயிற்சியையும், ஆசிரியப் பயிற்சியையும் பெற்றவர். பின்னர் தமிழ்ப் பண்டிதப் பரீட்சையிலும் தேறினார். இவரது எழுத்திலே தாய்மையும், மெருகும், நடையிலே எளிமையும் இருப்பதற்குப் பண்டிதமணியின் அரவணைப்பே மூல காரணமாகும்.

தமது இலக்கியப் பயணத்தைக் கட்டுரைகள் மூலமே ஆரம்பித்த கசின் அவர்கள் படிப்படியாக சிறுக்கதை நாவல் ஆசியன பற்றி எழுதி ஆக்க இலக்கியத்துறையில் முழுமுச்சட்டனும் முனைப்புடனும் செயற்பட்டார். ஸமத்து இலக்கியத் துறையில் தமது தரமான எழுத்துக்கள் மூலம் தனியான இடத்தையும் பெற்றுக்கொண்டார்.

தன்னடக்கமும், எழுத்தாற்றலும் இலக்கிய ஆளுமையும் நிரம்பிய இவருடைய எழுத்துக்கள் எவையும் நாலுருப் பெறவில்லையே என்ற குறையைச் சென்ற ஆண்டில் இலங்கை இலக்கியப் பேரவை மூத்த எழுத்தாளராகிய “கசின்” அவர்களைக் கொரவித்தபோது “செங்கை ஆழியான்” வலியுறுத்தினார். இந்த நிகழ்வு ஏற்கதாழ மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாக கசின் ஆற்றி வந்த பணிகளை இரைமீட்டு மறு மதிப்பீடு செய்யும் வாய்ப்பையும் உருவாக்கியது.

“வாழ்க்கைக்குப் பொருந்தாத கதைகளை எழுதி எந்த எழுத்தாளனும் வெற்றி பெற முடியாது” என ஆணித்தரமாக எடுத்துரைக்கும் கசின் அவர்கள் பல சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். அவற்றினுடே குடும்ப உறவுச் சிக்கல்களையும், இலங்கைக் தமிழ் மக்களின் பழக்கவழக்க உறவுகளையும் பதிவு செய்துள்ளார். இவை நாலுருப் பெறும்போது எமது சமுதாய இயல் வரலாற்றின் ஒரு காலப்பகுதியை நினைவுட்டும் பல சம்பவக் கோணங்களை அறிந்துகொள்ள முடியும்.

கீழைத்தேய நாகரிகத்தின் சமூகக் கட்டை உடைத்துக்கொண்டு மாற்ற மடைந்து வரும் சமுதாயத்தின் துல்லியமான போக்குகளையும் சமுதாய மாந்தர்களின் மன உணர்வுகளையும் உறவுகளையும் இலக்கியத்தின் மூலமே அறிய முடியும். இதற்கு நிச்சயமாக கசின் அவர்களுடைய கதைகள் உதவுபவையாக இருக்கும்.

இந்தத் தொகுதியில் வரும் இரு கதைகளும், ஈழகேசரி, வீரகேசரி ஆகிய இரு பத்திரிகைகளும் நீண்டகால இடைவெளியில் வந்தனவ. 1947ஆம் ஆண்டில் “வண்டியில் வளர்ந்த கதை” வெளியாகியது. இக்கதை வெளி வந்த காலத்தில் வாசகர்கள் மத்தியில் ஒரு சலசல்ப்பும் ஆர்வமும் கூட ஏற்பட்டது. கடிதங்களினால் ஈர்க்கப்பட்ட வாசகர்கள் அக்காலத்தில் தொடர்ச்சியாக ஆசிரியர் பகுதிக்கு கடிதங்களை எழுதினர். இக்கடிதங்களில் காணப்பட்ட அகப்பொருள் கலந்த காதல் உணர்வுகளும், கருத்துச் செறிவான நடையும் எழுத்து வேகமும் பலரை யும் கவர்ந்தது

“கண்ணடை கடிதங்கள்” என்ற கதை வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் 1963இல் வெளிவந்தது. கடிதங்களின் மூலம் கதை வளர்த்துச் செல்லும் பண்ணபை கசின் அவர்களே முதன்முதலில் அறிமுகம் செய்தார். இரு கதைகளும் கடிதங்கள் மூலம் கூறப்படும் கதை என்ற அடிப்படைப் பண்பினால் ஒன்றாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. பாத்திரங்களின் மன உணர்வுகளையும், சம்பவக் கோவையையும், கதையோட்டத்தையும் அவை குன்றாது வளர்த்துச் செல்லும் உத்தியைப் பயன்படுத்துவதில் கசின் அவர்கள் வெற்றியடைந்துள்ளார் என்றே கூறவேண்டும். இதற்கப்பால் கையாண்ட கருப்பொருளினுராடாக இழையோடிய மெல்லிய பாலுணர்வு கலந்த சம்பவங்களும் வாசகர்களை கவர்ந்திருக்கவேண்டும்.

பயிற்றப்பட்ட தமிழாசிரியராக பண்டிதமனி சி. கணபதிப்பிள்ளையின் அவரவணைப்பிலும் இலக்கியச் சுவையிலும் ஊறிய கசின் அவர்களின் எழுத்திலே தூய்மையும் நடையிலே எளிமையும் வலுவும் இருப்பது வியப்புக்குரியதொன்றல்ல.

இக்கடித்த தொடரில் வெளிப்படுத்தப்படும் பாத்திரங்களின் மன அவலங்களும், எண்ணைக் கோலங்களும் தனித்துவமானவை. இரு கதைகளும் “கசின்” அவர்களுடைய தனித்துவத்தையும் ஆற்றலையும் உணர்த்தும் இலக்கிய வாயில்களாகும்.

இதனைத் தொடர்ந்து அவருடைய சிறுகதைகளும், கட்டுரைகளும் மற்றைய ஆக்கங்களும் நூலுருப் பெறவேண்டும். குடும்ப உறவுகள், மென்மையான காதலுணர்வுகள் ஆகியவற்றை வரம்பு மீறாமல் எடுத்துச் சொல்லும் ஆற்றல், ஆற்றோட்டமான வசனநடை ஆகியன இளைய தலைமுறையினருக்கு வழிகாட்டும் ஆதர்சமான எழுத்துக்களாக விளங்கக்கூடியவை.

நாற்பதுகளில் ஈழத்தில் உருவாகிய மறுமலர்ச்சி இலக்கிய ஓட்டத்தின் வெளிப்பாடாகவும், ஈழகேசரிப் பண்ணையில் உருவாகிய நறுமல ராகவும் உதித்த “கசின்” அவர்களுடைய எழுத்துகள் இன்றைய தலை முறையினருக்கு முழுமையாக அறிமுகப்படுத்தப்படவேண்டும். ஆற்றலும் ஆளுமையும் நிறைந்த ஆக்க இலக்கியகர்த்தாவின் பணிகள் இலைமறை காயாகப் போய்விடக்கூடாது.

ஆழத்து இலக்கிய உலகின் சென்ற தலைமுறையின் “முதுசம்” ஆகவுள்ள கசின் அவர்களின் இலக்கிய ஆளுமை துலங்க அவருடைய எழுத்துகள் யாவும் முழுமையாக வெளிக்கொண்டுவரப்படவேண்டும் என்பதே இலக்கிய ஆர்வலர்களின் வேணவா.

ஆ. சிவநேசச்செல்வன்

3/4, பாரதி மாவத்தை,
மாளிகாவத்தை,
கொழும்பு - 10.

“கசன்”

**பண்டிதர் க. செலுகுருநாதன் அவர்களின் மறைவையொட்டி
கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கப் பண்டித மாணாக்கர்
இுக்ரியர்களின் கண்ணர் அஞ்சல்ப்பா**

[எழுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்]

பண்டித ஏற்றிலாறி போற்றிடும் ஆசான்
பாரினில் “தசினி” என் நாமல்
எண்மூசை யெங்கும் ஒலித்திட நானும்
இன்னனும் சிறுத்தைத் தீட்டிட
மண்மூலம் ஓத்த மத்துளத்தும் வாழ்த்த
மாண்பாடு வாழ்த்தநல் எழுத்தன்
கண்மூலம் இன்று சிவகுரு நாதன்
வதாண்மூசை மறந்வாற் நாமல!

குறுந்தோகைத் தாஸி கூறிடும் நாவல்
குணரமாடு சிறுத்தை புதிகும்
நறுமணம் கமழும் நநகச்சிவை சொல்ல
மண்ணது வாசனை வீசும்
குறுக்கு வெனிடிற கற்பனை தொட்டுக்
கூறிடும் கசினுயின் றில்லை
நறுஞ்சிவை யறியாதலறுவதின்றி
யாரினி யுள்ளான விளைபிட!

சொல்லஞ்சு தொண்டும் சோர்விலா தீர்ப்பிச்
சீர்தியாப்பித் தித்திட்டனை நாலைல்
நல்லஞ்சு தூந்து நாவல னாதி
நூற்றுமிகுச் சங்கமும் வாழ்த்த
எல்லவீ ஏத்தும் இனியநல் ஆசான்
இன்றிலீர் எனிடிற சீபர்
கல்லுமீ தசிந்து உருகிடக் கண்ணர்
அஞ்சலி தூந்தனர் தாமல!

பாவாக்கம் :- பன்மொழிப் புலவர் த. கனகரத்துனம்

பயன் நிறைந்த படைப்புகள் தந்த ‘கசன்’

வாசிப்போர் பயனும் மகிழ்வும் பெறத்தக்க வகையில் நிறையவே எழுதிய ‘கசன்’ அவர்களை பல காலம் வாசித்திருந்தாலும் சுமார் ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்புதான் நேரில் - அதுவும் கொழும்பில் சந்தித்தேன்.

‘கசன்’

- வேட்டி சால்வை நஷ்டனலுடன் கம்பீரமான தோற்றும்
- செல்வாக்கான மெல்லிய சிரிப்பு

“காதல் கதைகள் எழுதிய கசினா இவர்?.....” என்ற சந்தேகம் மனதில் எழு....

“ஜீயா! நீங்கள் எழுத்தாளர்....” என இழுத்தேன்.

“இல்லைத் தம்பி! நான் ஆசிரியர் - அதிபராகவும் கொஞ்சக் காலம் - இப்ப பெண்ண். சில விஷயங்களை எழுதியிருக்கிறன்” எனிமையாகவும் இனிமையாகவும்தான் பேசுவார்.

அதிகமாக எழுதிய நம்மவர்களில் ‘கசினைச்’ சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். காதலையும் காமத்தையும் கதைகளாக எழுதுவதானால் துணிவும் தெளிவும் தேவை. மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க அளவையும் பண்பையும் அறிந்து வைத்திருந்ததால்தான் கசினது படைப்புகள் என்றும் இனிமைப் பருவத்துடன் எல்லோரையும் கவர்ந்து வருகின்றது. குறிப்பாக, எழுத்து - நூல் வெளியீடு பெரும் பொருளாதாரப் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் என்பது நன்கு தெரிந்திருந்தும் திரு. க. சிவகுருநாதனின் மக்களும், மருமக்களும் காதல் கதைகளை நூல் வடிவங்களாகக் கூட்டுத்தொயாரை / மாமனாரை இன்றைய இளம் சந்ததியினருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தது கசினின் எழுத்துக்குக் கிடைத்த வெற்றி! நல்ல மக்களையும் மருமக்களையும் பெற்றது அவர் பாக்கியம்.

மிகவும் சிக்கலான மோகம், காமம் என்றவற்றைக்கூட சிக்கல் இல்லாத நடையில், சிரிப்பையும் வரவழைக்கத்தக்க வகையில் நெஞ்சில் நிலைக் கத்தக்க எழுத்தோயியங்களாக்கிய பெறுமைக்குரியவர் திரு. க. சிவகுரு நாதன். மீண்டும் மீண்டும் வாசிக்கத் தூண்டும் வகையில் கருக்களைத் தேர்ந்தெடுத்த ‘கசன்’ சற்று வித்தியாசமான பாணியில் தான் சந்தித்த மனிதர்களின் களிப்பையும் கவலையையும் அதிசயங்களையும் அருவருப்பையும் அருமையாகத் தந்திருக்கின்றார்.

சமுதாயத்திற்கு எழுத்தினூடாகப் போதனை செய்த கசின் ‘எப்படி எழுதுகிறேன்’ என்று தெரிவித்த கூற்று எழுதப் பழகுவோருக்கு மிகுந்த பயனைக் கொடுக்கும்.

‘நான்தோறும் கேள்விப்படும் சுவையான சம்பவங்கள், கேட்ட, அனுபவித்த நகைச்சவை, நல்ல வாக்கியத் தொடர் ஆகியவற்றை எனது நாட்குறிப்பில் பதிந்து விடுவேன். பின்னர் அவற்றை எனது எழுத்துக்களில் சேர்த்துக் கொள்வேன்’

என்கிறார் கசின்.

முயற்சியும் பயிற்சியும் அவசியம் என்பதால்

‘கற்பணாசக்தி இயற்கையாக அமைந்தாலும் பயிற்சியால் பலன் பெறலாம்’

என்பது அவர் கருத்து.

இந்தியாவில் ‘கல்கி’, ‘வல்விக்கண்ணன்’ ஆகியோரது கவனிப்பும் பாராட்டும், இலங்கையில் ‘கனக செந்திநாதன்’, ‘சிவநேசச்செல்வன்’ ஆகியோரதும் பாராட்டும் வாழ்த்தும் பெற்றவர் கசின். ஏனென்றால் இவர்களுடைய பாராட்டைப் பெறுவது எளிதான் விடயமல்ல. இத்தகையோரின் மனந்திறந்த பாராட்டு அவரின் திறமைக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரம் எனக்கொள்வது மிகப் பொருத்தம்.

பலரது பாராட்டுக்கும் பெருமதிப்புக்கும் உரிய ‘கசின்’ அவர்களின் மறைவு அவரது உறவினர், நண்பர்களுக்கு மாத்திரமன்றி இலக்கிய உலகுக்கும் இழப்புத்தான்.

முன்பு நமது தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு மதிப்பும், எழுதக் தெரிந்த ஆசிரியர்களுக்குப் பெருமதிப்பும் இருந்தது. பெருமதிப்புக்குரிய ‘கசின்’ பொலிவான் தோற்றமுள்ள குஷியான மனிதன். இவரது தொடர்நாவல் ஒவ்வொன்றும் திரைப்படமாக்கத் தக்க தன்மை கொண்டவை.

இன்று எம்மவரின் எழுத்துக்களை இந்தியாவில் மட்டுமன்றி ஏனைய நாட்டில் வாழ்வோரும் மனங்கொண்டு படிப்பதால், பாராட்டுவதால் கசினின் கருவூலங்கள் புலம் பெயர்ந்தவர்களால்கூட திரைப்பட வடிவம் பெறும்போது நமது மன் வாசனையும், மக்கள் வாழ்வும் மொழி வளரும் உலகம் முழுவதும் பரவும். அத்தகையதொரு நிலை ஏற்பட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் இலக்கியமாமணி ‘கசின்’ அவர்களின் ஆத்ம சாந்திக்காகவும், குடும்பத்தினர் நல்வாழ்வுக்காகவும் இறைவனை இறைஞ்சுகின்றேன்.

உடுவை எஸ். தில்லைநடராஜா
மேலதிக செயலாளர்
கல்வி, மனிதவள மேம்பாட்டு அமைச்சு

‘கச்ன’ என்னும் சீவுகுருநாத ஐயாவுக்கு வாசகர்கள்ன் ச்ரூ காண்க்கை

நோதோ உங்கிளை வணாஸ்துகினிழோம்
குருநாதோ உங்கிளை தூதிக்கினிழோம்
சிவ குருநாதோ உங்கிலை நூசிக்கினிழோம்
கசின் என்னும் சிவுகுருநாதோ உங்கிளை
ஆன்ம சாந்திக்காக நூஞ்சாரோ உருகி
கண்ணீரால் அரிசீசனை செய்தினிழோம்

ஜயா! ஆடை ஜயா
வஸ்திற மக்கஞ்சுக்கோ பாச ஜயா - தீங்கிள்
வஸ்தா மக்கஞ்சுக்கோ ஆடை ஜயா - உங்கிள்
வாசகர்க்கஞ்சுக்கோ நூச ஜயா - நீங்கிள்
மற்றவர்க்க கெல்லாம் தீச ஜயா ஆன்ரிகள்

ஜயா!! அறுத்தின் அதிபதி
மதனாராக, தணவனாராக, துந்தையாராக, பெருநாராக
இல்லறத்தின் ஒளிவிளக்காரீர்கள்
ஶாணவராக, ஆசிரியராக, அதிபராக, பண்டுராக, எழுத்தாளராக
அறிவுறுத்தில் நூத்தோ விளக்காரீர்கள்
சிவத் தூரண்மூலி, கல்மீத் தூரண்மூலி, பொதுத் தூரண்மூலி, பெருந்
தூரண்மூலி

தீறவற்றத்தில் பூணோ நிலவரீர்கள்
மங்காத் உங்கிள் நினைவு பொங்கலாமல் பொங்குதூதமியா

ஜயா! உங்கிள் பிரிவால்
வெளில்லா மாங்களாய் நிலை தடுமாறுதினிழோம்
நீரில்லாப் பயர்தனாய் மனம் வாடுதினிழோம்.
ஓரில்லா நிலமாய் உடல் வருந்துதினிழோம்
தூதமில்லாத்த் தீறாய் பிரிவால் திகைக்கினிழோம்
கொடியில்லாப் புத்தகளாய் கிடை துவஞ்சுதினிழோம்
ஓனையா எம்திந்துப் பிரிவு

இழியா ஆக்கங்கள்

ஐயா!

தீயால் எரிக்க முடியாத, வெள்ளத்தால் அள்ள முடியாத காற்றாலும் கொண்டு செல்ல முடியாத எங்கள் கசின் கதைகள் வாசகர்களாகிய எங்கள் உள்ளாம் நிறைந்திருக்கும். காலத்தால் அழிக்க முடியாத அவர் கதைகள் வானம் உள்ளாவரை உயர்ந்திருக்கும். கடல் அலைகள் ஓயும்வரை பரந்திருக்கும். ஜயா உங்கள் உடல் எங்கே? உயிர் எங்கே? சந்தனத் தீயால் உங்கள் ஆக்கக நீராகலங்ம். ஆனால் உங்கள் ஆக்கங்களை எவராலும், எதனாலும் அழிக்க முடியாதெயா!

இயாவின் ஆக்கங்கள்

ஐயா!

உங்கள் நீத்தூவ முத்தூக்களீ - எம்
வாழுகின்கையின் சத்திய வித்தூக்களாகும்

1. பண்டிகைவிட குணத்தை விரும்பி!
அழுகைவிட ஆங்கை விரும்பு!
ஆசையைவிட பாசத்தை விரும்பு!
நிறத்தைவிட தீர்மையை விரும்பு!
உடலைவிட உள்ளத்தை விரும்பு!

2. மண்ணை நூதி பிரித்தால் பயிர் வளமாகும்
மண்ணை நூதி பிரித்தால் உயிரிக் களமாகும்

3. வாசனை மலர் மாலைதனீ கழுத்தில் விழுவதைவிட
கீயாசனைப் புத்தனீ முனையில் மலர்த்தால் நீரலம் பெறுவாய்,
உன் வீடு நூல் பெறு, உன் நூடு நூல் பெறும் என்றீர்களே

ஜந்து சாலை சாங்கயித்தும் சந்தோலையில் வாழுத்தீவறே
நெஞ்சாலை தீயிரித்து ஆத்திக் கஞ்சாலை வளர்த்தவறே
அதிகாலையில் கதைத்து ஆத்திமாலையில் உயிர் பிரித்தவறே
சிற்சாலை வணக்கும் வாசத்தெளின் நெஞ்சாலையமானவறே !

- மறைந்த பாதமலருக்கு எம் இதயங்களைக் காணிக்கையாக்கி
விடை பெறும் வாசகர்கள்.

கசினது இலக்கியச் சுவடுகள் நீத்தயமானவை!

தமிழ் இலக்கிய உலகில் “கசின்” என்ற புனைபெயரில் எழுதித் தடம் பதித்த க. சிவகுருநாதனின் புனைவுகளை நோக்கும்போது, அவரொரு சமுதாய சீர்திருத்தக் காலப் படைப்பாளி என்பதை எளிதில் புரிதல் செய்ய முடியும். கசினொரு தமிழ்ப் பண்டியர். வாத்தியார். இருந்தும் இவரது ஆக்கங்களில் எந்தவிதக் கட்டுப்பெட்டிட்தனங்களும் தலை நிமிர்த்தாது. அவைகள் காலோசிதமானவைகளாகக் காணப்படும். இவரது எழுத்து நடையில் கமழும் தமிழ் இவருக்குக் கிடைத்த வரமென்றாம். சமஸ்கிருத சொற் கலப்பற்ற தூய தமிழ் நடை இவரது படைப்புகளை மேன்மையுற வைக்கின்றன. வாசகனது ரசனையைப் படைப்புகளின்பால் வலிந்து இழுக்கின்றன.

“என்னுடைய கதைகளில் மண்வாசனை நிச்சயம் வீசும். எமது மண்வாசனைதமிழ் நாட்டினருக்கு பிடிக்காது. இக்காரணத்தால் தான் நான் இந்தியப் பத்திரிகைகளுக்குக் கதை எழுதவில்லை”
கசினது இந்தக் கருந்து வாசகர்களை அதிசயிக்க வைக்கக்கூடியதே!

ஏனென்றால், தென்னிந்தியச் சஞ்சிகைகள் முழுவீச்சில் ஈழுத்து இலக்கியத்தை ஆளுகை புரிந்து கொண்டிருந்த அக்காலத்தில் (1946); அலைகளில் தமது படைப்புகள் பிரசரமானால்தான், தமக்கு எழுத்தாளர் என்ற வரம் கனியுமென ஈழுத்துப் படைப்பாளிகள் தென்னிந்திய எழுத்துக்களையும், எழுத்தாளர்களையும் வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில், பிரசார வேட்கையை நக்சாது கசின் இத்தகைய தனது கருத்து நிலையைப் பிரகடனப்படுத்தினார். கிழித்த கோட்டிலிருந்தும் விலகாது பயணித்த அவரை நெஞ்சார ஆராதிக்க வேண்டுந்தானே!

பெரியதோர் வாசகர் குழுமத்தை தனக்கென உருவாக்கிக் கொண்ட பிரபல எழுத்தாளர் கல்கி தமிழ்நாட்டில் வெளியாகும் சிறந்த சிறுக்கதை களுக்குக் கசின் சிறுக்கதைகள் சிறிதும் தாழ்ந்தனவால்ல எனக் கூறி இருக்கிறார். அத்தகைய அபிமானத்தைக் கல்கி, கசின் எழுத்துக்கள் மீது கொண்டிருந்தார். கல்கி தென்னகத்தின் இரு பிரபல்யமான சஞ்சிகை களின் ஆசிரியராக இருந்தும் கசின் தனது படைப்புகளுக்குக் களந்தேடி கல்கியிடம் ஓடாதது கசினீன் இலக்கிய நேர்மைக்குச் சான்றிதழாகின் நது. நாப்பிற்மாது வாழ்ந்த அவரது வாழ்வின் போக்கையும் உணர்த்தி

நிற்கின்றது. ஆனால், இதே காலகட்டத்தைச் சார்ந்த ஈழத்து எழுத் தாளர்கள் தென்னிந்திய எழுத்துவகைக் கையேந்தி நின்றதை இலக்கிய அபிமானிகள் அறிவார்கள்தானே! கசின் ஈழத்துப் படைப்பாளிகளையும் நேசித்தார். வாசகரையும் மரியாதை செய்தார்.

தனது வாழ்நாளில் தொடர்ந்து பாடசாலை ஆசிரியராகவும் அதிபரா கவுமே இருந்திருந்தாரென்பதை அறிய முடிகின்றது. கசின் பத்திரிகை எழுத்துக்கான ஒரு சிறந்த எழுத்து நடையைத் தனக்கு வாலாயமாக்கிக் கொண்டவர். இப்படியாக அவர் குடத்துள் விளக்காக இருந்து கொண்டது அவரது அடக்கப் பண்பிற்கு எடுத்துக்காட்டு! இதைச் சாட்டாக வைத்து இலக்கிய உலகும் அவரது திறமைகளை அடக்கி வாசித்தது ஆகங்கிக்கத்தக்கதே! ஈழத்தில் இளங்கீரன், ரஜனி, வாசவன் ஆகியோரது நெடுங்க்கதைகள் பத்திரிகை வளர்ச்சிக்கு பாசனாாக இருந்திருக்கின்றன. இத்தகையோரது எழுத்து வளம் கசினிடமும் இருந்துள்ளது. இந்தக் தகுதியைக் கணஞ்செய்தே, ஈழகேசரி இவரது பதினொரு நெடுங்கதைகளுக்கு பிரசரகளாம் வழங்கியுள்ளது. ஈழகேசரி தடங்கவின்றி வெளிவந்ததிற்கும் இவரது படைப்புகள் உந்து சக்தியாக இருந்திருந்தனவெனலாம். எனவே, இவர் ஈழத்துப் பத்திரிகை களுக்கு நிறையவே இலக்கிய தானமிட்டிருப்பது இவரையொரு சிறந்த பத்திரிகையாளனெனவும் நிறுவச் செய்கிறது. ஈழத்து அனைத்துப் பத்திரிகைகளும் இவரது படைப்புகளுக்குச் சங்கை செய்திருக்கின்றன. கசினா சிந்தனை வீச்சு இன்றைய வாசகனை வியக்க வைக்கக்கூடியது. காலதேசவர்த்தமானத்தைக் கடந்து நிற்கக்கூடியது. நடைதான் “அந்த மாதிரி” என்றால் தொனிப்பொருள் வாசகனை அசுத்தக்கூடியதே!

இவரது எழுத்தில் விரலிக் கிடக்கும் நகைச்சவை தேவனை நினைவு படுத்துவதாகில் எழுதுபொருள் பெரும்பாலும் அகிலனின் தாக்கத்தை யும் பெற்றாக இருக்குமெனலாம். காதல் விஞ்சி நின்றாலும் அவரது சூழலோடு சார்ந்த அவதானிப்புகள் அன்றே ஒரு செங்கை ஆழியானை உருவாக்க கசின் எத்தனிக்தார் என்பதைப் புலப்படுத்தும். படைப்பு களை எழுதிய காலத்தில் சமூகத்தில் நிலைகொண்டிருந்த மனதை உறுத்தும் சகல பிரச்சனைகளையும் அநுதாபத்தோடும் ஆக்ரோஷத் தோடும் தான் வரித்துக் கொண்ட இலக்கியக் கோட்பாட் டோடு பொருத்திப் பார்த்தார். வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் - வேலை களைப் பெறுவதற்கான தந்திரோபாயங்கள் - அரசியல்வாதிகளின் தீருகுதானங்கள் - உத்தியோகத்தற்கு மோசடிகள் என்பவற்றைத் தனது எழுத்துக்கள் மூலமாக அல்லி வாசகனுக்குப் பரிவர்த்தனை செய்தார். இவைகள் வாசகனுக்குப் புதுமையாகவும் இருந்தன. எச்சரிக்கையும் செய்தன.

“குமாரி ரஞ்சிதம்” என்ற குறுநாவலில் சாதியம் சார்ந்த தனது நேர்மையான பார்வையைக் கூச்சமின்றி வெளிப்படுத்துகின்றார். ஆபத்திலிருந்து தப்பிய கதாநாயகனை பஞ்சமர்களது குறிச்சிக்குக் கொண்டு போய் நிறுத்துகிறார். பஞ்சமச்சியான வள்ளியம்மை அவனுக்குத் தஞ்சம் கொடுக்கிறாள். பராமரிக்கிறாள். சில நாட்களில் அவனைப் பிரிந்து சென்ற கதாநாயகன் போக்கிடமின்றி மீண்டும் வள்ளியம்மையைச் சென்றடைகின்றான். இல்லறமாகிக் குழந்தையும் பிறக்கிறது. இதைவிட மிகவும் புரட்சிகரமானதாக “வள்ளி காப்பி கிளப்” திறப்பு வாசகனைக் கசினை ஏகிட வைக்கிறது. பஞ்சமருக்குத் தேநீர் கடைகள் சம வசதிகள் செய்து கொடுக்காத காலம்! பஞ்சமப் போராளிகள் அலைகளைத் திறப்பதற்காகக் கலகமிட்ட நேரம். இப்படியானதொரு கருத்துருவாக் கத்தை - முரண்பாடான நடவடிக்கையை இவைகளுக்கு எதிரான சமூகத்தில் மெத்தக் கோஷமிட்டால் தான் சார்ந்த சமூகம் தன்னை விரோதித்து வதைக்கு மென கசின் சிந்திக்கவில்லை. குடும்பம் விரும்புமோ என்பதைக்கூட பொருட்படுத்தவில்லை. எழுத்தில் தனது முற்போக்கான நெஞ்சைத் திறந்து காட்டினார். பஞ்சமச்சியின் பெயரில் தேநீர் கடை! அதன் முதலாளி ஒரு பஞ்சமச்சி! நிச்சயமாக மானுடம் நேசிக்க வேண்டியவர் கசின்!

இதேபோன்றே “சுகடயோகம்” என்ற குறுநாவலிலும் கசின் நல்லதொரு சமூகச் செய்தியை உணர்த்துகிறார். ஒதுக்கப்பட்ட சண்முகம் நம்பிக்கையென்ற ஆயுதத்தை தனது பலமாக ஏந்தினான். மன்னை மணக்க வைக்கின்றான். தன்னைக் காலுக்குள் போட்டு மிதிக்க வைத்தவர் களுக்கு வாழ்க்கை இதுதான் என்பதை உணர்த்துகின்றான். இத்தகைய பாத்திர வார்ப்புகள் காலத்தால் சாகாதவை. இவைகளின் நடமாட்டத் தில் கசினென்ற படைப்பாளி நிச்சயமாக வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருப்பான்.

ஆழமானதொரு படைப்பாளியான கசினை ஈழத்து இலக்கிய உலகு நீண்டகாலமாகவே கிணற்றுக்குள் கல்லாக வைத்திருந்தது. அதைச் சில இலக்கிய நெஞ்சங்கள் உடைத்துச் சரித்தன. கசினது ஆளுமையை வளர்ந்து வரும் தலைமுறையும் அறியும் பொருட்டு இலக்கிய ஊழியம் செய்தனர். பிரபல ஆய்வாளரும், எழுத்தாளருமான செங்கை ஆழியான், மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா, உறவினரும் இலக்கிய நேசருமான பொ. ஆனந்தவிங்கம் ஆகியோரே இந்த இலக்கிய ஊழியர்கள். செங்கை ஆழியானது கட்டுரையோடு மல்லிகை சஞ்சிகை கசினை மல்லிகை முகமாக்கியது. கசின் சிறுகதைகள், குறுநாவல்களான சுகடயோகம், குமாரி ரஞ்சிதம் ஆகியவற்றைத் தனது சலியாத உழைப்பினால் ஆவணப் படுத்தி திரு பொ. ஆனந்தவிங்கம் நூலாக வெளியிட்டார். இத்தகைய

அர்ப்பணிப்புகள் தொடர்ந்துமிருந்து கசினின் சகல படைப்புகளும் நூலாக்கப்பட்டால் கசினது முழுமையான ஆக்கத்திறனை தமிழ் வாசகன் புரிதல் செய்வான். பதிவுகள் இருப்பின் வானோலி நிகழ்ச்சி களும் ஆவணமாவது பயனைத் தரும்.

தமிழ்ப் பண்டிதர் ஒருவர் “கசின்” என்ற ஆங்கிலப் பதத்தை எதற்காகத் தனது புனைபெயராக்கினார் எனச் சிலர் வினவக்கூடும். க.சிவகுருநாதன் என்ற பெயரின் சுருக்கந்தான் “கசின்”! “க” என்ற தலை எழுத்தோடு பெயரின் முதலெழுத்தான் “சி” யும், இறுதி எழுத்தான் “ன்” உம் சேர்ந்தே “கசின்” ஆகியிருக்கின்றது. “சட்டம்பியார்” என்ற பெயரிலும் அமரர் க. சிவகுருநாதனின் படைப்புகள் வெளியாகி இருக்கின்றன.

மன்னை மறக்காத படைப்பாளியான “கசினை” மனங்கள்தான் மறக்குமோ!

- மா. பாலசிங்கம்

எங்கள் ஆசிரியர் பண்டிதர் சீவகுருநாதன் குரு வணக்கம்

(நேரிசை வெண்பா)

ஈஸ்கத் தழிழ்ப் பணியில் தன்னையே தந்துறிஞ்ற
எங்கள் சிவகுரு நாதனாம் – தீர்கள்
முகத்தோன் சிவனாரின் மைந்தன் இனியெம்
அகத்திலே வாழ்வாரே காண்

புறத்தா ரெவரில்லாப் புண்ணியன் யார்க்கு
சிறப்பிலும் சோதரன் சின்னர் – சிரத்தீயா
காரக் கசினாசி கண்வளராக் காதைசெய்
தீரன் சிவகுருநா தன்

கடைதீற் காண்டம் கடைவாய்ச் சிரிப்பால்
மடைதீற் வெள்ளம்போல் மானே – இடைவிடா
மாநுதம் ஊட்டிய மன்னன் மறத்துமிழன்
வீரன் சிவகுரு நாதன்

கறுநகை செய்தே குறந்தொகை செய்வார்
அறநெறி மாறா வறிஞ்ஞர் – குறைவிலாக்
கல்வி மிறைஞானம் கேள்வியிலை கொண்ட
நல்லார் சிவகுருநா தன்

தண்டி யலங்காரம் தந்த பெரியார்
கண்மிழந்தோம் மெந்நாளில் காலமெலாம் – உண்மிழந்து
வாழாது ஊரும்ய வாழ்ந்தவோ ருத்தம
வேழே சிவகுருநா தன்

நாவல ரிஸ்கே நடவுசெய்த நாற்றிலொன்று
பாவலராய் பாங்குடனே பண்மிதராய் – ஒவ்வொடு
கன்னித் தமிழ்வளர்த்த கேண்மையுட னோச்சிவளர்
மன்னன் சிவகுருநா தன்

எழுத்தாய் என்ற கியற்றமிழ் வித்தகர்
வேழ முகத்தோனை வேண்டித் – தொழுதே
நாளும் அவன்தீரு நாமம் பலசொல்லி
வாழும் சிவகுருநா தன்

- சிவராசசிங்கம் கந்தசாமி

கச்ன் : அறியப்படவேண்டிய படைப்பாளி

தான் வாழ்கின்ற காலத்திலேயே, கால அடைவின்படி தனது எழுத்துக் கள் நூலுருப் பெற்று வாசகர்களாச் சென்றடைய வேண்டும் என்பது ஒவ்வொரு படைப்பாளியினுடைய விருப்பமும் ஆகும். பாரதி, தனது நூல்கள் தீப்பெட்டி போல ஒவ்வொரு வீட்டிழுமும் இருக்க வேண்டும் என்று பேராசைப்பட்டான். அதூற்காக அவன் பல முயற்சிகள் எடுத்த போதிலும் அவை சாத்தியமாகவில்லை. நூற்றாண்டை அவன் தொட்ட போதிலே அவை படைப்பாளரே இறுமாப்படையும் விதத்திலே சாத்தியம் ஆகிற்று. இதுபோலவே தமிழுக்கு வாய்த்த இன்னொரு பொக்கிஷமான வ. ரா. வின் ஆக்கங்கள் யாவும் வாழ்ந்த காலத்திலே நூலுருப்பெறாமல் நூற்றாண்டு கண்டபோது பூரணமான தொகுதி களாக வெளிவந்தன.

இத்தகைய அவலமான பதிப்பு முயற்சியினால் ஒரு படைப்பாளியின் இலக்கிய ஸ்தானம் பற்றி அவன் வாழ்ந்த காலத்திலே அறியமுடியாமல் போய்விடுகின்றது. இது ஒரு படைப்பாளியை எல்லா விதங்களிலும் மனந்தளரச் செய்கின்ற நிகழ்வாகி விடுகின்றது.

இன்றைய எழுத்தாளர்கள் பலருக்கு இந்த அவலம் இல்லை. ஜெயகாந்தன், சுந்தர ராமசாமி, தொமினிக் ஜீவா போன்றோர் தமது படைப்புகளைத் தமது காலத்திலேயே முழுமையாகத் தமது கைகளில் வைத்துப் பார்த்து பரவசம் கொள்ளுகின்ற நிலைமைக்கு உள்ளான வர்கள் பாக்கியசாலிகள்.

இப்படியான வாய்ப்பு தனது எழுதுங்காலத்திலே முழுமையாகச் சித்திக்காதவர்களில் ஒருவராக ஈழத்தின் சிறந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான ‘கசின்’ சிவகுருநாதனை நான் அறிகின்றேன்.

நாற்பதின் பிற்பகுதிகளில் கசின் என்ற கம்பீரமான இளைஞன் எழுத்துத்துறைக்கு அறிமுகமாகிறார். நாற்பதுகள், நலீன தமிழ் எழுத்துலகில் இளமையும் ஆரோக்கியமும் கொண்டதாகவே அமைந்துள்ளது. இந்தச் சூழல் கசின் என்ற படைப்பாளியை உற்சாக யாக இயங்கவைக்கிறது. ஆசிரியராய், பள்ளி அதிபராய்ப் பணியாற்றிய வாறு பத்திரிகைகளில் தரமாகவே எழுகிறார் அவர்.

‘ஸமேகேசரி’ இதழ் படைப்பாளிகளிடம் பிரசித்தமான வேளையில், அதன் நட்சத்திர எழுத்தாளராக மின்னியவர் கசின். எழுத்தில் பெற்ற முதிர்ச்சி தான் அவரை எழுத்தாளர் சங்கத்தலைவர் ஆக்கிற்று. பல இலக்கியப் போட்டிகளுக்கு நடுவராக்கிற்று.

ஒரு தலைமுறையில் இவ்வளவு சிறப்புப்பெற்ற கசின் அவரது ஆக்கங்கள் நாலுருப் பெறாமையினால் அடுத்த தலைமுறையில் சரியாக அறியப்படமுடியாமற் போயிற்று எனினும் இலக்கிய ஆர்வலரான அவரது மருமகன் ஆனந்தலிங்கத்தின் முயற்சியால் கசினின் சிறுகதை, நாவல் வெளியாகி, கசின் தன் வாழ்நாளில் திருப்திகாண நேர்ந்தது. இதற்காக ஈழத்துப் படைப்புலகம் ஆனந்தலிங்கத்திற்கு நன்றி உள்ளதாக இருக்கும்.

நாற்பதுகள் தமிழ்நாட்டு இலக்கியப் போக்கில் வீச்சான மாற்றம் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்த காலம். கல்கி, கலைமகள், விகடன், ஸமேகேசரி என்பன படைப்பிலக்கியத்தைப் பரவலாகவே வாசகர்களிடம் எடுத்துச் சென்றன. அத்தோடு இந்தியமொழி இலக்கியங்கள் அதிக அளவில் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வெளியாகிக் கொண்டிருந்த காலம். தாகூர், சரத்சந்திரர், பங்கிம் சந்திரர், வி. ஸ. காண்டேகர் ஆகியோரின் நூல்கள் பெருமளவு தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. மார்க்கிசு கோர்க்கியின் நாவல்கள் யாவுமே அருமையாக மொழி பெயர்க்கப் பட்டன. டால்ஸ்டாயின் ‘அன்னாகரினா’, ‘போரும் வாழ்வும்’ என்பன முழுமையான மொழிபெயர்ப்புகளாய் வந்து படைப்பாளர்களைப் பிரமிக்க வைத்தன. த. நா. குமாரஸ்வாமி, சேனாபதி, அ. கி. ஜெயராமன், கா. பூ. பூ. க. நா. சுப்ரமணியன், அ. லெ. நடராசன், சிதம்பரரகுநாதன், ஆர். ஷண்முகசுந்தரம் போன்றோர் மொழிபெயர்ப்பினை ஒரு தவமெனவே இயற்றினர். மொழிபெயர்ப்பின் பொற்காலமாகக் கூறுத்தக்க இக்காலத்தில் இளைஞர்கள் கசின் இந்த இலக்கியங்களில் ஆழ்ந்து தோய்ந்துபோனது ஆச்சரியத்துக்கு உரிய ஒன்றல்ல.

மேலே கூறிய இந்தியமொழிப் படைப்பாளிகளின் எழுத்தில் உருவான பெண்கள் பாத்திரம் அனைத்துமே புதுமையான உணர்வுகளை ஆளுமையாகக் கொண்டிருந்தன. சரத் சந்திரரின் பாரதி, தாகூரின் விநோதினி போன்ற பாத்திரங்கள் தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியத்தையும் வெகுவாகப் பாதித்தன. கல்கியின் ‘தியாகழுமி’, ‘அலைஒசை’, அகிலனின் ‘பெண்’ ஆகிய நாவல்கள் இதற்குச் சிறந்த உதாரணங்கள். இவ்விதத்தில் இக்காலப்பகுதியில் ஈழத்தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியத்தில் இத்தகைய நிலைப்பாடெடுத்த படைப்பாளியாக அவரது படைப்பின்மூலம் ‘கசின்’ சிவகுருநாதனை நான் மிகவும் தெளிவாகவே அடையாளம் காணுகின்றேன். அவருடைய படைப்புகளில் வரும் பெரும்பாலான பெண் பாத்திரங்கள் வித்தியாசமானவர்கள். சமூகக் கட்டுக்கோப்புகளை

மீறுகிறதில் விருப்பம் கொண்டவர்கள், சமுதாய அழுத்தங்களால் முரட்டுக்குண்டதுக்கு உட்படுத்தப்படுவர்கள். இதனால் இயல்பு வாழ்வினை உதறி ஏறிகின்ற மனநிலை பெற்றவர்கள்.

கசின் காலத்து ஆசிரியனின் வாழ்வு நிறையவே பொறுப்புகளைக் கொண்டது. பள்ளிக்கூடத்திற்கு வெளியே சமூக வாழ்விலும் அவன் ஒரு முக்கியஸ்தன். சமூக வாழ்வில் வழிகாட்டுவதிலும்சமூக வாழ்வை நெறிப்படுத்துவதிலும் அவன் முக்கிய பாத்திரம் வகிக்கிறான். இன்னும் சொன்னால் அவன் ஒரு சமூக விஞ்ஞானியாய் தான் வாழுகின்ற ஜனத்திரளைப் பாதிக்கின்றான். கசின் என்ற ஆசிரியனும் இப்படியான தளத்தில் இருந்து ஒரு படைப்பாளியாகப் பரிணமித்தான் என்பதை அவனது எழுத்துக்கள் வெகு அழுத்தமாகவே நிருபணம் செய்கின்றன.

ஸழகேசரியில் வெளியாகி நூலுருப்பெற உள்ள ‘கசின்’ எழுதிய ‘இதய ஊற்று’ நாவலை இதற்குச் சிறந்த வகை மாதிரியாக எடுத்துக் கொள்ள வாம்.

‘இதய ஊற்றின்’ கதாநாயகன் மகாதேவன், யாழ்ப்பானைக் கச்சேரியில் அரசாங்க எழுதுவினைஞாகப் பணிபுரிகிறான். லிதீா என்ற பெண்ணைச் சந்திக்கிறான். பெண்களை ஒதுக்குகிற சுபாவத்தால் அவனோடு ஒட்ட முடியவில்லை. மகாதேவன் பொதுவுடைமை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று கருதப்பட்டு சன்னாகம் மருத்துவ மனைக்கு இடமாற்றம் செய்யப்படுகிறான். பின்னர் அவனும் லிதீாவரைப் பக்கமாகச் சந்திக்கின்றனர். இப்படி வளருங் காதல் ஏற்ற இறக்கங்களோடு முன்னேறுகிறது. லிதீா ஆசிரியை ஆகிறாள். இதற்கிடையில் பல சம்பவங்கள். ஆசிரியரே குறுக்கிட்டு இந்தக் காதற் கதையினை அருமையான உத்தியோடு கூறி முடிக்கின்றார். இந்தக் கதையில் துடிப்பு மிக்க பெண்ணாக அவர் லிதீாவைப் படைத் திருக்கிறார். அவன் துணிவுள்ளவள். தானாக யோசித்து எந்த முடிவும் எடுக்கும் ஆற்றலுள்ளவள். நிலாவரைக் கிணற்றினுள்ளே தெரியமாகக் குதித்து நீச்சல் அடிக்கிறாள். நீந்தத் தெரியாத காதலன் மகாதேவனை நீருள் இருந்து காப்பாற்றுகிறாள். கீரிமலைக் கேணியுள் நீந்தவும் கற்றுக் கொடுக்கின்றாள்.

யாழ்ப்பானத்தில் தொடங்கும் கதை, புத்தார், சன்னாகம் இரணைமடு, கனகராயன் குளம், தண்ணீருற்று, மாங்குளம், வவுனியா, அனுராதபுரம், கன்னியாய் வெந்தீருற்று, திடுகோணமலை, திருக்கோணேஸ்வரம் என்று பல இடங்களை உயிர் ததும்பும் சித்திரமாக்கி வெகு யதார்த்தமாகவும் கலையழகோடும் நகர்த்திச் செல்கிறது. கதையைப் படிக்கின்ற எவரும் இப்பகுதியின் மண்ணில் கால் பதித்து, வெகு இயல்பான மண் மனத் தைக் கமழ்கின்றது.

அப்போதைய காலமாற்றங்கள் பலவற்றை நகைச்சவை இழையோடச் சொல்லிச் செல்கிறார் கசின். அப்போதைய சமூக நடத்தை பலவற்றை நெயாண்டி செய்யும் கசின் புதுமைகளை வரவேற்கிறார் பெருமித உணர்வு பொங்கிட.

கசின் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் பயின்று அதில் மனம் லயித்தவர். அதேவேளை சமகால இலக்கியங்களோடும், படைப்பாளிகளோடும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவர். இந்தத் தேட்டத்தின் காரணமாகவே வசீகரமும், ஆழமும், மெலிதான நகைச்சவையும் இழைந்த நடையும், புத்தம்புதிய உத்தி நடையும் அவருக்கு வாய்த்தது. கம்பன், இளங்கோவின் கவி வரிகள் அவரது உரை நடையிலே பொருத்தமான இடங்களில் வந்து புன்னகையுடனே கைகோர்த்திருப் பதை வாசித்து உணர்ந்து மகிழலாம். இது போலவே வெ. தூரன், மகாகவி பாரதி ஆகியோரின் கவிதைகள் அவரின் எழுத்திலே ஆற்றொழுக்காய் நிகழ்ந்தன. அந்தத் தெரிவு வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

கசினோடு நான் பழக நேர்ந்த காலம் துளி அவ்வுதான் எனினும் அது மதிப்பு வாய்ந்தது. நான்கு தசாப்த கால எழுத்தின் அடையாளம் கசின். ஈழத்து தமிழ் இலக்கியத்திலே அவரது சரியான ஸ்தானம், அவரது படைப்புகள் முழுமையாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றபோதுதான் செவ்வையாக உறுதி செய்யப்படும். எனினும், வெளிவந்த படைப்புகள் இந்த நிமிஷத்திலேயே அவரை ஈழத்தின் சிறந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவராகப் பிரகடனம் செய்கின்றன.

பேராசிரியர் கைலாசபதி போன்றோரால் இனங்கண்டு மதிக்கப் பட்டவர் கசின். எழுத்தாளர்களின் எழுத்தாளராக இருந்தவர். எழுத்தாளனாயும், குடும்பஸ்தனாயும், மனிதனாயும் நிறைந்த வாழ்வு வாழ்ந்த பாக்கியவானாக கசினை மதிப்பீடு செய்வது முற்றிலும் சரியாக அமையும்.

செ. யோகநாதன்

இலக்கிய நெஞ்சங்கள் அமரர் ‘கசன்’

எழுத்து இலக்கியப் பரப்பில் மூன்று தசாப்தங்களாக எழுதி வந்த மூத்த எழுத்தாளர் ‘கசின்’ அமரர் க. சிவகுருநாதன் அவர்கள். இலக்கியவாதி களின் எந்தப் போக்குகளிலும் சிக்காது ‘தனி ப் போக்குடன் தனித்துவமான இலக்கியம் படைத்து வந்தவர் ‘கசின்’.

அவரது சிறுகதைகள், நாவல்கள் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப் பட்டிருந்தாலும் அவை இந்த இருபத்தோராம் நூற்றாண்டுக்கும் பொருத்தமானவையாக விளங்குவது அவரது எழுத்தாற்றலின் மகிழையாகும். காத்திரமான பல விடயங்களைக் கிண்டடலோடு, நடைச் சுவையாக எடுத்துக் கூறுவதில் அவர் வல்லவர். ‘குமாரி இரஞ்சிதம்’, ‘கசின் சிறுகதைகள்’ ஆகியன இதனை நிருபிக்கின்றன.

இந்தியாவில் பிரபல விமர்சகராக விளங்கும் ‘சப்படு’வின் பெயரைக் கேட்டாலே இசை மேதைகள் நடுங்குவார்கள். அவ்வளவு காரமாக இருக்கும் அவரது விமர்சனங்கள். எழுத்திலும் ஒரு ‘சப்படு’ என்றால் அது எமது அமரர் கசின் என்று துணிந்து கூறலாம். அவரது சிறுகதைகள் சமூகத்தில் நிலவும் சீர்கேடுகள், அரசாங்க அதிகாரிகளின் மெத்தனப் போக்குகளைச் சாடுவதாக அமைந்துள்ளமை இன்றும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியனவாக உள்ளன.

அமரர் கசினின் எழுத்துக்கள் வாசகர்களைச் சிந்திக்க வைப்பன. சொல் வன்மையும், கருத்தாழைமும் மிக்க அவரது படைப்புக்கள் உயிரோட்டம் வாய்ந்தவை. இரண்டொரு சிறுகதைகளை எழுதிவிட்டு எழுத்தாளர் என்று தமக்கு மகுடம் சூட்டிக்கொண்டு புகழ் தேடும் இன்றைய இலக்கிய உலகில் ‘கசின்’ தான் மூத்த எழுத்தாளர் என்ற பெருமை ஏதுமின்றி அமைதியான முறையில் தனது இலக்கியப் பணியைப் புரிந்து வந்தார். புகழ் அவரைத் தேடி வந்தது.

பல தடவைகள் வாசிக்க வைக்கும் வகையில் அவரது சிறுகதைகள் தனித்துவம் வாய்ந்தன. மறுமலர்ச்சி, ஈழகேசரி காலங்களையும் கடந்து இன்றுவரை ‘கசினி’ன் எழுத்துக்கள் பிரகாசிக்கின்றன. வளரும் எழுத்தாளர்களைத் தட்டிக்கொடுத்து ஊக்கமளிப்பதில் அவர் தயங்கியதில்லை.

மறுமலர்ச்சிக் கதைகள், ஈழகேசரிக் கதைகள் அவ்வக் காலகட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றன. அக்கால மக்களின் சமூக, கலாச்சார விழுமியங்களை அறிந்து கொள்ளவும், வருங்காலச் சமுதாயத்திற்கு விழிப்புணர்வை ஊட்டுவனவாகவும் அவரது சிறுகதைகள் விளங்குகின்றன.

அக்காலத்திற்கு மட்டுமல்லாது எக்காலத்துக்கும் பொருந்துமான இலக்கிய மேதை கலாபூஷணம் ‘கசின்’ அவர்கள். அவரின் மறைவுதமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்கே ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பாகும். அமரர் கசின் இலக்கிய நெஞ்சங்கள் அனைத்திலும் என்றும் வாழ்வார்.

எஸ். ஜே. ஜெயக்குமார், ஜே.பி.
உள்ளகக் கணக்காய்வாளர்,
பனை அபிவிருத்திக் சபை

தலைமுறைகள் கண்ட முதல்வன் கர்ண்

முன்று தலைமுறைகள் கண்ட முதல்வன்
சான்று பகரும் சிறந்த எழுத்து உழவன்
முத்தோன், தலைமகன், குலமகன்
வார்த்தையில் எழுதவொண்ணா
சுத்த மனத்தினன், எத்துணை தீரன்கள்?
சோர்வின்றி, ஆர்வமாய் எழுதிய எழுத்தன்
அனுபவம் பேசிட, அறிந்த உலகினை
பெறுமதிச் சொற்களால் செதுக்கிய சிற்பி
வறுமை இல்லா, கற்பனை வளத்தினன்
பொறுமையுடனே பார்த்தார் உலகை
இலக்கியம் என்பதே வாழ்வியல் நடைமுறை
கலப்பிலா ஞானம் இதற்குத் தேவை
உவப்பாய் இனிதாய் ஊட்டுதல் வேண்டும்
கச்பான் உண்மையை, உவப்பாய்ச் சொல்லி
நகைச்சுவை கலந்து நயம்பட
வகை, வகையாக தொகையாய் எழுதினார்
வசப்படுத்தல் எனிதான் ஒன்றா?
கசின் அவர்க்கு தெளிந்த கலை இது.
அலுப்புத் தட்டாமல் சொல்லுதல் பெரும்கலை
காலத்தின் தேவைகள் போதித்தல் வேண்டும்
ஞாலம், எழுதுகோலால் நிமிரும்
அரை நூற்றாண்டின் மேலாய்
வரைந்த கோலங்கள்,
செறிந்த, திறன்மிகு சுரங்கங்கள்
குறைவிலா வாழ்வு.
அறிவுப் பெருக்கத்தால் அடக்கமாய் உயர்ந்தவர்.
கசின் எங்கின்ற கற்பனையாளர்
சிவகுருநாதன் தாள் போய் சேர்ந்தனன்
ஆசிரிய சேவையில் அஸ்தமனம் இல்லை
போதனை என்பதே சாதனைதானே?
சாதனையாளர், சாவதுமில்லை
சாவு இவர்களைத் தொடுவதே யில்லை
இலக்கிய வாழ்வில் இதுமாய் வாழ்ந்தவர்
சொர்க்கத்தில் சேர்ந்து சுகமாய் வாழுவார்
இர்த்தமாய் வாழ்ந்தார், வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்

- பருத்தியூர் பாலவயிரவநாதன்

கச்ன் மறைவு எழுத்துலகுக்கு பேர்மிப்பு

பண்பிலே சான்றோனாகவும், சிறந்த சிந்தனையாளனாகவும், எழுத்தாளனாகவும் கல்விமானாகவும், தமிழ்க்கும், தமிழ்க் கலைகளுக்கும் அரும்பெரும் தொண்டுபுரிந்த உடுத்துறை மகா வித்தியாலயத்தின் முன்னாள் அதிபர் கனகசபை சிவகுருநாதன் (கசின்) மறைவினால் தமிழ் மக்கள் இன்று கண்ணீர் வடிக்கின்றனர்.

அமரர் சிவகுருநாதன் 1920 ஆம் ஆண்டு புலோப்பனை, பளையில் கனகசபை தம்பதியர்களுக்கு புத்திரராகப் பிறந்தார். இவர் தமது கல்வியை உசன் இராமநாதன், சாவகச்சேரி இந்து, அச்சவேலி ஆகிய கல்லூரிகளில் பயின்ற பின்னர் 1940 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1943 ஆம் ஆண்டு வரை திருநெல்வேலி சைவ ஆசிரியர் கலாசாலையில் பயின்றார்.

இதன் பின்னர் 1944 ஆம் ஆண்டளவில் இராசம்மா என்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்தார். இவர் தன்னுடைய ஆசிரியத் தொழிலிலை 1943 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1970 ஆம் ஆண்டுவரை வவனியா, செட்டிக்குளம், மன்னார், மத்துகம, கொழும்பு, மட்டக்களப்பு ஆகிய இடங்களில் உள்ள பாடசாலைகளில் திறம்பட செய்த பின்பு 1971 ஆம் ஆண்டில் இருந்து 1978 ஆம் ஆண்டு வரை உடுத்துறை மகாவித்தியாலயத்தில் அதிபராக இருந்து இளைப்பாறினார்.

இவர் கல்விமானாக அரும்பெரும் சேவையாற்றியது மட்டுமின்றித் தன் எழுத்தின் மூலம் தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகிற்குச் செய்த சேவை அளப்பரியது. ஒரு தனி மனிதனின் சலியாக உழைப்பினாலும், மொழி ஆற்றவினாலும் எவ்வளவு பெரிய சாதனையை செய்ய முடியும் என்பதற்கு சிவகுருநாதனின் வாழ்வே ஒரு சான்று.

எளிய முறையிலே எந்தக் கருத்தையும் வெளியிட்டுவிடக்கூடிய ஆற்ற ஒரும், தமிழ்மொழியின் சாயல்களை எல்லாம் அற்புதமான முறையில் வர்ணம் தீட்டக்கூடிய கலைப்பண்டும் சிவகுருநாதனின் தனிச் சிறப்பாக ஒளிவீசின. இவரின் திறமையும் தைரியமும், தெளிவும் தமிழ்க் கட்டுரை கள் மூலமும், நாவல்கள் மூலமும் தமிழ் மக்களுக்கு எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் வழிகாட்டியாக உதவின.

மேலும் இவர் எழுத்துத் துறையில் ஆற்றிய மகத்தான சேவையைப்

பாராட்டி 1999ஆம் ஆண்டு கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடைபெற்ற வைபவம் ஒன்றில் இவருக்கு “இயற்றமிழ் வித்தகா” என்ற சிறப்புப் பட்டத்தை வழங்கியது. இத்துடன், 2000 ஆம் ஆண்டு கலாசார அமைச்ச இவருக்கு “கலாட்டுஷணம்” என்ற விருதை வழங்கியது.

சிவகுருநாதன் தன்னிலம் கருதாத ஒரு பொதுநல் சேவையாளராகவும், சீரான சிந்தனையாளராகவும், ஆற்றல் மிக்க செயல் வீரனாகவும், உற்றார், உறவினர் மதிக்கக்கூடிய குடும்பத் தலைவனாகவும், நாணயம் மிக்க ஒரு கல்விமாணாகவும், எழுத்தாளனாகவும் சீருடனும், சிறப்பு நலும், தெய்வ சிந்தனையுடனும் வாழ்ந்த ஓர் சம்புத்திரனாவார்.

“அன்புடையார் என்பு உரியர் பிறர்க்கு” என்ற குறள் நெறிக்கு அமைய எல்லோர்க்கும் இனியவனாய், நல்லவனாய், வல்லவனாய் வளம், நலம் மிக்கவனாக எம்மத்தியில் வாழ்ந்த அன்னாரின் ஆத்ம சாந்திக்காக நாம் யாவரும் கரம்கூப்பி சிரம் தாழ்த்திப் பிரார்த்திப்பதோடு சிவகுருநாதன் (கசின்) உருவாக்கிய இலட்சியங்கள் எல்லாம் மேலும் மேலும் வளர வேண்டும். வளம் பெற வேண்டும் என்று ஆண்டவனை வேண்டிக் கொள்வோமாக!

- செல்வத்தம்பி மாணிக்கவாசகர்-

நன்றி: தினக்குரல் 16.01.2003

முத்த எழுத்தாளர் கசின் அமரராணார்

முத்த எழுத்தாளர் கசின் (க. சிவகுருநாதன்) கடந்த 13.01.03 அன்று தமது எண்பத்து நான்காம் வயதில் அமரராணார். அன்னாருக்கு இலக்கிய உலகம் தனது அஞ்சலியைச் செலுத்துகின்றது.

1946 ஆம் ஆண்டு எழுத ஆரம்பித்த கசின் இறுதிவரை கட்டுரை, சிறுகதை, நாவல் ஆகிய துறைகளில் எழுதி தடம் பதித்த ஒருவராவர்.

ஸமூகேசரியில் இவருடைய அதிகமான படைப்புக்கள் வெளியாகின. ஜம்பதுகளில் ஸமூகேசரியில் இவருடைய பதினொரு நாவல்கள் வெளியாகின என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றுள் பல குறுநாவல்கள் ஆகும்.

திருநெல்வேலி சைவ கலாசாலையில் ஆசிரியப் பயிற்சி பெற்ற கசின் இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் ஆசிரியப் பணிபுரிந்து இறுதியில் உடுத்துறை மகாவித்தியாலயத்தில் அதிபராகப் பதவி வகித்து ஓய்வு பெற்றவர்.

எழுத்துத் துறையில் ஒரு கட்டுரையாளராகப் புகுந்த கசின் பின்னர் சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் குறுநாவல்களையும் எழுதினார். வண்டியில் வளர்ந்த கதை இவரது முதலாவது தொடர் நாவலாகும். 1946இல் இத்தொடர்கதை ஸமூகேசரியில் வெளியானது. இதனையுத்துச்சட்டோகம், இராசமணி சகோதரிகள், இதய ஊற்று, தேடிவந்த செல்வம், கற்பகம், நிதானபுரி, சொந்தக்கால், கண்டெடுத்த கடிதங்கள், குமா ரி இரஞ்சிதம் எனப் பல நாவல்களை எழுதியுள்ளார்.

கசின் ஏராளமான சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். மணிழசை, நூலும் நாற் கயிறும், இது காதலல்ல, பச்சைக்கிளி, பஞ்சம் நெருப்பும், சிலந்தி வலை, தமிழன்தான், வனசஞ்சாரம், குஞ்ச மாணிக்கம் ஆகியன அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கது எனத் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. இவரது சிறுகதைகள் இலங்கை வாரெனாலியிலும் வாசிக்கப் பெற்றுள்ளன.

ஸமூத்தமிழர்களின் பேச்சு வழக்குகள், மரபுகள், பண்பாடுகள் இவரது கதைகளில் விரவியிருக்கும் குடும்ப உறவுகள், காதல், காமம் ஆகியன இவரது கதைகளின் கருப்பொருளாக அமைந்திருக்கும்.

அனந்தவிகடன் தேவனின் நகைச்சவை எழுத்து நடை இவருக்கு மிகவும் பிடித்தமானது. கசினின் சிறுகதைகளிலும் நகைச்சவை இழையோடு வகைக் காணலாம்.

கசின் எழுதும் கதைகளில் சிக்கல் அதிகம் இருப்பதில்லை. வசனநடை வாசகர்களைக் கவரக்கூடியது. எக்கதையை வாசித்தாலும் அது எங்கேயோ நடந்து போன்ற மனப்பிரமைதட்டும் எங்கிறார் ரசிகமணி கணக் செந்திநாதன்.

“வாழ்க்கைக்குப் பொருந்தாத கதைகளை எழுதி எந்த ஆசிரியனும் வெற்றி பெற முடியாது. ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் கதை புணையும் பொழுது தனது கதை நடந்த கதை போலவே இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தனது வெற்றியின் பெரும்பாகத்தைச் செலவிடுகின்றான். என்னுடைய கதைகளில் நிச்சயம் மணவாசனை வீசும். கற்பனை சக்தி ஒருவனுக்கு இயற்கையாக அமைந்த ஒன்று. எனினும் அதற்குப் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டும். மற்றையோரைப் பின்பற்றாது புதிதாகச் சிந்திக்கும் பழக்கத்தை சிறுவயதிலிருந்தே வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்பழக்கம் எமது நாட்டில் சிறந்த எழுத்தாளர்களைத் தோற்றுவிக் கலாம் என எண்ணுகின்றேன்” என்று கசின் அவர்கள் இளம் எழுத்தாளர் களுக்கு கூறிய அறிவுரையை எண்டு குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது.

20ஆம் நூற்றாண்டின் சிறந்த எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான கசின் அவர்களது ஆக்மா சாந்தியறுவதாக!

- ஸங்கிழி

நன்றி: வீரகேசரி - கலைக்கேசரி 24.01.2003

முத்த எழுத்தாளர் கச்னுடன்

ஒரு மாலைப் பொழுது

முதுபெரும் எழுத்தாளர் ‘கசின்’ க. சிவகுருநாதன் அவர்களை கெளரவிக்கும் முகமாகக் கடந்த ஐஉள் 20ஆம் திங்டி மாலை பம்பலப்பிட்டி அரசினர் தொடர்மாடியில் உள்ள அவரது இல்லத்தில் இலக்கியச் சந்திப்பு ஒன்று இடம்பெற்றது.

இந்த நிகழ்வை மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா, யாழ் இலக்கிய வட்டத் தலைவர் செங்கை ஆழியான் க. குணராசா ஆகியோர் ஒழுங்கு செய்திருந்தனர். பல எழுத்தாளர்களும், இலக்கிய ஆர்வலர்களும் இந்நிகழ்வில் கலந்து கொண்டனர்.

நிகழ்வின் ஆரம்பத்தில் மல்லிகைப் பந்தல் சார்பாக டொமினிக் ஜீவா, முத்த எழுத்தாளர் கசின் க. சிவகுருநாதனுக்கு பொன்னாடை போர்த்திக் கெளரவித்தார். இந்நிகழ்வுக்கு அவரே தலைமையும் தாங்கினார்.

திரு டொமினிக் ஜீவா தனது தலைமையுரையில்,

‘கடந்த அரை நாற்றாண்டு காலமாக ஆக்க இலக்கியத்துறைக்கு பெரும் பங்களிப்புச் செய்த ‘கசின்’ பற்றி எமது இளந் தலைமுறையினர் அறியாது இருந்தனர். எனவேதான் அவரை எனது மல்லிகை சஞ்சிகையில் 1994 ஆண்டு அட்டைப்படத்தில் போட்டு அறிமுகம் செய்தேன். அதன் பின்னாதான் அவர் இலக்கிய உலகிற்கு வெளிக் கொண்டுவரப்பட்டார். சிறுக்கை, நாவல், கட்டுரை என்று இன்றுவரை எழுதிக் கொண்டிருப்பவர்.

இன்று இருக்கும் எழுத்தாளர்களுள் முத்த எழுத்தாளராக இருந்து எமக்கு வழிகாட்டுகின்றார். எனவேதான் இக்கெளரவிப்பு நிகழ்வை ஒழுங்கு செய்து வருங்காலத் தலைமுறைக்கு நாம் கடந்து வந்த பாதையை இனங்காட்டியிருக்கின்றோம்.

அவரது முதிர்ச்சியின் விளைவான அனுபவம், சமூகம் பற்றிய அறிவை எமக்குத் தரும். எனவேதான் நான் அவரிடம் அவரது எழுத்துலக அனுபவத்தை அக்கால சமூக, கலாச்சார விழுமியங்களைப் பற்றி

எழுதுவேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன். அதன் மூலம் நாம் எவ்வளவோ அனுபவங்களைப் பெற முடியும்' என்றார்.

செங்கை ஆழியான் பேசும்போது பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

'மூத்த எழுத்தாளர் கசின் அவர்களின் இலக்கியப் பங்களிப்பை நாம் சரிவரக் கணிக்கவில்லை. அதற்கு அவரது ஆக்கங்கள் நூலுருப் பெறாமையும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். எனவேதான் 1994 ஆம் ஆண்டு இலங்கை இலக்கியப் பேரவை அவரை கெளரவித்து யாழிப் பாணத்தில் விழாவெடுத்தார்கள். அவ்விழாவில் நான் அவர்களுடைய குடும்பத்தினருக்கு ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தேன். அவருடைய ஆக்கங்களை நூலுருவில் தரும்படி. அவர்கள் இதுவரை மூன்று நூல்களை நூலாக்கித் தந்துள்ளார்கள். இன்னும் அவருடைய நாவல்கள், சிறுக்கைகள், கட்டுரைகள் நூலுருப் பெறாமல் இருக்கின்றன.

அவருடைய முழு ஆக்கங்களும் நூலுருப் பெற்றால்தான் நாம் அவரைச் சரிவர அறிய முடியும். ஈழத்துச் சிறுக்கைத்துறைக்கு முன்னோடியாகவும் நாவல் துறைக்கு அடித்தளம் இட்டவராகவும் அவர் விளங்குகின்றார். எனவே, வருங்கால சந்ததி இவற்றை அறியவேண்டும். கசின் அவர்கள் எமது இலக்கியச் சொத்தாவார். இவ்வருடம் கலாசார அமைச்ச அவருக்கு கலாபூஷணம் விருது வழங்கி கெளரவித்தமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே அவரது மற்றைய ஆக்கங்களும் நூலுருப் பெற வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.'

எழுத்தாளர் செ. யோகநாதன் பேசுகையில்

'கசின் அவர்களுடைய சிறுக்கைகள் பிரமிப்பூட்டுவன். அவருடைய எழுத்துக்கள் வீச்சும், இளமையும் கொண்டவை. அவரது எழுத்துக்கள் அன்றைய காலகட்டத்தைப் புரிந்துகொள்ள உதவிய எழுத்துக்கள். தமிழக எழுத்தாளர் வ.ரா.வின் நூல்கள் நூலுருப் பெற்றால்தான் நான் அவரைப்பற்றி அறிந்துகொண்டேன். அதேபோல கசின் அவர்களுடைய நூல்கள் வெளிவந்தால்தான் அவருடைய பன்முகப்படுத்தப்பட்ட ஆளுமையை உணர முடிந்தது. அவரது ஆக்கங்களில் பல புதிய உத்திகள் கையாளப்பட்டிருப்பதை நாம் காணலாம்.

வீரகேசரியில் தொடராக வெளிவந்த கண்டெடுத்த கடிதங்கள் என்ற நாவலில் கடிதங்கள் மூலமே கதை நகர்த்தப்படுகின்றது. இம்மறையில் இலங்கையில் எவரும் நாவல் படைக்கவில்லை. எனவே அவர் ஒரு முழுமையான படைப்பாளி. அவர் தனது வாழ்க்கை வரலாற்றை நிதானமாக எழுத வேண்டும்' என்றார்.

எழுத்தாளர் திருமதி கோகிலா மகேந்திரன் தமது உரையில்

‘முத்த எழுத்தாளர்களின் படைப்பை வாசிப்பதில் இளந் தலைமுறையினர் அதிகம் அக்கறை காட்டுவதில்லை. இளந் தலைமுறையினரிடையே இலக்கிய ஆர்வம் குறைந்து வருகின்றது. கசின் அவர்களின் எழுத்துக்கள் பின்வந்த எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களுக்கு உதவியுள்ளன. கசினைப் புரிந்து கொள்வதற்கு அவரது படைப்புகள் முழுமையாக நாலுருப் பெற வேண்டும்’ என்றார்.

கவிஞர் மேமன்கவி பேசும்போது

‘கசினின் அநுபவங்கள் பதியப்படவேண்டும். அத்துடன் அவரின் புனைக்கதைகள் மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்தப்படவேண்டும். அவை புதிய ஆக்கங்கள் வளர உதவும்’ எனக் குறிப்பிட்டார்.

தினக்குரல் பிரதம ஆசிரியர் திரு ஆ. சிவநேசச்செல்வன் உரையாற் றுகையில்

‘இலக்கியகர்த்தா வாழ்கின்ற காலத்திலேயே அவர்களது படைப்புக்களை, ஆற்றலை சிந்திக்க வேண்டும். முத்த தலைமுறையினர் உயிரோடு வாழ்கின்ற காலத்திலேயே போற்றப்படவேண்டும். கசினைப் பாராட்டுவது எம்மை நாமே பாராட்டுவதாக இருக்கும். சென்ற காலத்தின் இலக்கியப் பழுதில்லாத திறனை நாம் புரிய வேண்டும். கசின் அவர்கள் எமது இலக்கிய முதுசமாவார்’ என்றார்.

விமர்சகர் கே. எஸ். சிவகுமாரன் பேசும்போது

‘கசின் அவர்களுடைய கதைகள் சொல்ந்தை, புதிய உத்தி, நகைக்கவை கொண்ட புனைக்கதைகள். அவர் ஒரு பண்டிதராக இருந்தும் அவரது படைப்புக்கள் அவர் பண்டித எழுத்தாளர் என்ற எண்ணம் மாறி நவீனத்துவமும் முற்போக்குமானவைவையாக விளங்குவதைக் காணலாம்.’ எனக் குறிப்பிட்டார்.

மற்றும் கல்கின்னை தமிழ் மன்றம் சட்டத்தரணி எஸ். எம். ஹனிபா, எழுத்தாளர் அநுவை நாகராஜன் ஆகியோரும் பாராட்டுரை வழங்கினார்கள். கசின் க. சிவகுருநாதனின் ஏற்புரையுடன் விழா நிறைவு பெற்றது.

நன்றி: வீரகேசரி 07. 07. 2000

APPRECIATION

K. SIVAGURUNATHAN (KASIN)

A highly respected senior journalist of the twentieth century passed away on the 13th of January 2003 at Bambalapitiya in Colombo. He is Mr Sivagurunathan known to everyone as “Kasin”. He was born at Puloppalai in the north on 20th December 1920. After completing his studies he took to teaching and retired as Principal of Uduthurai Maha Vidyalaya.

He cut his teeth in journalism in 1946 when he wrote to the then leading Tamil weekly “Eelakesari” published in Jaffna. He started with articles on various topics and turned to short stories, later. He went further when he started writing novels. He wrote regularly for over four decades. His numerous sketches were looked forward to by thousands of readers. His novels were serialized in that weekly and its sales went up due to the beauty of his writing. He created lovable characters in these novels. Ultimately he became a lovable person very much like those characters. His novel “Kumari Ranjitham” was considered a masterpiece of the time, so was “Sakadayogam”, a novel much flavoured with humour that bore malice to none. These two novels were reprinted recently.

“Ithaya Ootru”, “Thedivantha selvam”, “Katpakam”, “Nithanapuri”, “Kandeduththa kadithangal” are a few of his other novels. He also took to analytical writing on literary topics and education. He wrote these articles under a pen-name, “Sattampiyar”. Some of his short stories were broadcast over the radio. He also did a programme for the SLBC called “Kavithai inpam”. He kept on writing to the papers, mostly humourous articles till the end. He had the knack of giving humourous twist to any incident or situation that he saw anywhere even on Galle Face Green.

A celebrated South Indian novelist and literary giant, the late “Kalki” R. Krishnamoorthy, commenting on his short stories said that those were “quite good” and not second to the best short stories that come out in “Tamil Nadu.”

He was honoured in 1994 at a felicitation ceremony organized by “Ilankai Ilakkiya Peravai”. Thereafter in 1999, the “Colombo Tamil Sangam” honoured him with the title “Iyat Tamil Vittakar”. He was given the “Kalaboooshanam” award in 2000 by the Department of Cultural Affairs. I had the good fortune of meeting him when that versatile editor of “Mallikai” Dominic Jeeva, honoured him with the golden shawl of his eightieth birthday.

He leaves beloved Rasammah, sons Pushpanathan (Architect), Sabanathan (Sri Lanka Customs), and Ketheeswaranathan (Computer Analyst) daughters Pushparany (Mrs P Ananthalingam), and Selvarany (Mrs K Shanmugam).

May his soul rest in peace!

S M Haniffa

Attorney-at-law

Rajagiriya

கலாபூஷண விருது

இலங்கையில்

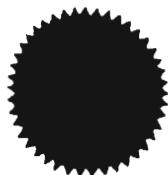
கலைத்துறையின் மேம்பாட்டிற்கு ஆற்றிய
மேலான சேவையினை பாராட்டும் வண்ணம்
கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களத்தினால்
வழங்கப்படுகின்ற

கலாபூஷண விருது

யாழிப்பாணம், சொந்தசௌரி

திரு. கணக்கைப் பிது திவாதன் அவர்களுக்கு

2000 ஆண்டு மூ மாதம் 22ஆந் திகதி
நடைபெற்ற கலாபூஷண விருது வழங்கும் வைபவத்தில்
வழங்கப்பட்டதென்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றேன்

1. 4-1. 0

பின்னு. டி. டபிள்யூ. அபயவர்த்தன.
கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களத்திலும்

பத்ரமுங்கல், செதிரிபால
கி வது மாடிலில் அமைந்துள்ள
கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களத்திலும்

“அகர முதல் எழுத்தெல்லாம்; ஆகி
பகவன் முதற்கே உவகு”

கொழும்புந் தமிழ்ச் சங்கம்

(ஆரம்பம் 1942 பதிவு இல் எண். 73.
(பத்வு பெற்ற தமிழ்லிமாஷிப் பண்பாட்டு அமைவகம்)

பண்டிதர் புலவர் வீத்துவான் மாநாடு 1999 சான்றிதழ்

கொழும்புந் தமிழ்ச் சங்கம் திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2029

வெளுகூண்ய ஆண்டு மாசீந் திங்கள் (1999-02-21)

நடஞ்சிய பண்டிதர் புலவர் வீத்துவான் மாநாட்டில்

பண்டிதர் கணக்கைப் பியகுருநாதன்

அவர்களுக்கு கியற்றுமிழ் வித்துக்கர் என்னும்

கெளரவப் பட்டம் அந்தை

இர் சான்றிதழை வழங்குகின்றது.

கீ. 752 முத்தோ
கோழும்பு - 6

கியற்றுமிழ்
பாதுர் செயலாளர்

தமிழகத்தின் முன்
தலைவர்

21-02-1999

நாள்

‘കച്ചിൻി’ - ‘സലട്ട്‌പിയാറ്റി’

കല്പന്നരകൾ

தீர்வேண் சங்கமத்தில் படக்லருந்து அபர்க்கர்யைகள்

காசி யாத்திரை செய்ய வேண்டுமென்பது எனது நீண்ட நாள் அவா வாகும். இவ்விதமான புண்ணிய ஸ்தல யாத்திரைகளுக்கு பணம் மட்டும் போதாது. பூர்வ புண்ணிய பலனுமிருக்க வேண்டுமென்பது எனது அனுபவமாகும். சென்ற ஆகஸ்ட் மாதம் 25ஆம் திகதி எனக்கு இவ்யாத்திரை கைகூடியது.

எனது பிரதான அவா காசியாத்திரை என்றாலும், இன்னும் வடக்கே யுள்ள பல புண்ணிய ஸ்தலங்களைத் தரிசிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தமையால் வட ‘இந்திய யாத்திரை’ என்று மேலே குறிப்பிட்டேன். முதலில் விமான மூலம் சென்னை சென்று, அங்கிருந்து புகையிரத மூலம் டில்லிக்கு சென்றோம். இதற்கு முன்னர் இரு முறை சென்று வந்த, கொழும்பு புதுச்செட்டித்தெருவில் வசிக்கும் ஜெயபாலசிங்கம் என்பவர் தான் என்னை அழைத்துச் சென்றார். என்னுடன் இன்னும் இரண்டு விதவைப் பெண்களும் வந்தார்கள். இரண்டு இரவும் ஒருபகலும் பிரயாணஞ் செய்து டில்லி போய்ச் சேர்ந்தோம். படுக்கை வசதியுடன் கூடிய புகையிரதச்சீட்டு. ஆகையால் துன்பமின்றிப் பிரயாணம் இருந்தது.

டில்லியில் காலை பத்து மணியாலில் போய் இறங்கினோம். சில மணி நேரதாமதத்தின் பின் அங்கிருந்து புகையிரத மூலம் ஹரித்துவார் போய்ச் சேர்ந்தோம். ஹரித்துவாரத்தில் பாரத சேவா சங்கத்தினரின் அறைகளில் இரண்டை வாடகைக்குப் பெற்றுக் கொண்டு சில நாள் தங்கினோம். வடக்கே, தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளால் பயனில்லை. எங்களைக் கூட்டிச் சென்றவருக்கு அவசியமான ஹிந்திச்சொற்கள் சில தெரியும். அதன் மூலம் காலம் தள்ளினோம். எனக்கு ‘அச்சா’ என்ற வார்த்தை தெரியும். அதை நான் அடிக்கடி பிரயோகித்துக்கொள்வேன். அவர்கள் என்னைப் பார்த்துப் புண்ணகை புரிவார்கள். அதை பார்த்து நான் மன நிறைவடைவேன். எங்களுடன் சென்னையிலிருந்து தியாகராசா என்பவரும் எங்கள் யாத்திரைக் குழுவில் சேர்ந்துகொண்டார். அவர் சென்னை பெசன்ட் நகரில் வசிக்கிறார். அவருடைய மகன் இறைவன் சென்னையில் எம்.பி.பி.எஸ். இறுதி ஆண்டு படிக்கிறார். எங்கள் ஊரைச் சேர்ந்தவர். திரு. தியாகராசா அவர்கள் சில காலத்திற்கு முன்னர்

முதுகெலும்பு சத்திரசிகிச்சை செய்தவர். அப்படி இருந்தும் காசி யாத்திரை ஆவலினால் எங்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார். அவர் எங்களுடன் சேர்ந்ததில் எனக்கு ஒரு வசதி ஏற்பட்டது. அவர் வேகமாக நடக்க மாட்டார். நான் எல்லோரிலும் வயது முதிர்ந்தவன். நானும் அவரும் மெல்ல மெல்ல நடந்து அவர்களுக்குப் பின் செல்வோம். எங்கள் குழுவில் ஐவர். ஐவரில் ஜெயபாலசிங்கம் எங்கள் வழிகாட்டி. அவரைப் பின்பற்றி நாங்கள் செல்வோம்.

ஹரித்துவாரத்தில் மாலை இருண்டவுடன் கங்கை ஆற்றில் மண் சிட்டிகளில் தீபம் ஏற்றி மிதக்க விடுவார்கள். முதலில் பூசகர் வந்து கங்கா நதிக்குத் தூப தீபம் காட்டுவார். அதைத் தொடர்ந்து பக்தர்கள் தீபங்களை ஆற்றில் மிதக்க விடுவார்கள். இது நாளாந்தம் நடக்கும் செயலாகும். இவற்றை நாங்கள் பார்த்து மகிழ்வோம்.

வடக்கே உணவுப் பழக்கங்களும் வித்தியாசமானதாகும். பிட்டு, இடியப்பம், தோசை, வடை முதலியவற்றைக் காண முடியாது. சோற்றைச் சாதம் என்று கூறுவார்கள். சாதம் எங்கும் கிடைக்கும். பூரி, சப்பாத்தி என்பன அவர்களின் பிரதான உணவாகும். குழம்பு என்பதைப் பண்ணீர் என்று சொல்வார்கள். கறி வகைகளிலும் அவர்கள் செய்யும் பாகுத்தில் வித்தியாசமுண்டு. பால், தயிர் என்பன எங்கும் கிடைக்கும். இவ்விரண்டின் ஆகாரத்துடனும் நான் சுகமாகக் காலந்தளினேன்.

ஹரித்துவாரத்தில் மூன்று பெரிய மண்டபங்கள் உண்டு. ஒன்று இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற வரலாற்றைக் குறிப்பது. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டங்களில் பங்கு பெற்றவர்களைச் சிற்பமாகவும் ஓவியமாகவும் வரலாற்றுக் குறிப்புடன் காட்டியிருக்கிறார்கள். இரண்டு மாடிகளைக் கொண்டது.

மற்ற இரு மண்டபங்களும் சமய சம்பந்தமானவை. சங்கரர் மரபு ஒன்றிலும், இராமாயண சரிதை ஒன்றிலும் காட்சியளித்தன. தத்ருபமான சிலைகளும் ஓவியங்களும் பார்க்க மிக அழகாக இருந்தது.

ஹரித்துவாரத்தில் மானசதேவி என்ற கோவில் கங்கை ஆற்றின் மறு கரையில் மலை உச்சியில் இருக்கிறது. அங்கே கம்பியில் பொருத்தப் பட்ட பெட்டிகளில் யந்திர மூலம் போகலாம். நடந்து செல்வதானால் ஆயிரக் கணக்கான படிகள் ஏறவேண்டும்.

ஹரித்துவாரத்திலிருந்து ஒரு கார் வாடகைக்குப் பிடித்துக் கொண்டு கேதார்நாத் சென்றோம். கேதாரநாதர் என்பதை கேதார்நாத் என்று இந்திப் பாஜையில் சொல்வார்கள். கேதாரநாத் செல்வதற்கு வாடகைக் கார் முழுத்தாரமும் செல்லமுடியாது. பண்ணீராயிரம் அடி உயரத்தில்

இருக்கிறது. பதின்னான்கு கிலோ மீற்றர் தூரத்தை குதிரை மூலம் செல்லலாம். குதிரைகள் வாடகைக்குக் கொடுப்பதற்காகப் பலர் காத்திருப்பார்கள். குதிரைக்காரன் பின்னால் நடந்து வருவான். எனக்குக் குதிரை ஏற்பிப் பழக்கமில்லை. மலைச் சரிவில் கரடுமுரடான் கற்பாறை கள் நிறைந்த ஒடுக்கமான பாதை. என் போன்றோருக்குத் தொட்டி மாதிரிச் செய்து, அதில் இருக்கச் செய்து நான்குபேர் காவிக்கொண்டு செல்லார்கள். அவர்கள் நான்கு பேருக் கும் எண்ணூறு ரூபா கொடுக்க வேண்டும். குதிரைரூறு ரூபாவிற்கோ இன்னும் குறையவோ வாடகைக் குப் பெறலாம். இடையில் இரண்டு இடத்தில் இறங்கிச் சிறிது களைப்பாறிச் சென்றார்கள். கடைசிக் காலத்தில் மயானத்திற்குச் செல்வதை அந்நேரத்தில் நினைத்தேன். இடையிடையே தேநீர் கடைகளும் உண்டு. அந்த மலைப் பிரதேசத்தில் அங்கங்கு கிராமங்களும், சனங்கள் அங்கே வசிப்பதும். எனக்கு அதிசயமாகப்பட்டது.

ஹரித்துவாரத்திலிருந்து முதலில் கெளரிகுண்டம் செல்ல வேண்டும். கெளரி குண்டத்தில் ஒரு வெந்நீர் ஊற்று இருக்கிறது. அந்த வெந்நீர் ஊற்றில் ஸ்நானங்கு செய்து அம்பாளை வணங்கினோம். கெளரி குண்டத்து வெந்நீர் மிகவும் சூடானது. அந்த நடுங்கும் குளிரிலும் அது தாங்க முடியாத வெப்பமாக இருந்தது. எனினும் சிலர் தொட்டிக்குள் இறங்கி நீராடினர். நான் வாளியால் அள்ளி முழுகினேன்.

கேதாரநாத்தில் இருப்பது பெரிய சுயம்புலிங்கம். அருகில் சென்று பூக்களால் அர்ச்சித்து வணங்கினோம். அங்கே எனக்குக் கையில் நூல் கட்டி, கழுத்தில் ஒரு மாலையும் போட்டுவிட்டார்கள். கடுங்குளிர் எனக்கு பற்கள் ஒன்றோடெந்து அடித்தது. மேகக் கூட்டம் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு அப்பாற் சென்றதைக் கண்டேன்.

கேதாரநாத்திலிருந்து திரும்பிக் கெளரி குண்டம் வந்து பத்ரிநாத் செல்ல வேண்டும். பத்ரிநாத்திற்கு நேரே காரில் செல்லலாம். அது விஷ்ணு கோவில். கார் மலைச்சரிவில் ஒடுக்கமான பாதையில் சுற்றிச் சுற்றிச் செல்லும். பயங்கரமான பிரயாணம். இடையில் இருண்டவுடன், சாரதியின் ஆலோசனைப்படி மாமடுவ என்ற இடத்தில் தங்கி மறுநாள் காலையில் புறப்பட்டுச் சென்றோம்.

அங்கே பலர் அபரக்கிரியைகள் செய்வதையும் பார்த்தேன். அந்தணர்கள் தங்கள் வருமானத்தில் குறியாக இருந்தார்கள். அநேகமாக இந்தியா முழுவதும் எல்லா இந்து ஆலயங்களிலும் அந்தணர்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு நிற்பார்கள். இது ஒரு தொல்லையேயெனினும், பக்தர்களின் விருப்பை நன்கு பூர்த்தி செய்து கொடுக்கிறார்களென்பது உண்மை.

ரிஷிகேசம் சென்று அங்குள்ள சந்திர மெளீசர் ஆலயத்தைத் தரிசித்தோம். அங்கே முன்னர் திருக்கேதீஸ்வர ஆலயத்தில் வேதாகமப் பாடசாலையில் கற்பித்த ஒரு குருக்களையும் சந்திக்க நேர்ந்தது. அன்று மகாளிய அமாவாசைத் தினமாகும். அக்குருக்கள் மூலம் நான் எனது மகாளியக் கடமையை முடித்துக் கொண்டேன்.

பின்னர் அங்கிருந்து டில்லி வந்து, உலகப் புகழ்பெற்ற தாஜ்மஹால் மண்டபத்தையும் ஆக்ரா சென்று பார்த்துவிட்டு வந்தோம்.

இந்தி மொழியில் வாரணாசி என்றும், ஆங்கிலத்தில் பெனாரிஸ் என்றும் தமிழில் காசி என்றும் அழைக்கிறார்கள். எங்கள் யாத்திரையின் முக்கிய நோக்கம் காசிதான். காசியில் குமாரசவாமி மட்டத்தில் தங்கினோன். இந்திப் பாஷாயில் மடம் என்பதை ‘மட்’ என அழைப்பார்கள்.

காசி விகங்காதரையும், விசாலாட்சியையும் வணங்குவதற்கு முன் காங்கா நதியில் நீராடினோம். காசி என்றதும் அரிச்சந்திர மன்னன் ஞாபகத்திற்கு வருவான். அரிச்சந்திரன் பெயராலும் அங்கு ஒரு தீர்த்தக்கரை இருக்கிறது.

காசியில் பல கோவில்கள் இருக்கின்றன. விசாலாட்சி அம்பாளுக்குத் தனிக்கோவில் இருக்கிறது. விசாலாட்சி அம்பாள் கொள்ளள அழுகு. பார்த்துக் கொண்டே நிற்கலாம். காசியில் கடைசியாக மகா பைரவரை வணக்க வேண்டும். அதன்பின் வேறு ஒரு இடமும் செல்லாமல் வீடு திரும்பி விட வேண்டும். அங்கே காசிக்கயிறும் கொடுப்பார்கள். காசி யாத்திரை சென்று வந்தவர்கள் தாம் விரும்பிய ஒரு காயையும், ஒரு பழுத்தையும் உபயோகிப்பதைவிட வேண்டுமென்பதும் ஒரு மரபாகும்.

காசியில் நின்று ஒருநாள் திரிவேணி சங்கமத்தில் நீராடுவதற்காக அலகபாத் சென்றோம். கங்கை, யமுனை என்ற நதிகள் வெளிப்படையாகவும், சரஸ்வதி என்ற நதி மர்மமாகவும் அவ்விடத்தில் கலக்கின்றது. அந்த இடத்திற்குப் படகு மூலம் போக வேண்டும். படக்குக்காரனுடன் கூலி பேசி, அவன் அவ்விடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான். சிலர் அப்படகில் இருந்து அந்திமக் கிரியைகள் செய்கிறார்கள். அந்திமக் கிரியைகள் செய்வதற்கு அந்தணர்களும் படகில் இருக்கிறார்கள். அந்த ஆற்றுச் சந்திப்பில் கங்கை மிக வேகமாக ஓடுகின்றது. படகுக் காரர்கள் மூங்கில் தடியை நாட்டியிருக்கிறார்கள். மூங்கில் தடியில் பிடித்துக் கொண்டு முழுகினோம்.

காசியில் கங்கை நீர் சேகரித்துக் கொண்டு அதை இராமேஸ்வரத்திலுள்ள இராமநாத சவாமிக்கு அபிஷேகம் செய்விக்க வேண்டுமென்பது ஒரு மரபு. அதன்படி நாங்கள் கங்கா தீர்த்தத்தோடு இராமேஸ்வரம் புறப்பட்டோம்.

இராமேஸ்வரத்தில் கங்கா தீர்த்தம் கொடுத்து அபிஷேகம் செய்வித் தோம். நாங்கள் இராமேஸ்வரம் கடவில் தீர்த்தமாடி அங்குள்ள இருபத் திரண்டு தீர்த்தங்களிலும் செம்பினால் அள்ளி முழுகினோம். ஒவ்வொரு தீர்த்தத்திற்கும் சிறை தீர்த்தம், அனுமான் தீர்த்தம் என்று ஒவ்வொரு பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். அக்கிணைறுகளுக்குக் கூட்டிச் சென்று செம்பினால் நீரும் அள்ளித்தருவதற்கு ஒருவருக்கு ரூபா பதினெந்து கொடுத்தேன்.

இராமேஸ்வரம் வழிபாட்டின் பின் மதுரைக்கு வந்து மீனாட்சி அம்பாளையும், சொக்காநாதரையும் வணங்கினோம். மதுரையிலிருந்து திருச்சி வந்து மலைக்கோட்டைப் பிள்ளையாரையும் பின்னர் தாழுமான கவாமியையும் வணங்கினோம். மலைக்கோட்டைப் பிள்ளையாரை வணங்கப் பலபடிகள் ஏற வேண்டும். மிகுந்த கம்பீரமாகப் பிள்ளையார் இருக்கிறார். அவரை வணங்கிய பின் அரைமணி நேரம் அவரருகில் இருந்து இளைப்பாறி வந்தோம்.

திருச்சி அருகிலுள்ள ஸ்ரீரங்கம் மகாவிஷ்ணுவையும்திருவாணைக்கா சிவபெருமானையும் வணங்கிய பின் சிதம்பரம் நடராசப் பெருமானி டம் சென்றோம். ‘சிதம்பர வீதியில் ஒரு புல்லாய்த்தானும் முளைத் தேவில்லையே’ என்று ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் எழுதியிருக்கிறார். சிதம்பரத்தைப் பார்த்தவுடன் எனக்கு அந்த ஞாபகம் வந்தது.

சிதம்பரத்திலிருந்து ஒரு கார் வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு திருத்தணி சென்றோம். திருத்தணியில் முருகனைத் தரிசித்த பின்னர் சரயூ நதிக்கரையில் உள்ள, உலகில் முதன் முதல் கண்மாற்றுச் சிகிச்சை செய்த கண்ணப்ப நாயனார் வழிபட்ட திருக்காளத்தி அப்பறைத் தரிசித்தோம்.

பின்னர் திருப்பதி ஏழுமலையானை வணங்கிய பின் திருப்தி லட்டும் பெற்றுக் கொண்டு சென்னை வந்து சேர்ந்தோம். சென்னையில் சில நாள்கள் விமானப் பயணத்திற்காகக் காத்திருக்க வேண்டி இருந்தது. அந்நாள்களில் எங்கள் விடுதிக்குப் பக்கத்திலுள்ள கபாலீஸ்வரரை வணங்குவோம்.

சென்னையில் நாங்கள் நிற்கும் காலத்தில் ஒரு உல்லாசப் பிரயாண பல்ல மூலம் ரூபா 70/- கொடுத்துக் காஞ்சிபுரம் வரையில் சென்று வந்தோம். உல்லாசப் பயணிகளைக் கவர்வதற்காக கோல்டன் பீஸ் என்று கடற்கரை ஓரத்தில் சுற்றுலா மையம் ஒன்று நிறுவியிருக்கிறார்கள். அங்கே பல விதமான மெரிக்கோறவுண்ட, ஊஞ்சல் முதலிய பொழுது போக்கு வசதி கள் உண்டு. சினிமாப் படம் எடுப்பவர்களும் அங்கே காணப்பட்டார்கள். கடற்கரை ஓரத்தில் ஒரு மண்டபத்தில் ஒருவர் மாறி ஒருவர் பரத நாட்டியம் ஆடினார்கள். பலர் பார்த்துச் சுவைத்தார்கள்.

கோல்டன் பீச் கடந்து அப்பால் மாமல்லபுரம் இருக்கிறது. மாமல்லபுரம் சிற்பங்கள் உலகப் புகழ்பெற்றவை. பார்த்து நிறைவு பெறாது தான் திரும்ப வேண்டும். பார்த்து முடியாது. ஒரு பக்கத்தில் பஞ்சபாண்டவர் ரதம் காணப்படுகிறது. எல்லாம் தனிக்கல்லில் செதுக்கப்பட்டவை.

மாமல்லபுரத்துக்கப்பால் முதலை, உடும்பு முதலியன வளர்க்கும் இடம் இருக்கிறது. இதே பாதையில் ராஜீவ் காந்தி சுடப்பட்ட ஸீபெரம்புதார் இருக்கிறது. அங்கே அழகான நினைவு மண்டபம் கட்டி யிருக்கிறார்கள். அவருடைய உருவம் எப்பக்கத்தில் நின்று பார்த்தாலும், தெரியக் கூடியதாக மிக அழகாகச் செய்திருக்கிறார்கள். மிக உயரமான தூபியும் இருக்கிறது.

பின்னர் காஞ்சிபுரம் சென்று காஞ்சி ஏகாம்பர நாதரையும், காமாட்சி அம்பாளையும், வரதராசப் பெருமாணையும் வணங்கினோம் மகா விஷ்ணு வாமன ரூபம் எடுத்து. மகாபலியை அழித்த சிற்பம் மிக அழகானது. சிற்ப மண்டபம் என்ற ஒன்றே இருக்கிறது.

இந்த யாத்திரை சுமார் நாற்பது நாட்கள் சென்றது. ஒரு மனநிறைவுடன் இலங்கை வந்து சேர்ந்தோம். காசி யாத்திரையால் என்ன பயன் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஒரு மன நிறைவு ஏற்பட்டது. அவ்வளவுதான்.

“கசின்”

நன்றி: வீரகேசரி 15.12.1996

ஆலயப் பிரவேசம்

அறநிலைய மசோதாவின் கதி என்ன?

சைவாலயங்களில் ஹரிஜனர் பிரவேசிக்க அனுமதிக்க வேண்டும் என்ற பேச்சு இன்று எங்கும் கேட்கின்றது. தாய் நாடாகிய இந்தியாவில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை ஆலயங்களில் அனுமதிக்கிறார்கள். சேய் நாடாகிய யாழ்ப்பாணத்தில் ஏன் இல்லை?

இந்தியாவில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை ஆலயங்களில் அனுமதிக்க வேண்டும் என்று உயர்குடி மக்கள் தான் போராடினார்கள். ஆனால் இங்கே இந்த இயக்கத்தை நடத்துவார்களில் பெரும்பாலோர் சிறு பான்மைத் தமிழரே. இது இங்கே இவ்வியக்கத்துக்குரிய ஒரு பெலவீன மாகும்.

“ஆண்டவன் முன்னிலையில் அனைவரும் சமம்” என்பது எல்லாச் சமயங்களின் முடிபுமாகும். ஆனால் ஆண்டவனைப் பற்றி நினையாதவர்களும், இவ்வியக்கத்தில் பங்குபற்றுவதும் இறைவனின் திருவிளையாடல் தான்!

சைவாலயம் என்றால் என்ன? சைவன் இறைவனை வணங்கும் இடமாகும். சைவன் என்றால் யார்? இக்கேள்விக்கு விடை கூறுவது இலகுவன்று. இல்லாமயன், சிறிஸ்தவன், புத்தன் என்றிவர்களையே இலகுவாக கண்டு கொள்ளலாம். சைவனை அப்படிக் கண்டு கொள்ள முடியாது.

இஸ்லாமியர்களுக்குள், சிறிஸ்தவர்களுக்குள், புத்தர்களுக்குள், இன்றும் கடவுள் இல்லை என்பவர்களுக்குள்ளும் சைவர்கள் இருப்பார்கள், என்று சைவசமய நூல்கள் கூறுகின்றன. அவர்களேயன்றித் தாங்கள், சைவர்கள் என்று சொல்பவர்களிடம் எந்தனை வகை இருக்கிறார்கள்.

விசேட தீட்சை பெற்றுக்கண்காணாது சாப்பிடுபவர்கள், மாமிசம் உண்ணாதவர்கள், வெள்ளிக்கிழமை முதலிய விரத நாட்களில் மாமிசம் உண்ணாதவர்கள், என்றும் மாமிசம் உண்பவர்கள், டூலிக்குத்தக்க பசு மாமிசுத்தை உண்பவர்கள், கோவிற் படியில் கால் மிதியாதவர்கள், கோயிலில் கோரக்கொலை செய்பவர்கள் என்றித்தகையோர் எல்லோரும், தாங்கள் சைவமுதம் என்று தான் கூறுகிறார்கள்.

சைவ மதத்தில் உள்ள சிறப்பு இது தான். சைவ மதத்தைப் பற்றி யாரும், எச்சமயத்தவரும் பேசலாம். சைவ மதம் மக்களை ஆளவில்லை. சைவமதத்தை மக்கள் ஆஸ்திரார்கள். சைவ மதம் சுதந்திர மதம். இந்த ஒரு மதம் தான் எக்காலத்திற்கும் ஏற்றது. மனிதனைக் கட்டுப்படுத்தாது, அவனை அவன் போக்கில் விட்டுப் பண்படுத்துவது சைவமதம். அதனால் அது ஆகியும் அந்தமும் இல்லாதது என்று சொல்வது பெரிதும் பொருந்த மானது.

சைவமதத்தில் ஆலயங்கள் இன்று பெரும் பங்கு கொள்கின்றனவே யெனினும், சைவ மதக் கொள்கையில் ஆலயங்கள் பெரும் பங்கை வகிக்கவில்லை: முன் கூறப்பட்டபடி சைவ மக்களில் பல்லாயிரக் கணக்கான வகைகளில் மனிதர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களுள் சில படியினருக்கே ஆலயங்கள் அவசியம் வேண்டப் படுகின்றன.

இந்திய கண்டத்தைத் தருமாம் பரிபாலித்து வந்த காலம் மாறிப் பணம் பரிபாலிக்கும் காலம் வரத் தொடங்கியதும் ஆலயங்களுள் பணத்தின் செல்வாக்கு வரத் தொடங்கியது. பணந் தேடிச் சிலிக்கும் ஒரு ஸ்தாபன மாக ஆலயங்களும் மாறுகின்றன.

தனது மனப் பிராந்தியாலோ, பயப் பிராந்தியாலோ, ஒரு மனிதன் தனது வளவுக்குள் ஓர் ஆலயத்தை அமைத்து வழிபடுகிறான். அவன் அதிர்ஷ்டமோ, அவ்லூர் அதிர்ஷ்டமோ அக்கோவிலின் பெருமை பெருக்கிறது. பலரும் அக்கோவிலுக்குப் போகத் தொடங்குகின்றனர். அக் கோவிலுக்கு வரலாறும், பல கிளை வரலாறுகளும் தோன்றுகின்றன. அங்கே பல மக்களும் குவிகின்றதால் பணம் பெருக்கின்றது. கோவிலைத் தாபித்தவன் சந்ததி அதனால் தழைக்கிறது. இது தான் இன்றைய பிரதான கோவில்களின் சரித்திரச் சுருக்கம். ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஒவ்வொரு கோவிலும் ஒரு தனிக் குடும்பத்தின் தனிச் சொத்தாகும்.

பொது

தொழில் பற்றிச் சாதி தோன்றிச் சுகாதாரம் பற்றி வேறு வேறு குடியிருப்புக்கள் தோன்றிய போது, கோவில்களும் வேறு வேறாக இருந்தன. இன்று இந்திலைகள் தேவையற்றதாக இருக்கும் பொழுது ஆலயங்களும் பொதுவானதாக இருக்க வேண்டும். அப்படி வந்து தான் தீரும். மிகப் பெருந்தொகையாக மக்கள் கூடும் பெரிய ஆலயங்களில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை இனங்கண்டு கொள்ள முடியாது. அவர்கள் விரும்பினால் உள்ளே போய் வரலாம். இப்போக்குவரவு படிப்படியாக விசாலமமடைந்து பழக்கத்தில் வரும்.

உயர்குடி மக்கள் தருமத்தை முன் வைத்துச் சிந்திப்பார்களாக, தாழ்த்தப் பட்ட மக்களிலும் பார்க்கப் பண்பற்ற பல உயர் குடி மக்கள் ஆலயத்துள் புகுகிறார்களோ, பிறப்பினால் ஒருவன் உயர் குடியின னல்லன், ஒழுக்கந் தான் குலத்தை வசூக்க வேண்டும்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இந்து அறநிலைய மசோதா ஒன்று நாடாங்கு மன்றத்தினால் நிறைவேற்றப்பட்டு நடைமுறைக்கு வராமல் இருக்கிறது. அதை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்தால் தாழ்த்தப்பட்டோர் பிரச்சினை மாத்திரமன்றி இந்து ஆலயங்களில் உள்ள வேறு பாரதார மான ஊழல்களும் மறைந்துவிடும் எனலாம்.

- சட்டம்பியார்

நன்றி: சிந்தாமணி 02.02.1967

கவிதைக்கு ஒரை அவசியமா?

பேச்சோசையும் பாட்டோசையும் என்ற திரு, முருகையன் எழுதிய கட்டுரையை வாசித்த பொழுது என் மனத்தில் தோன்றி சில கருத்துக்களை எழுத்த தோன்றியது.

மனிதன் பேசப்பழகியதும் பாலை தோன்றியதும் ஒருவர் கருதுவதை ஒருவருக்குத் தெரிவிப்பதற்குத்தான் என்பதுண்மை. பேச்சு வழக்குத் தொடங்கிப் பல நூற்றாண்டுகளின் பின்தான் இசை, கூத்து என்பன தோன்றியிருக்க வேண்டும். சம்மா பேசி விளங்க வைப்பதிலும், இசையுடன் பேசியோ, அபிநயத்துடன் பேசியோ, கூடுதலாக விளங்க வைக்கலாம் என்று மனிதன் உணர்ந்து இசையையும், அபிநயத்தையும் கையாளத் தொடங்கினான்.

இப்படித் தொடங்கியன இசைக்கலையாகவும் கூத்தாகவும் தனித்தனி வளர்ந்து வந்தன, கதையாய்ச் சொல்வதிலும் பார்க்கக் கூத்தாக ஆடினால், பொதுமக்கள் இலகுவில் உணர்ந்துகொள்வார்கள். அது போலவே பிரசங்கம் செய்வதிலும் பார்க்கப் பாட்டாக இசையுடன் கலந்து பாடினால் சனங்கள் இசை ஆர்வத்தோடு பொருளையும் இலகுவில் உணர்ந்து கொள்வார்கள். பேச்சுத் தமிழிலும் பார்க்க இசைத் தமிழ் கருத்தை இலகுவாக விளக்கும் என்பது இக்காலத்தில் விளங்கு வதற்குக் கஷ்டமாயிருக்கும். ஆளால் ஓன்றை மட்டும் உறுதியாகக் கூறலாம். இசை, கூத்து எல்லாம் மனிதன் கருத்தை விளக்குவதற்கு ஒரு சாதனமாகவே தோன்றின.

கூத்து, இசை, ஏன் இலக்கியம் கூடப் போழுதுபோக்குவதற்கு கலை, கலைக்காக என்ற அளவிற்குத்துணிந்து வாதாடுகின்ற தமிழர் (ஆங்கிலேயரானால் பிழையில்லை) இருக்கின்ற காலத்தில் இதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

தேவாரப் பாடல் எழுதிய ஒலை, நெருப்பில் எரியவில்லை. ஆற்றில் எதிரேறியது, என்பதை வைத்துக்கொண்டு இசையுடன் மாந்திரீகமும் சேர்ந்து தோன்றியது என்று கூறுவது பொருத்தமன்று.

மாந்திரீகம் தோன்ற முன்பு மந்திரம் தோன்றியது. ஒருவனைக் குறித்த ஒரு சில சொற்களினாற் சொல்லி ஒரு வேண்டுயைச் செய்ய ஏவுதிலும்

பார்க்க, அதேவேலையைச் செய்ய வேறு சில சொற்களைச் சொல்லி ஏவினால் அவன் மறுக்காது செய்வதை முதலில் மனிதன் உணர்ந்திருக்கிறான். உதாரணமாக கடிய சொற்களைச் சொல்லாது (திருவள்ளுவர் கூறுவதுபோல் இனிய சொற்களைச் சொல்லுதல்)

சொற்களின் சக்தி

இதிலிருந்து சொற்களில் சிலவற்றிற்குக் கூடிய சக்தி இருக்கிறதென்பதை மனிதன் உணர்ந்திருக்கிறான். இப்படித் தோன்றியதுதான் மந்திரம். மந்திரம் தெரிந்தெடுத்த சொற்களைக் கொண்டு ஆக்குவது. பாட்டும் தெரிந்தெடுத்த சொற்களால் ஆக்கப்படுவது என்பதால் ஒற்றுமை உடையனவே.

மந்திரம் ஏவுதற்குப் பயன்பட்டது. இசை பொருளை விளக்குவதற்குப் பயன்பட்டது. பாரதியாரின் முத்துமாரி என்ற பாட்டை உடுக்குத்தட்டி இசையோடு படித்தால் முத்துமாரியின் வல்லமைகள், பெருமைகளைக் கேட்போர் இலகுவாக உணர்ந்து கொள்வார்கள். பிரசங்கமாய்க் கூறினால் கேட்போர் எல்லோரும் பொறுமையுடன் கருத்துஞ்சிக் கவனிக்கமாட்டார்கள்.

இருவகையான இசையை ஒரு தேசுத்தில் ஒரு சமூகத்தார் சவைப்பார்கள். உதாரணமாக முத்துமாரி பாட்டை எல்லோரும் சவைக்கமாட்டார்கள். அதில் பழக்கப் பட்டவர்கள்தான் ஆகா! என்று அதைச் சவைப்பார்கள்.

முடிவாக இசைதோன்றியதும் பொருளை விளக்குவதற்குத்தான் பிற்காலத்தில் இசை தனிக்கலையாக வளர்ந்தது. பொருளை வளர்க்க இயற்றமிழோடு தோன்றி கலந்தும், பிரிந்தும் வளர்ந்தது.

யுத்தவீரன் முதலில் தேகப்பயிற்சியும் அணிநடையும் பழகுவது போலவும், மாட்டை வண்டியில் பழக்குவதற்கு முன் கயிற்றில் கொண்டு திரிதல், மட்டையைக் கட்டி இழுக்கவிடுதல், குதிரைக்கு முதுகில் மண்சாக்குப் போட்டுப் பழக்குதல், ஆகியன் போலவும், இசைக் கலைராகம், தாளம், சரம் என்று தனிக்கலைகளாக விரிந்தது. இப்படியே பரத நாட்டியம் நாடகம் முதலியனவும் விரிந்தன. ஆனால் எல்லாவற்றினதும் மூல நோக்கம் பொருளை விளக்குவதுதான்.

பொருளை விளக்கும் கைங்கரியத்தில் இசையும் கூத்தும், இன்று எவ்வள வுக்குப் பயன்படுகின்றனவென்பது வேறு. ஆனால் இன்றும் அவை உதவுகின்றன.

இயற்றமிழ் பொருளை விளக்கவே என்பதில் எவருக்கும் சந்தேகம் இராது. கலை கலைக்காகவே என்பவர்களும் கூட இதை ஒப்புக் கொள்வார்கள், இயற்றமிழ் செய்யுள் நடை, உரைநடை என இருவகைத்து.

இதில் செய்யுள் நடை எனப்படும் பாட்டுக்கு சந்த அமைதியும், எதுகைமோனையும் அவசியமா? என்பது பற்றி ஆராய்வோம்.

வரியெல்லாம் பாட்டாகுமோ?

பாட்டை வரி வரியாக எழுதினால் அது பாட்டாகுமா? இடம், வலமும் இடம்விட்டு, அளவொத்த வரிகளில் (அது கூடத் தேவையில்லை என்று நினைக்கிறேன்) எழுதினால் அது பாட்டாகுமா?

பாட்டு முறை முதலில் தொடங்கியது. இசையுடன் கலந்து பொருளை இலகுவாக விளக்குவதற்கென்றாலும், பின்னர் வேறு பயன்களும் ஏற்பட்டன. ஒலை எழுத்தாணிக் காலத்தில், சுருக்கமாக விரிவான பொருளைத் தெரிவிக்கலாம். பிழைகளை இலகுவில் கண்டுபிடிக்கலாம். மனனம் செய்யவேண்டியதாயின் இலகுவில் மனனம் செய்யலாம். இப்படி அநேக உபயோகங்களும், செய்யுள் இலக்கியத்தால் ஏற்பட்டன.

அச்சியந்திரம் கல்விப் பகுதியிற் புரட்சியை ஏற்படுத்தியவுடன் பாட்டின் பிரதானம் அருகிக்கொண்டு வந்தது. ஆனால் இன்னும் புலவர்கள் இருக்கிறார்கள். பாட்டுகள் இயற்றுகிறார்கள்.

பஞ்சமில்லை

தமிழ் மொழியைப் பொறுத்தமட்டில் விஞ்ஞானச் சொற்களுக்குப் பஞ்சம் உண்டு என்றாலும், இலக்கியச் சொற்களுக்குப் பஞ்சம் இல்லை. இலக்கிய வளம் மிகுந்த மொழிகளில் தமிழ் தலையாயது. அவ்வளத்தைப் பயன்படுத்திப் பலர் பேசும் பொழுது எதுகை, மோனையோடு பேசுகிறார்கள். காலஞ்சென்ற திரு. ரா.பி, சேதுப்பிள்ளை அவர்கள், திராவிட முன்னேற்றக்கழகச் சகோதரர்கள் முதலியோர் இப்படியான சந்தப்பேச்சில் பேர் பெற்றவர்கள்.

தமிழ் வசனநடை சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தொடங்கி இன்றுவரை வளர்ந்துவருகிறது. நாம் எத்தனையோ வசன நடையைக் கண்டுவிட்டோம். மணிப்பிரவாள நடை, ஆற்றொழுக்கு நடை, நாடகப்பாணி நடை, பாட்டி கதை சொல்லும் நடை என்று எத்தனையோ வகை.

இறுக்க நடை

சில பொருளை மிக விஸ்தாரமாக அலசிச் செல்லும். சில வசன நடைகள் மீட்டும் மீட்டும் படித்துப் பொருளை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். இப்படியான நடைகளை இறுக்கமான வசன நடை என்று கூறலாம்.

இடமும், வலமும் இடம்விட்டு வரி ஆழகில் பாட்டொன்று சொல்லக் கூடியவற்றை, வேண்டுமானால் இறுக்கமான வசனநடை என்று

கூறுலாம். சொற்பஞ்சமில்லாத தமிழர், அதை ஏன் பாட்டென்று சொல்ல வேண்டும்?

சங்ககாலத்தில் செய்யுட்கள் ஓசைநயமின்றிக் காணப்படுகின்றன என்பது உண்மை. ஆனால் அவற்றில் எதுகை மோனை அருகிக் காணப்படுகின்றன வேயன்றி சீர், தனையில் குறைவொன்றுமில்லை. அதனாற் சந்தத்திலும் குறைவில்லை.

சங்ககாலத்தில் - இலகுவான நடையில் பொருளை தெரிவிக்கும் நாகரீகம் மிகுந்திருந்த காலத்தில் சிக்கவில்லாத ஓசை நயமும் விரும்பப் பட்டது. சங்ககாலப் பாக்கள் எல்லாம் அவ்விதமானது. சங்ககாலத்தில் கடைசி யாகத் தோன்றிய கலித்தொகை வேறு, வேறு ஓசை முறைகளையும் காட்டுகின்றது. இது நாகரீக மாறுபாட்டிற்கு முன்னோடியாகத் தோன்றியது.

பஸ்ஸவர் காலத்தில் வடமொழி நாகரீகம் தமிழ்நாட்டில் தோன்றிய பொழுது, தமிழரின் பண்பாடுகள் பலமாறுபட்டன. இன்று ஆங்கில மொழி வந்து எமது சிந்தனையைத் திசை திருப்பியது போல அன்று வடமொழி வந்து தமிழரின் சிந்தனையைத் திசை திருப்பியது.

வட இந்தியாவில் பண்டிதர்களுக்குச் சங்கித மொழியும் பாமரர் களுக்கு பிராகிருத மொழியும் என்ற நாகரீகம் இருந்தது. நூல்கள் யாவும் பண்டிதர்களுக்கென்றே எழுதப்பட்டன. பிராகிருத மொழியில் நூல்கள் எழுதுவதே பாவம் என்று கருதப்பட்டது.

அவ்வித பண்புள்ள வடமொழி தமிழ்நாட்டில் பரவியபொழுது, தமிழர்களிலும் அதன் பண்புகள் பிரதிபலித்தன. இன்று புதிதாகச் சிந்திக்கத் தெரியாது ஆங்கிலத்தை அடியொற்றிச் சிந்திப்பதுபோல அன்று வடமொழி தமிழர்களின் சிந்தனையைத் திசைதிருப்பியது. விளங்காத சந்தச் செய்யுள்கள் வரவேற்கப்பட்டன. யமகம், திரிபு, கந்தர்வ மார்க்கம், நாமாந்திரிகை, பிரகேளிகை, சிலேடை முதலியன அரியாசன மேற்கொண்டு வருவதுக்கு விளங்கக் கஷ்டமாக இருக்குமோ அவ்வளவுக்கு அச்செய்யுள்ளின் மகிமை ஏறின.

உலகில் அச்சியந்திரத்தாலேற்பட்ட கல்விப் புரட்சியும், அதனாற் தோன்றிய வசன காவிய யகமும், சந்தச் செய்யுட்களின் செல்வாக்கைப் புரட்சிவிட்டன. ஆனால் செய்யுள் நடையைப் புரட்சிவிட முடியாது. இன்று செய்யுள்நடை அவசியமில்லாதிருக்கலாம். சினிமா தோன்ற நாடகம் இருந்தது போன்று செய்யுள் இயற்றுபவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் செய்யுள்கு ஓசை நயம் தேவையில்லை என்பது தமிழ் மொழி யைப் பொறுத்த வரை ஏற்கக்கூடியதல்ல. காரியச் சாத்தியப்படவும் மாட்டாது.

செய்யுஞ்கு ஒசை நயம் சேர்ந்தாற்றான் மந்திர சக்தியால் ஏற்பட்டது போன்று அதற்கு ஒரு பொருள் விளக்கம் தோன்றும். சொற்களின் அழுத்தத்தை கேட்காதவனுக்கும் ஒசை ஓரளவு பொருளை விளக்கி விடும்.

தூரத்தில் போகும்போது கிராமத்துப் பெண்களின் ஒசையிலிருந்து யாரோ இறந்துவிட்டார்கள் என்று தெரியும். கிட்டப்போய் அவர்கள் கூறும் வார்த்தைகளை உற்றுக்கேட்டால் எமக்குக் கண்ணீர் வந்துவிடும். கண்ணீர் வருவதற்கு அவன் ஒப்பாரியிற் சொன்ன கருத்துக்களிலும் பார்க்க ஒசை தான் உதவிசெய்தது.

கம்பன் ஒவ்வொரு கருத்திற்கும் தனது பாட்டின் சந்தத்தை மாற்று கின்றான். பாரதப்போர் பாட்டிலும் இது கேட்கின்றது. குறித்த சில கருத்துக்களை தெரிவிப்பதற்குக் குறித்த சிலவகைப் பாக்கள் மிகவும் ஏற்றவை.

கதை சொல்வதற்குக் குறள் வெண்செந்துறையைப்போல் ஏற்ற செய்யுள் பிறிதில்லையென்பது என் அபிப்பிராயம். செய்யுளிலிருந்து ஒசை நயத்தை எடுத்தவுடன் உயிரறற சடலமாகிவிடும். அப்படி ஒன்று தேவையானால், அப்படி ஒன்றைத் தமிழர்கள் இரசித்தார்களானால், அதற்குப் பாட்டு என்று பெயர் வையாமல் வேறொரு பெயரை வைத்துக் கொள்ளலாம்.

இன்று புதுப்புதுச் சந்தங்களைப் புதுப்புதுப் பொருள்களை அறிமுகம் செய்ய நவீன காலப் புலவர்கள் முயல்வார்களாக.

பேச்சோசைக்கும் பாட்டோசைக்கும் இடையேயுள்ள இந்தப் பேதத்தை உணர்வதினாலேதான் தமிழ்க் கவிதைகளில் நவீனத்தன்மை அதிகரிக்கும் என்று திரு. முருகையன் அவர்கள் எதை நினைத்துக் கூறினாரோ? தெரியவில்லை. ஆனால் எந்த நவீனத் தன்மையும் தமிழ்க் கவிதைகளி லிருந்து ஒசை நயத்தைப் பிரித்துக்கொள்ள முடியாதென்பது உண்மை.

கரும்புதின்னக் கைக்கூலி தேவை இல்லை. சும்மா கிடைப்பதை எவரும் தவறவிடப்போவதில்லை. தமிழைப் பாமரன் கதைக்கும் பொழுதும் எதுகை மோனைச் சொற்கள் தோன்றுகின்றன. இன்னும் கொஞ்சம் முயன்றால் அவன் பாடுவான். காரணம் தமிழில் இருக்கும் சொல் வளந்தான்.

இந்நிலையில் ஒசைநயமில்லாமல் பாட யார் கேட்கப் போகின்றார்கள்? அப்படி என்ன பஞ்சந்தான் வந்துவிட்டது.

சட்டம் பியார்

நன்றி: வீரகேசரி 12.11.1968

கண்ணால் கண்டதும் பொய் காதால் கேட்டதும் பொய்

‘நாங்கள் எங்கே போகிறோம்’ என்ற தலைப்பில், சமீபத்தில் கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தில் ஒரு விரிவுரை நடந்தது. அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த எனக்குச் சங்கரப்பிள்ளைச் சட்டம்பியாரின் நினைவு வந்தது.

இப்பெயர் நீண்டதாக இருந்தாலும் இப்படிச் சொன்னாற்றான். எங்க ஞானில் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஏனெனில் எங்கஞானில் சட்டம்பியார் பட்டமுடைய இன்னும் பலர் இருக்கிறார்கள்.

இது கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு, முற்காலத்தில் வழங்கப்பெற்ற பெயரானாலும், கல்வி கற்பிக்காத சிலருக்கும் இப்பெயர் பட்டப் பெயராக வழங்கி வருகின்றது.

இப்பொழுது சட்டம்பியார் என்ற பெயரின் இடத்தை உபாத்தியார் என்ற பெயர் பிடித்துக் கொண்டது. ஆனால் தமிழ் நாட்டிலே உபாத்தியார் என்பது அநேகமாக ஒரு பொல்லாத கூட்டத் தலைவனைக் குறிக்கும்.

சட்டம்பியார் சில மாதங்களுக்கு முன்னர் அக்தி அந்தஸ்துடன் கொழும் புக்கு வந்தார். அவரை அக்தி என்று சொல்வதே தப்பி. அவருடைய மகன் கொழும்பிலே ஓரளவு பிரபலம்பெற்ற சட்டத்தரணியாக விளங்குகிறார்.

சட்டம்பியார் மாலை வேளைகளில் கொழும்பு கடற்கரைக்கு உலாவ வருவார். அங்கே ஒரு நாள் என்னைக் கட்டதும் அவர் மிகுந்த சந்தோஷப்பட்டார். கொழும்பில் தன்னுடைய வாதங்கள் எல்லாவற் றிற்கும், ஆமா சொல்லக்கூடிய ஒருவர் கிடைத்தத்தில் அவருக்கு மிகுந்த சந்தோஷம் ஏற்பட்டது.

இதனால் சூரியன் உதிக்க மறந்தாலும், அவர் உலாவ வருவது தப்பாது. மாலை வேளையில் நானும் சட்டம்பியாரும் உலா வருவது தவறாது.

நானும் சட்டம்பியாரும், எதிரும் புதிருமாக, ஆளுக்கொரு கல்வில் குந்தி இருந்துகொண்டு, நாட்டு நிலைமைகளை அலசுவோம். ஊரிலிருந்து கேள்விப்படுகிற விஷயங்களையும் ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறிக் கொள்வோம்.

எங்கள் இருவருக்கும் இடையில் சிறுபிள்ளைகள், பெண்கள், வாலிபர் என்று பலர் போவதும் வருவதுமாக இருப்பார்கள். அவர்கள் நாங்கள் இருவர் இருந்து கலந்துரையாடுவதைப் பற்றிச் சிறிதும் அக்கறை காட்டுவதில்லை. ஆனால் சட்டம்பியார் அங்கே போய் வருவார்களைப் பார்த்துச் சில குறிப்புரைகளைச் சொல்வார்.

சட்டம்பியாரின் ஒரு குணத்தை உங்களுக்கு நான் முதலில் சொல்லி விடவேண்டும். அவர் புதிய புதிய கண்டுபிடிப்புக்களை எனக்குக் கூறுவார். அவற்றிற்கு நான் மறுப்புக் கூறாது, சரி என்று ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

மறுத்துப் பேசினால் இலேசில் விடமாட்டார். பலவித நியாயங்களைக் கூறித் தான் கூறியது சரி, என்று வாதாடுவார். இதற்காக நான் அவர் சொல்வதைச் சரி என்று ஏற்றுக்கொள்வேன்.

அவரின் முகமும் மலரும். அவரின் கூற்றுக்கள் பல கோணங்களிலிருந்து அலசி ஆராய்ந்து சொல்வதாயிருக்கும். மறுத்துப் பேசினால், இன்னும் பல உதாரணங்கள் கூறி நிலை நிறுத்துவார். அதட்டி உருட்டித் தனது விவாதத்தை ஏற்கக் கெய்துவிடுவார்.

நாங்கள் கடற்கரையில் இருக்கும் பொழுது சில பிள்ளைகள் அப்பக்கத்தில் நின்று விளையாடுவார்கள். சட்டம்பியார், அப்பிள்ளைகளில் ஒரு பையனைப் பார்த்து “தம்பி உனக்கு என்ன பெயர்?” என்று கேட்டார். அப்பையன் “டிலுசன்” என்று கூறினான்.

“சில பிள்ளைகளுக்கு இந்தக் கொன்னைப் பேச்சு, மாறச் சிலகாலம் செல்லும். அதிலும் செல்வமாக வளர்த்த பிள்ளைகளின் கொன்னை மறைய நீண்டகாலம் எடுக்கும்” என்று சட்டம்பியார் எனக்குக் கூறினார். “ஏன் அப்படிக் கூறுகிறீர்கள்” என்று நான் கேட்டேன்.

“மனிதன் எல்லாம் தெரிந்த மாதிரி தில்லையம்பலம் என்ற பெயரை டிலுசன் என்று கொன்னையாக கூறுகிறான். இவன் சொல்கிற கொன்னைப் பேச்சைப் பார்த்து, வீட்டிலுள்ளவர்களும் சிரித்து மகிழ்து டிலுசன் என்றே கூறுவார்கள். இது செல்வக்குடும்பங்களில் ஒரு வழக்கம்.”

நான் “இல்லை: சிலர் இப்பொழுது இப்படிப் பெயர் வைக்கிறார்கள்” என்று கூறினேன். அவர் என்னை உறுமிப்பார்த்து “உமக்கென்ன விசரோ? யாரென்றாலும் தான் பெற்ற அருமைக் குழந்தைக்குக் கருத்தில் ஸாத ஒரு பெயரை வைப்பார்களோ? தமிழில் பெயர்களுக்கும் பஞ்சமா? காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு, பொன் குஞ்சு காணும்” என்று ஒரு சொற் பொழிவாற்றினார். சரி சரி என்று ஓப்புக்கொள்வதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழி இல்லை.

பின்னொருநாள் ஒரு இளம் வயதுப் பெண் மொட்டைட்த் தலையுடன் எங்கள் முன்னால் சென்றாள். அவளைப் பார்த்துச் சட்டம்பியார், அழா குறையாகக் கண்கலங்கிப் பின்வருமாறு எனக்குச் சொன்னார்.

“பாரும் இந்த இளம் வயதில் இந்தப் பெண் கணவனை இழந்து விட்டாள். எங்கள் சமூகம் அவனுக்கு மொட்டை அடித்துவிட்டது. கொழும்பிலே தமிழர்கள் அதிகம் இருக்கிறார்கள். தமிழர்கள் எங்கே சென்று வசித்தாலும் தங்கள் ஆசாரங்களை விடமாட்டார்கள். பாரும் இந்த இளம் பெண்ணுக்கு மொட்டை அடித்துவிட்டார்கள்.”

“எங்கள் ஊரில் இந்தக் காலத்தில், கணவனை இழந்தவர்கள் எல்லோரும் மொட்டை அடிப்பதில்லை: நிறச்சேலை தன்னும் பாவியாமல், வெள்ளைச் சேலை கட்டுவதோடு நிறுத்திக் கொள்வார்கள். மிகச் சில குடும்பங்களிற்றான், கணவனை இழந்த பெண்களுக்கு மொட்டை அடிக்கிறார்கள். அதிலும் பிராமணப் பெண்கள்தான் அதிகமாக மொட்டை அடிக்கிறார்கள். கொழும்பு எப்படியும் எங்கள் கலா சாரத்தை விடாமல் பின்பற்றுகிறது. இதை நாங்கள் பாராட்டத்தான் வேண்டும்” என்று கூறி முடித்தார்.

நான் சிரித்துவிட்டு “இப்படி மொட்டை அடிப்பது இந்தக் காலத்துப் பாஷன் (நாகரிகம்)” என்று சட்டம்பியாருக்கு விளங்கப்படுத்தினேன். அவர் உணர்ச்சி வசப்பட்டு, “உண்மையாய், உமக்கு விசர்தான். பெண்கள் தங்கள் கூந்தலை, என்ன பக்குவமாய் வளர்க்கிறார்கள்: என்பது உமக்குத் தெரியாது. சிலர் சந்தனாதித்தைலம், போன்ற தைலங்கள் கூடப் பூசிக் கூந்தலை வளர்க்கிறார்கள். கூந்தலை அலங்கரிப்பது ஒருக்கலை. ஐந்து விதமாகக் கூந்தலை அலங்கரிக்கலாம் என்று பழைய நூல்கள் கூறுகின்றன. அந்தக் காலத்தில் எனது மனைவி கூந்தலை அவிழித்து விட்டால், கூந்தல் பின்னுக்கு அவனுடைய முழங்கால் வரை தொங்கும்.

எந்தப் பெண்ணும் தனது கூந்தலின் சிறு நுனியைக் கூட நறுக்கவிட மாட்டாள்?” என்று ஒரு பிரசங்கமே செய்துவிட்டார். நான் வழிமை போல் சரி சரி என்று ஒப்புக்கொண்டேன்.

இன்னொரு நாள், அரைக்காற்சட்டையுடன் இருவர் போனார்கள் “தம்பிமாரே இப்பொழுது நேரம்” என்ன சட்டம்பியார் கேட்டார். நான் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு மறுபக்கம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் சட்டம்பியாரை முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு போனார்கள். “சிங்களப் பையன்கள் போவிருக்கிறது: நான் கேட்டது, அவர்களுக்கு விளங்கவில்லை” என்று சட்டம்பியார் எனக்குச் சொன்னார். நான் “அவர்கள் பையன்கள் அல்லவர் பெண்கள்” என்று சொன்னேன். சட்டம்பியார் வழக்கம் போல, எனக்கு விசர்ப்பட்டம் கூட்டி, பெண்கள் கடைசி வரையும் முழங்காலுக்கு மேலே ஆடை அணியமாட்டார்கள் என்றார்.

இந்தக் காலத்தில் பாடசலைக்குச் செல்லும் பெண்பிள்ளைகள் ‘யூனி போம்’ என்ற பெயரில் சட்டைபோட்டுக் கொண்டு போவது போல, அதிலும் கேவலமாக வயது வந்த பெண்கள் அரைக்காற்சட்டைபோட்டுக் கொண்டு திரிவார்களோ? பெண்களுக்கு இயற்கையாக நான்கு குணங்கள் உண்டு. அந்த நான்கு குணங்களும், நான்கு விதப்படைகள் போலப் பெண்களைப் பாதுகாக்கும்.

நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்பவைதான் அந்த நான்கு குணங்கள். நாற்குணமும் நாற்படையாய் என்று புகழேந்திப் புலவர் என்ன அழகாகச் சொல்லி இருக்கிறார். தெரியுமா? என்று சட்டம்பியார் எனக்கு ஒரு பிரசங்கமே செய்துவிட்டார்.

அந்தப்பிரசங்கத்திற்குப் பின்னர் அவரின் மாலை நேர உலாத்தும் நின்று விட்டது.

கசின்

நன்றி: வீரகேசரி வாரவெளியீடு 01.09.1996

சோதிட்தல் உள்ள உண்மை என்காஸ்ட்ரத்தல் இல்லை?

சோதிடம் வான் சாஸ்திரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டது. இரண்டும் ஒரு மரத்தின் இரு கிளைகள் போன்றன. சோதிடம் வேதத்தின் ஒரு அங்கமெனவும் கூறப்படுகின்றது. சமயக் கிரியைகள் செய்வதற்கு உகந்த காலத்தைக் கணிப்பதற்காகச் சோதிடம் உபயோகப் பட்டதென்று தெரிகிறது. மழை, புயல், முதலிய இயற்கை அனர்த்தங்கள் தோன்றாத வசதியான காலத்தைக் கணிப்பதற்குச் சோதிடம் உபயோகிப்பட்டது. இதற்குப் புவியியல் அறிவும் தேவைப்படும்.

அமாவாசை நாட்களில் பைத்தியக்காரனுக்குப் பைத்தியம் கூடுவதை நாங்கள் கண்ணால் பார்க்கிறோம். அமாவாசை நாட்களில் சூரியனதும், சந்திரனதும் கிரணங்கள் ஓரிடத்திலிருந்து நேரே பூமியைத் தாக்குகின்றன. அத்தருணத்தில் பைத்தியக்காரனுக்குப் பைத்தியம் கூடுகின்றது. இதிலிருந்து சூரியனதும், சந்திரனதும் தாக்கங்கள் பூமி யிலுள்ள ஜீவராசிகளை ஏதோ ஒரு வகையில் தாக்குகின்றன என்ற உண்மையை உணரலாம்.

பூமிக்கு வெளிக்கிரகங்களாகிய செவ்வாய், வியாழன், சனி என்பவற் றிற்கு தமது நேர்கோட்டுப் பார்வை தவிர வேறு இரு இடங்களும் பார்வைக்கு உள்ளாகும் என்று சோதிட நூல்கள் கூறுகின்றன. வான் மண்டலத்தை பன்னிரு இராசிகளாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு இராசிகளிலிருக்கும் நட்சத்திரக் கூட்டங்களிலிருந்து அவற்றின் தோற்றத்தை வைத்து அந்தந்த இராசிக்குப் பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். குறிப்பிட்ட இராசியிலுள்ள நட்சத்திரக் கூட்டங்களிலிருந்து வருகின்ற கிரகணங்கள், பூமியில் சில தாக்கங்களை உண்டாக்குகின்றன. கிரகங்கள் குறிப்பிட்ட இராசிகளுக்கு அருகில் வருவதையும் தூரச் செல்வதையும் வைத்து, நட்பு, ஆட்சி, உச்சம் என்று கூறுகிறார்கள்.

ஒரு கிரகம் உச்சம் என்றால் அது பூமிக்குச் சமீபம் என்று அர்த்தம். பூமி சூரியனைச் சுற்றி வருகின்றது. பூமியைச் சந்திரன் சுற்றி வருகின்றது. சூரியனுடைய சுற்றுப் பாதையும் சந்திரனுடைய சுற்றுப் பாதையும் சந்திக்கின்ற நேரெதிர் இடங்களுக்கு, ராகு, கேது என்று பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். இவை பின்னோக்கி நகர்வகையும் சோதிடம்

குறிப்பிடுகிறது. இந்த இரு இடங்களில் ஒன்றுக்குச் சரியான புள்ளியில் சூரியனோ, சந்திரனோ வரும்போது கிரகணம் நிகழ்வதையும் சோதிடம் குறிப்பிடுகிறது. சோதிட நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு இந் நிகழ்வுகளையெல்லாம் வருடப் பஞ்சாங்கம் முன்கூட்டி யே அறிவிக்கின்றது.

சோதிட சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டவையும், தமிழரின் பஞ்சாங்கத்தில் கூறப்பட்டவையும், நலீன வானசாஸ்திரத்துடன் மாறுபடாமல் இருக்கின்றன. ஆனால் சூரிய மகாதிசை ஆறு வருடம், சந்திர மகாதிசை பத்துவருடம் என்று ஒவ்வொரு கிரகத்திற்கும் இத்தனை வருஷம் என்று குறிப்பிடுவது ஏன் என்று உணர முடியவில்லை. மற்ற எல்லாச் சோதிட விஷயங்களும் வான சாஸ்திரத்துடன் ஒத்துப் போகின்றன.

எவ்வாறான போதும் கிரகங்களும், நடசுத்திரங்களும், பூமியிலுள்ள ஜீவராசிகளை ஏதோ ஒரு வகையில் பாதிக்கின்றன என்பது உண்மை. ஆனால் இந்தப் பாதிப்புகளும், பூமியில் தற்பொழுது அதிக மாகச் சூழல் மாசறுவதால் வேறுபடுகின்றன. முற்காலத்தில் மனிதன் இயற்கையோடு மாறுபடாமல் வாழ்க்கையை நடத்தினான்.

ஆலயங்களைச் சுற்றி வணங்கும்பொழுதுகூட இயற்கையோடு மாறுபடாமல் பூமியின் சூழ்சியோடிசைந்து சுற்றி வந்தான். இன்று மனிதன் இயற்கையோடு மாறுபட்ட பல காரியங்களைச் செய்கின்றான். கிரகங்களின் தாக்கத்திலும் பார்க்க மனிதன் இப்பூமியில் செய்யும் காரியங்கள் மிகுந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

சோதிட சாஸ்திரத்தில் கூறப்படுகின்ற கிரகங்களின் தாக்கங்கள், பூமியில் உயிர்வாழும் ஜீவராசிகளைச் சிறிதளவாவது, தாக்குகின்றது என்பது அறிவுபூர்வமான உண்மையாகும், மனிதனின் நிறம், குணம் என்பவற்றைப் பரம்பரை, புலியியல் என்பன நிர்ணயிப்பதோடு கிரகங்களுக்கும் ஒரு சிறு பங்குண்டு என்பது அறிவாளிகள் ஓப்புக் கொள்ளக் கூடிய ஒரு உண்மையாகும்.

தமிழ்ப் பஞ்சாங்கங்களில் தொடுகுறி சாஸ்திரம் என ஒன்று குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. இதில் ஒவ்வொரு இலக்கத்திற்கும் ஒவ்வொரு பலனும் எழுதியிருக்கிறார்கள். சமீப காலத்தில் இலக்கங்கள் ஒன்பதிற்கும் வெவ்வேறு பலன் சூறி என் சாஸ்திரம் என்ற ஒன்று பிரபலமாகி வருகின்றது. இந்த ஒன்பது இலக்கங்களுக்கும், ஏதோ ஒரு சக்தி உண்டு என்பதை எவரும் அறிவுபூர்வமாக இதுவரை நிறுபிக்கவில்லை. நிறுபிக்கவும் முடியாது என்று நினைக்கிறேன்.

ஆகவே என் சாஸ்திரத்தையும் சோதிட சாஸ்திரத்தையும் அறிவு பூர்வமாக ஆராய்ந்து பார்க்கின், சோதிட சாஸ்திரத்தால் நூற்றுக்குப் பத்து வீதமாவது மனிதனை அளவிட முடியும். எனினும் என் சாஸ்திரத்தில் எதுவுமேயில்லை.

சட்டம்பியார்
நாள்: வீரகேசரி 09.02.1997

தேவலோகத்தில் விருக்கும் மாடு, கல், மரம்!

சென்ற நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவில் பல தமிழ்ப் புலவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். புலவர்களை நிலப்பிரபுக்கள் ஆதரித்து வந்தார்கள். புலவர்களுக்கு நிரந்தர வருமானமில்லை. அவர்களிடம் கல்வி கற்கும் மாணவர்களும் வசதியானவர்கள் அல்ல. தமிழை விரும்பிப் படிப்பவர் களும் இல்லை.

இச்சூழலிலும் தமிழ் வளர்ந்துதான் வந்தது, தமிழின் இனிமையும், இலக்கிய வளமும் சிலரையேனும் படிக்கத் தூண்டியது. சில புலவர்கள் நிலப்பிரபுக்களைப் புகழ்ந்து கவி புனைந்து பாடிக்காட்டுவார்கள். அவர்களும் மகிழ்ந்து பொருஞ்சுவி புரிவார்கள். இச்சூழலில் சில நகைச் சுவையான சம்பவங்களும் நிகழ்ந்துள்ளன.

இக்காலத்திலே, யாழ்ப்பாணத்திலே ஒட்டுமாங்கன்று என்ற ஒரு விவசாய முயற்சி உண்டு. புளிமாங்காய் மரத்திலே தனக்கு விருப்பமான நல்ல இன மரக்கிளையை ஒட்டி வளர்த்து நல்ல மாம்பழங்களைப் பெறுவார்கள் சிலர்.

ஒரு புளி மா மரத்தில் நான்கு கிளைகளில் நான்கு வித மரங்களை ஒட்டி: அந்த மரத்திலே நான்கு விதமான மாம்பழங்களைப் பெறுவார்கள். ஒரு கிளையில் அம்பலவிப் பழமும், மற்றக்கிளையில் கறுத்தக் கொழும்பான் பழமும். அடுத்த கிளையில் வெள்ளைக் கொழும்பான் பழமும். அதற்குத்த கிளையில் செம்பாட்டான் பழமும் பெறுவார்கள். இப்படி ஒரு மாமரத்தில் நான்கு வகையான மாம்பழங்களைப் பெறுவார்கள்.

தேவ உலகத்திலே ஒரு மரம் இருக்கிறது. அது மாம்பழம் மாத்திரமன்றிப் பலாப்பழம், விளாம்பழம், என்று ஒருவர் விரும்பிய பழத்தைக் கொடுக்கும். பலாப்பழத்தை ஒருவர் விரும்பி, அம்மரத்தை அண்ணாந்து பார்த்தால் பலாப்பழம் தூங்கும். பறித்துப் புசிக்கலாம். விளாம்பழம் வேண்டுமானாலும், அதைக் கொடுக்கும், அந்த மரத்திற்குக் கற்பகதரு என்று பெயர்.

நாங்கள் நல்ல இனப் பசுக்களைத் தேடி வளர்க்கிறோம். எங்கள் பசுவிற்கு நல்ல இனக்காளையின் விந்தைச் செலுத்தி நல்ல இனப் பசுக்களை விருத்தி செய்கின்றோம். ஆனால், தேவ உலகத்தில் காமதேனு என்று ஒரு

பச இருக்கின்றது. அந்தப் பசவில், பால் மாத்திரமன்றி, பால், தயிர், நெய், எது வேண்டுமானாலும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். காமதேனு தேவ உலகத்தில் இருக்கின்றது.

தேவ உலகத்தில் சிந்தா மணி என்று ஒரு இரத்தினக் கல் இருக்கிறது. அது விலைமதிக்க முடியாத ஒரு இரத்தினக்கல் ஆகும். அந்தக் கல்லைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து ஒரு வங்கியில் எவ்வளவு பணம் வேண்டுமானாலும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். ஒரு இலட்சம் என்றால் என்ன? பத்து இலட்சம் என்றால் என்ன? எவ்வளவு தொகை என்றாலும் சிந்தாமணி யைக் கொடுத்துப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். அது விலை மதிக்கமுடியாத கல்: சிந்தாமணிக் கல்லின் பெறுமதியை மனிதர்களால் மதிப்பிட முடியாது. மனிதர்களின் கணித மூளைக்கு அப்பாற்பட்டது. அது தேவ உலகத்தில் மட்டும் தானிருக்கிறது. ஒரு புலவர் இந்த தேவ உலகத்தில் உள்ள காமதேனு, கற்பகதரு, சிந்தாமணி என்பவற்றை மனத்தில் வைத்து ஒரு பிரபுவை கேட்டவற்றைக் கொடுக்கும் தன்மை உள்ளவர் என்ற கருத்துப்பட “சீருலாவியா காமதேனுவே, தாருவே சிந்தாமணிக்கு நிகரே” என்று விழித்து பாடி “செப்பு வசனத்தரிச் சந்திரனே” என்று இராகமாலிகையில் பாடினார்.

அதைக்கேட்ட பிரபு கடுங்கோபங்கொண்டவர் போன்று “நிறுத்து” என்று உரப்பி, “யாரை நீ மாடு, கல், மரமென்று சொன்னதுமல்லால் அரிச்சந்திரன் என்றே அடாது சொற்சொன்னாய்: யார்க்கடிமையாகி ஹேன்: யார் கையில் பெண் விற்றேன்” என்று அதட்டி புலவரின் இலக்கிய நடையிலேயே வினா எழுப்பினார்.

புலவர் திடுக்குற்றார்.

பிரபு சொன்ன நியாயங்களிலும் ஒரு பிழையுமில்லை, பிரபு கேட்ட கேள்விகளுக்கு மறுமொழி சொல்ல முடியாது, ஏனெனில் அவர் கேட்டதில் ஒரு பிழையுமில்லை. தனக்கு நல்ல வெகுமதி கிடைக்கும். என்று எதிர்பார்த்துப் புலவர் வந்தார். பிச்சைவேண்டாம்: நாயைப்பிடி என்ற நிலையில் புலவர் திரும்பினார்.

இச்செய்யுள் சென்ற நூற்றாண்டில், தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த தமிழ்ப் புலவர்களின் நகைச்சுவையையும், பொருட் செறிவையும் கொண்ட, அவர்களின் வாழ்க்கையையும், அறிய ஒரு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.

இதோ, அந்தச் செய்யுள்:-

சீருலாவிய காமதேனுவே, தூருவே சிந்தாமணிக்கு நிகரே, செப்பு வசனத்தி திரிச்சந்திரைவேஸ்திராலும்,
(புலவர் பாடியது)

யான்று நீ மாடு கல் மரமன்று, சொன்னது மல்லாமல் இரிசிசந்திரன் என்றே அடாது சொன்னாய் யாக்கிதழுமை ஆதினன்: யார் கையில் வைக்கு விட்டிரன்:

(பிரபு பாடியது)

சூறு நீ என்றிடும் புலவரைப் பாடுதிருக்க அருள் புரிவாய் நெல்வெலி வழுவுமிமையை

(புலவர் பாடியது)

இவ்விதமான விதண்டாவாதக்காரரிடம், என்னைச் செல்லாது காப்பாற்று: என்று, நெல்வேலி வடிவம்மை என்ற தெய்வத்தை நோக்கி பாடுகின்றார் அந்தப் புலவர்.

சட்டம்பியார்

நன்றி: தினக்குரல் 13.07.1997

காதல்! காதல்!! காதல்!!!

சங்கச் செய்யுளிலிருந்து
யாழ் கரவை வேலன் கோவை வரை
மொழி வினாதல்

அகநானாறு, புறநானாறு, கலித்தொகை, குறுந்தொகை முதலிய சங்க இலக்கியங்களில்பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சிறுக்கதையாகும். இக்கதைகள் காதல் சம்பந்தப்பட்டவையாகவும், வீரம் சம்பந்தப் பட்டவையாகவும், இன்னுஞ் சில சோகம் முதலிய உணர்ச்சி சம்பந்தப் பட்டவையாகவும் இருக்கும். இவற்றின் பொருள் நோக்கிப் பின்னுள் ஓவர்கள் வெவ்வேறாகத் தொகுத்தனர். இவ்வாறு தொகுக்கப் பெற்ற நூல்களை எட்டுத் தொகை என்பார்.

இந்நூல்களிலுள்ள காதல் வாழ்க்கை, இல்லறவாழ்க்கை, முதலிய சம்பவங்கள் எமது பண்டைய நாகர்கத்தை அறிய உதவும். இச் செய்யுளில் வரும் சம்பவங்களில் ஒருவன் ஒருத்தியைக் காண்பது காதல் கொள்வது என்று தொகுத்தால் ஒரு கதை போன்று நீஞும். காதலிப்பது, விவாகஞ் செய்வது, இல்லறம் நடத்துவது என்று வரிசைப்படுத்தலாம். பிற்காலத்தில் இப்படி வரிசைப்படுத்தி கோவை என்று ஒரு வகைப் பிரபந்தம் தோன்றியது.

இவ்வகையில் முதலில் தோன்றியது, மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருக்கோவையார் என்பதாகும். இது சிதம்பரம் தில்லை நடராசப் பெருமான் மீது பாடப்பெற்றதாகும். கோவைப் பிரபந்தங்கள் நான்கு வரிகொண்ட கலித்துறைச் செய்யுட்களினால் யாக்கப் பெற்றது. இந்த நான்கு வரிகளில் ஒருவரி யார்பீது கோவை பாடப்பெற்றதோ, அவர் புகழ் பாடுவதாக இருக்கும். மற்ற மூன்று வரிகளும் காதற் கதையின் தொடர்பாக இருக்கும்.

கோவைப் பிரபந்தங்களுள் தஞ்சை வாணன் கோவை பிரசித்தமான தாகும். இலங்கையில் சென்ற நூற்றாண்டில் பிரசித்திபெற்ற சின்னத்தம்பிப் புலவர் ஒரு கோவைப் பிரபந்தம் இயற்றி உள்ளார். கரவை வேலன் கோவை என்று பெயர். கரவேட்டியிலுள்ள வேலுப் பின்னை என்பவர் மீது பாடப்பட்டதாகும். இந்நூல் அரங்கேற்றத்தின்

பொழுது ஒவ்வொரு பாட்டிற்கும், உள்ளே பவுண் திணிக்கப்பெற்ற ஒவ்வொரு தேங்காய் அவருக்கு முன் உருட்டிவிட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது. கோவைப் பிரபந்தங்களில் நானுறை பாடல்கள் வரை உண்டு.

முதலில் ஒருவன் ஓருத்தியைக் காணல், பின் அவள் தெய்வப் பெண்ணே? மனிதப்பெண்ணோ என ஐயுறல்: கால் நிலத்தில் படுவதால் மனிதப் பெண் எனக் கருதுகல்: தனது நண்பனுடன் பெண்ணின் அழகை வர்ணித்துவ்.

நண்பன் இந்த மாதிரி அழகான பெண்கள் உலகில் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள்: என்று கூறிப் பழித்தல். நீ அவளைக் காணவில்லை: கண்டால் இப்படிக் கூறமாட்டாய்: என்று கூறல். இவ்விதம் ஒரு கதை போலத் தலைவன் தலைவி செயல்கள், சொல்லப்படும். அப்பாக்களில் ஒரு வரி, பாட்டுடைத் தலைவன் மகிழை கூறப்படும்.

தலைவன் தலைவியைச் சந்திக்கிறான்: இச்சந்திப்பு அநேகமாகத் தினைப்புனத்துள் நடக்கும். தினைக்குதிர்களைக் கிளிகொண்டு செல்லாமல், தலைவி காவல் இருப்பாள். அவ்வேளையில் வேட்டைக் குச் சென்ற தலைவன், ஓடிய மானைத் துரத்திக் கொண்டு, அத்தினைப் புனத்திற்கு வருவான். அவன் தினைப்புனத்தில் காவல் காக்கும் பெண்ணைக் கண்டதும், அவள் அழகில் மயங்கி நிற்கிறான்.

பின்னர் ஒருவாறு, நிதானம் அடைந்து, யோசித்து அவளோடு உரையாட விரும்புகிறான். முதலில் “உன் பெயர் என்ன?” என்று கேட்கிறான். அதற்கு அவள் ஒரு மறுமொழியும் கூறாது தலைகுனிந்து நிற்கிறாள். தலைவன் அவள் பேசாமல் இருப்பதைக் கண்டு, மனம் வருந்தி, மீண்டும், “உன் பெயர் என்ன?” என்று கேட்கிறான். இதை” மொழி வினாதுல் என்ற துறை என்பார்கள்.

இந்த மொழி வினாதுல் என்ற துறையை மூன்று கோவைப் பிரபந்தங்களில் பார்ப்போம். முதலில் மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருக்கோவையாறைப் பார்ப்போம்.

தௌஷிதின்ஸ்ரார் திருக்கண்டீர் வண்டில்லைத் தௌஷிதார்த்தமலதீ
தேவியென் ரெயையதீ செஸ்றைதன்றே யறியச் சிறிது
பாவியல்ளை மைஸ்ரைநாக்கி நின்வாயிழைனைன்
ஆவியல்லோ ஆமிழ்தே அணாக்லை யின்றுழிதின்றதே:

இப்பாவின் முதல் வரி, கோவைப் பிரபந்தங்களின் வழக்கப்படி தில்லைச் சிவபெருமானைக் கூறுகிறது. பின்னர் நீ வாய் திறவாவிட்டால் என் உயிர் போய்விடும் போவிருக்கிறது. தயவு செய்து நீ யார் என்று சொல்: என்று தலைவன் கேட்கிறான். இது திருக்கோவையார்.

அடுத்து தஞ்சைவாணன் கோவை. இதில் வரும் மொழி வினாதலைப் பார்ப்போம்.

வானீஸார் குழலைகுப் பகதைக்ட்ரோலாருமன் வாண்ண் - தஞ்சைப் புனீஸார் குளிரிப் புதைப்பொலி யாற்றிதினின்கள் பொயின் - மீண் டென்ஸா மெனாவுத்திவி வெனாவெலல் லாற்வவிவு - மென்பதீற்கோ தண்டா நறுவுப் புதையீ மெருவியாதூதி காரைண்மீ

இச்செய்யுளில் பாட்டுடைத் தலைவனான தஞ்சை வாணனின் பெயர் முதல்வரியில் வந்துவிட்டது. அடுத்து மொழி வினாதல். தினைப்புனத்தில் கிளிகளை நீ கலைத்துத் துரத்திவிட்டாய். இப்பொழுது நீ பேசினால், உன்னுடைய குரலும். கிளிகளின் குரலும் ஒரே மாதிரியானவை. உன்னுடைய குரலைக்கேட்டு வேறு கிளிகளும் தினைப்புனத்துள் வந்து விட்டன என்று நினைத்து மற்றக் கிளிகளும் தினைப் புனத்துள் வந்துவிடும் என்று பேசாதிருக்கிறாயா? கிள்ளை போயின பின், இனமா மென வந்திங்கு ஏன் மெல்லாம் வவ்வும் என்பற்கோ மொழியாத காரணமே என்று கேட்கிறான்.

இனிப் பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் இயற்றப்பெற்ற “கரவை வேலன் கோவை” என்ற நூலில் மொழி வினாதல் எவ்வாறு கூறப்பட்டிருக்கிற தெனப் பார்ப்போம்.

மாசால மோமணி வாயில்நாகு மோதும் மருவியலின்
ஆசாரா மோவிழாத்தித்தை யொதிநையாகப்பகுத்தும்
தோசாதிபர்மலச்சுமி வெலன் தாஜலவசி சிலம்பனாயிரி
பேசாதிருக்கும் வகையின்றை வாறைன்று பெசிடுமே
நீ பேசாமல் கிருபீது சாலமோ? அல்லது உண்வாயி நோகுமென்றோ?
அல்லது உங்கள் சாதியில் பேசாம விருப்பது ஒரு பழக்கமோ? அல்லது
மௌன விருத்தமோ?

பற்பல அரசர்கள் மெச்சும் கரவெட்டி வேற்பின்னையின் ஊரில் நீ பேசாதிருப்பதற்கு என்ன காரணம் என்று கூறு என்கிறது இச்செய்யுள்.

உதாரணத்திற்கு மூன்று கோவைப் பிரபந்தங்களில் உள்ள மொழி வினாதல் என்ற துறையிலுள்ள மூன்று பாக்களை இங்கே எடுத்துக் காட்டி வேண்.

சட்டம்பியார்

நன்றி: தினக்குரல் 24.08.1997

“தண்ணீர் கேட்டவன் என்னையுமல்லவா பிழத்தழுத்தான்....”

சங்க இலக்கியம் என்று சொல்லப்படுகின்ற அகநானுறு, புறநானுறு, கலித்தொகை முதலிய நூல்களில் உள்ள பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் ஓவ்வொரு சிறுகதையாகும். புலவர்கள் அச்சிறு கதைகளை அழகாகவும் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல் முறையிலும் சிருஷ்டித்திருக்கிறார்கள்.

கலித்தொகையிலிருந்து ஒரு சிறு கதையைக் கூறுகிறேன். இச் சிறுகதை ஒருத்தி தனது தோழிக்குச் சொன்னது போலச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அச்செய்யுள் வருமாறு:-

“ஸ்ட்ரீ நூட கோயி! நூடுவில் நூட் தூடுர்
ஶணச் சிற்றில் காலிற் சிறையா, அடைச்சிய
கோஞ் பர்ந்து வரிப்பந்து கொண்டோடு
நூதங்க செய்யும் சிறுபடு, மேலோர் நாள்,
அன்னையும் நானும் கிருந்தோமா: கிள்ளேர!
உண்ணுதீர் கேட்டேன் என வந்தார்க்கு, அன்னை
அடர் பொர் சிரந்தால் வாக்கீச் சுடர் கிழுய்,
உண்ணுதீர் ஊட்டவா என்றான்: என யானும்,
தன்னை அறியாது சென்றேன், மற்று என்னை
வளை முன்கைப்பற்றி நூடியுதி, நூடுஶந்திடு, அன்னாய்!
கிவனாருவன் செய்தது காண, என்றெனா!!
அன்னை அவறிப் பட்டந்தீந் தன்னை யான்
'உண்ணுதீர் விக்கினான்' என்றெனா! அன்னையும்
தன்னைப் புறுப்பட்டித்து நீவ, மற்று என்னைக்
கடைக் கண்ணால் கொல்வான் போல் நூகி
நூகைக் கூட்டு செய்தோன் ஆக் கள்வன் மகன்”

இதுதான் அச் செய்யுள்.

இக்காலத்தில் காப்பு என்றும், வளையல் என்றும் சொல்வதை முற் காலத்தில் “தொடி” என்று சொல்வார்கள். பவுண் வளையல்கள் தான் முற்காலத்தில் அணிவார்கள் கண்ணாடி வளையல்கள் அக்காலத்தில்

இல்லை. இச்செய்யுளில் “சுடர்த்தொழி கேளாய்” என்று தனது தோழியை விழித்து ஒரு நடந்த கதையைக் கூறுகிறான்.

“உனக்கு நினைவிருக்கிறதா? நானும் நீயும், சிறுமண் வீடுகட்டி, விளையாடும் பொழுது, ஒரு குறும்புக்காரப் பையன் வந்து எங்கள் மண் வீட்டையும் காலால் உழக்கி எங்கள் தலைப் பின்னவில் குடிய பூமாலை யையும் அறுத்து எங்கள் பந்தையும் எடுத்துக் கொண்டு ஓடினானே ஒருவன். அவனை உனக்கு நினைவிருக்கிறதா?” என்று தனது தோழியைக் கேட்டான்.

இந்தக் காலத்தில் ‘காவாலிப்பையன்’ என்று சொல்வதை அக்காலத்தில் ‘பட்டி’ என்று சொல்வார்கள். இப்பாடவில் ‘நோதக்க செய்யும் சிறுபட்டி’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது மற்றவர்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்கிற குறும்புக்காரப் பையன் என்று சொல்லப் படுகிறது.

நானும் தாயாரும் ஒரு நாள் தனியே வீட்டில் இருந்தோம். அப்பொழுது நான் முன்சொன்ன வாலிபன் “தண்ணீர்த் தாகமாயிருக்கிறது குடிக்கத் தண்ணீர்தாருங்கோ!” என்று வீட்டு முற்றத்தில் வந்து நின்று கேட்டான். அன்னை “செம்பிலே தண்ணீர் கொண்டு வந்த கொடு பின்னை” என்று என்னிடம் கூறினாள் செம்பு ‘அடர் பொற்சிரகம்’ என்று செய்யுளில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ‘பொன்னாற் செய்த செம்பு’ என்பது பொருள்.

நானும் அவன் குணத்தை முன்பு அறிந்திருந்தும், மடத்தனமாக செம்பில் தண்ணீர் கொண்டுவந்து கொடுக்கேன். அவன் அப்பொழுது என் முன் கையைப் பிடித்து இழுத்தான். நான் பதைப்போத்து, ‘அம்மா’ என்று பெரிய சத்துத்தில் ‘இவன் செய்ததைப் பாருங்கோ’ என்று கத்தினேன்.

அம்மா, ‘என்ன பின்னை?’ என்று அலறி அடித்துக் கொண்டு ஓடிவந்தாள். எனக்குப் பின்னர் அவனைக் காட்டிக் கொடுக்க மனம் வரவில்லை. ஏன் சத்தம் போட்டேன், என்று எனக்கே வெட்க மாயிருந்தது.

ஒரு மாதிரி நான் நிலைமையைச் சமாளித்து ஒரு பொய்யைச் சொன்னேன். ‘அவனுக்குக் குடிக்கும் பொழுது தண்ணீர் விக்கிவிட்டது. நான் பயந்து போனேன்’ என்று கூறினேன்.

அன்னை ‘நான் என்னவோ? ஏதோ? என்று பயந்துவிட்டேன், இதற்கெல்லாம் இப்படிச் சத்தம் போடுகிறாயே. தண்ணீர் விக்கிவிட்டது. நான் கூப்பாடு போடுவார்களா?’ என்று சொல்லி என் முதுகைத் தடவினாள்.

இவ்வளவிற்கும், என் கையைப் பிடித்திழுத்த அவன் ஒன்றும் நடவாதது போலக் கடைக்கண்ணால் என்னைப் பார்த்தான். அவன் பார்வை

கொடுரமாயிருந்தது. பின்னர் ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தான். அன்னையும் அவனும் சேர்ந்து எனது முட்டாள்தனத்திற்குச் சிரிப்பது போல அவன் சிரிப்பது இருந்தது.

அதாவது நான் ஒரு பேதை. அவர்கள் இருவரும் அவனும், தாயாரும் புத்திசாலிகள் என்ற கருத்தில் அவனுடைய சிரிப்பு இருந்தது. என்று தனது தோழிக்குச் சொல்கிறாள், அவனைக் கள்வன் என்று சொல்லாமல் ‘கள்வன் மகன்’ என்று சொல்கிறாள். ‘நகைக் கூட்டம் செய்தான். அக் கள்வன் மகன்’ என்று சொல்லிக் கதையை முடிக்கிறாள்.

இப்பாடல் கபிலர் பாடியது. கலித்தொகை குறிஞ்சித் திணையில் உள்ளது.

சட்டம்பியார்

நன்றி: தினக்குரல் 07.09.1997

பாணன் பெற்ற பரிசு என்ன?

இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில், தமிழ் நாட்டில் ‘மறைமலை அடிகள்’ என்று ஒரு பெரியார் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் தமிழில் அதிக வட்சொற்கள், கலந்திருப்பதை எதிர்த்துத் தீவிரமாகப் பிரசாரம் செய்து வந்தார். வேதாசலம் என்ற தனது பெயரை ‘மறைமலை அடிகள்’ என்று மாற்றி அமைத்துக்கொண்டார். ஆங்கிலச் சொற்களைச் சரிக்குச் சரி கலந்து பேசும், இக்காலத்தில் அவரில்லையே என்று சிந்தித்தேன்.

இனி நான் எடுத்த விஷயத்திற்கு வருகிறேன். இந்தக் காலத்தில் ஒரு ஸெலாறி செய்கின்ற வேலையை, அந்தக் காலத்தில் ஒரு யானை செய்யும். ஸெலாறிக்குப் பொருட்னை ஏற்றி இறக்கக் கூலியாட்கள் தேவை. ஆனால் யானைக்கு கூலியாட்கள் தேவை இல்லை. பாகன் மட்டும் இருந்தால் போதும்.

முற்காலத்தில் பாணர் என்று ஒரு கூட்டத்தினர் இருந்தனர். பெரிய பிரபுக்களிடம் சென்று யாழ் முதலிய வாத்தியங்களுடன் அவரைப் புகழ்ந்து பாடுவார்கள். பிரபு சுந்தோஷமடைந்து அவர்களுக்குப் பரிசில் வழங்குவார். பாணரின் தொழில் இதுவாகும். கணவன், மனைவிக் கிடையில் சிறு மனஸ்தாபனம் ஏற்பட்டாலும், பாணர் சென்று சங்கீதம் இசைத்து அவர்களை உறவாக்கி வருவார்கள். இச்செய்திகளை பண்டைய தமிழ் நூல்களில் பார்க்கக் காணலாம்.

ஒரு சமயம் ஒரு பாணன் தன் மனைவியிடம், இராமத்தன் என்ற ஒரு பிரபு அயலூரில் இருக்கிறார். அவரிடம் சென்று பாடிப்பரிசு பெற்று வருகிறேன் என்று சொல்லிச் சென்றான்.

பாணன் தன் வீட்டிற்கு மீண்டும் வந்த பொழுது பாணி, “நீ என்ன பரிசு வாங்கி வந்தாய்?” என்று பாணனிடம் கேட்டாள். பாணன் தான் கொண்டுவந்த பரிசு இன்னதென்று கூறினான்.

யானை என்ற சொல்லுக்குத் தமிழில் பல சொற்கள் இருக்கின்றன. பாணன் பரிசாகப் பெற்று வந்த பொருள் ஒரு யானையாகும். யானை என்ற சொல் அக்காலத்தில் அதிகம் புழக்கத்தில் இல்லை.

பாணன் தான் பெற்று வந்த பரிசு “வம்புதாங்களபம்” என்று சொன்னான். யானைக்கு மதம் பாய்வதால், களபம் என்றும்

பெயருண்டு. புதிய யானை என்று கருத்துப்பட “வம்பதாங்களைப்” என்று பாணன் சொன்னான். பாணி அவன் சொன்னதை வேறு விதமாக விளங்கினாள். களபம் என்று சந்தனம், அத்தர் கலந்த கலவையையும் கூறுவார்கள். பாணி சந்தனக் குழம்பு என்று நினைத்து வடிவாகப் பூசிக் கொள்ளும் என்று சொன்னாள்.

பாணிக்குத் தான் சொன்னது விளங்கவில்லை: என்று பாணன் உணர்ந் கொண்டான். அவன் பூசுகின்ற சந்தனக் குழம்பல்ல, நான் கொண்டு வந்தது: “மாதங்கம்” என்று சொன்னான். யானைக்கு மாதங்கம் என்றும் ஒரு பெயருண்டு.

பாணி மாதங்கம் என்பதைத் தங்கப் பவுண் என்று நினைத்து நாங்கள் இனிமேல் ஒரு பிரச்சினையும் இல்லாமல், செல்வச் செழிப்பாக வாழ்வோம் என்று சொன்னாள்.

“மாதங்கம்” என்பது யானை என்பதைப் பாணி விளங்கிக் கொள்ள வில்லை என்பதை உணர்ந்த பாணன் “பம்புசீர் வேழும்” தான் நான் கொண்டு வந்தது. என்று மீண்டும் வேறு வார்த்தையில் கூறினான். வேழும் என்பது யானையைக் குறிக்கும் ஒரு சொல். பம்பு நீர் வேழும் என்பது மிகச் சிறந்த யானை என்பதாகும்.

வேழும் என்று கரும்பிற்கும் மற்றொரு பெயராகும். “பம்புசீர் வேழும்” பெரிய ஆகிய கரும்பந்தடி என்று அவள் நினைத்தாள். உடனே “எனக்கு இப்பொழுது கரும்பு வேண்டாம். நீரே கடித்துத் திண்ணும்” என்று சொன்னாள்.

வேழும் என்று சொன்னதும் பாணிக்கு விளங்கவில்லை: என்பதைப் பாணன் உணர்ந்து கொண்டான். பின்னர் நன்கு யோசித்து “நான் கொண்டு வந்தது பகடு” என்று சொன்னான். பகடு என்பதும் யானைக்கு ஒரு பெயர். பகடு என்று சொல்லியும் பாணி அவன் கொண்டு வந்தது யானை என்பதை உணரவில்லை. ஏருது மாட்டைப் பகடு என்று கூறுவார்கள். தனது கணவன் ஏருது மாட்டைத்தான் வாங்கி வந்திருக்கின்றான்: என்று நினைத்தாள்.

உடனே அவள் எங்களுடைய வயல் உழுவதற்குப் பகடு கிடைத் திருக்கிறதென்ற மகிழ்ச்சியில் தினைக்கு, “வயலை உழும்” என்று கூறினாள். பகடு என்று சொன்னதும் பாணிக்கு விளங்கவில்லை என்பதைப் பாணன் உணர்ந்தான். பகடு என்றால் யானை என்பது அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

பின்னர் யோசித்து, “நான் கொண்டு வந்தது, நீ நினைக்கிற ‘பகடு’ அன்று, ‘கம்பமா’ என்று சொன்னான். கம்பத்திலே கட்டுகின்ற மிருகம் என்ற பொருளில், யானைக்குக் கம்பமா என்றும் பெயருண்டு.

உடனே பாணி, தனக்கு விளங்கிவிட்டமாதிரிச் சிந்தித்தாள். நாங்கள் பிட்டு, இடியப்பம், அவிக்கின்ற அரிசி மா மாதிரிக் கம்பமா என்று ஒரு மாவும் உண்டு. கம்பு அரிசியை எடுத்து அரைத்தது தான் “கம்பமா”.

அவள் கம்பமா என்றால், நான் உடனே உங்களுக்குக் “களி” கிண்டித் தருகிறேன் என்றாள். கம்பமா என்று பாணன் சொன்னதும் “நற்களி யாம்” என்று அவள் சொன்னாள்.

பாணன் மீண்டும் யோசித்தான். நான் எப்படிச் சொல்லியும், இவருக்கு விளங்கவில்லையே: என்று யோசித்தான். கடைசியாகக் “கைம்மா” என்று பாணன் கூறினான். “கைம்மா” என்றால் கையையுடைய மிருகம் என்று பொருள். “கைம்மா” என்று சொன்னால், நிச்சயம் பாணிக்கு விளங்கும் என்று பாணன் நினைத்தான்.

ஆனால் இதற்கு முன் சொன்னதற்கெல்லாம், பாணி வேறு பொருள் கொண்டு, அதற்கேற்பச் சொல் சொல்லி மகிழ்ந்தாள். இப்பொழுது அவன் “கைம்மா” என்றது சிறிதும் விளங்கவில்லை. ஒன்றும் தெரியாமல், சம்மா கலங்கினாள். இக் கதையைக் கூறுகின்ற செய்யுள் சென்ற நூற்றாண்டில் இராமச்சந்திரக் கவிராயர் பாடியது.

இஃபர் வானைல்லை
 கிராமனையெய பாடி
 என் கதையானிர்த்தாயி
 பாணாட்டீ என்றாள்ளீ பாணி
 வழிபதாம் தளைபுமனிர்த்தனீ
 புச்செம்பிறாள்
 மாதுங்கம் என்றிறநீ,
 யாழ் வாழிந்திறாம் என்றாள்
 பல்புசீர் வெழும் என்றிறநீ
 தின்னு) எம்பிறாள்
 பக்கமனிர்த்தனீ உழும் என்றாள்
 பழன்தீதை,
 தம்பமா என்றிறநீ,
 நற்கதையா எம்பிறாள்
 கதைமா என்றிறநீ
 சம்மா தலாச்சினாரனோ.

சட்டம்பியார்

நாளை: தினகரன் வாரமஞ்சி 19.07.1998

கவபெருமான் மிகுள்ள புண்கள்

அக்காலத்தில் கிராமத்துக்குக் கிராமம் புலவர்கள் இருந்த போதிலும் அவர்கள் வாழ்க்கை தரமானதாயிருக்கவில்லை. அவர்களிடம் கற்கும் மாணவர்களின் உதவியினாற்றான் அவர்கள் வாழ்க்கை நடைபெற்றது. எப்படியெனினும் புலவர்களின் கற்பித்தல் தொழில் எக்காலத்திலும் அற்றுப் போகவில்லை. நாட்டிலுள்ள அத்தனை இளைஞர்களும் கற்க வில்லை; என்பதைத் தவிர கற்கும் வழக்கம் ஒருபோதும் இடை நின்ற தில்லை. இரண்டாயிரம் வருஷ வரலாற்றை ஆராய்ந்தால், கற்பதும், கற்பிப்பதும் தொடர்ந்து நடந்தே வந்திருக்கின்றன.

பிச்சை எடுத்தல் என்பதற்கும். பரிசு பெறுதல் என்பதற்கும் நிறைய வித்தி யாசமுண்டு. பரிசு பெறுதல் என்பது ஊதியம் பெறுதல் என்பதற்கு அடுத்தபடியாகக் கூறலாம். அக்காலத்தில் புலவர்கள், தங்களுக்குத் தெரிந்த அறிந்த பிரபுக்களிடம் சென்று, அவர்களைப் பற்றியோ பொது வாகவோ ஒரு பிரபந்தத்தை இயற்றி, படித்துக் காட்டிப் பரிசு பெறுவார்கள். அப்படிப் பெற்ற பரிசுகள் மூலம் புலவர்கள் குறைவின்றி வாழ்ந்தார்கள்.

தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு எவ்வளவோ வசதிக் குறைவுகள் இருந்த போதிலும், தமிழ் மொழியின் தொடர்பறாது தமிழ் நூல்கள் தோன்றி வளர்ந்து கொண்டேயிருந்தன. தொண்ணுரைறாறு வகைப் பிரபந்தங்கள் தமிழிலே உண்டென்பதிலிருந்து அதன் வளர்ச்சியை அறிந்து கொள்ளலாம்.

எப்படியெனினும் தமிழ் நாட்டில் சிற்றரசுகள் தோன்றி வளர்ந்த காலத்தில் அச்சிற்றரசுகளே தமிழ் மொழியை வளர்த்து வந்தன. சென்ற நூற்றாண்டில் சிற்றரசுகள் இல்லை. ஆங்காங்கே நிலப் பிரபுக்கள் இருந்தனர். அவர்கள் புலவர்களை ஆதரித்து வந்தனர். ஆனால், அவர்கள் எல்லாம் வள்ளல் தன்மை கொண்டவர்கள்லார். கஞ்சத்தன்மை கொண்ட பிரபுக்கள் பலர் இருந்தனர்.

சில கஞ்சத்தன்மை கொண்ட பிரபுக்கள் புலவர்களைக் கண்டால் கதவைச் சாதித்திப் பூட்டிவிடுவார்கள். அக்காலத்தில் பிரபுக்களின் வரவைச் சுற்றி பலத்த வேலி இருக்கும். வீட்டிற்கு நேரே சங்கடம் என்று சொல்லப்படுகின்ற படலை இருக்கும். படலைக்குப் பதிலாக ஒரு கதவு

இருக்கும். அந்தக் கதவுக்கு மேலே கூரை உள்ளது வீடும், வெளியில் திண்ணையும் இருக்கும். இது அக்காலத்துஅமைப்பாகும். பிரபுக்கள் வீட்டிற்குச் செல்வதென்றால் வாசற்கதவைத் திறந்து தான் போக வேண்டும். பிரபுக்களின் வீடுகளைத் தேடிப் புலவர்கள் அலைந்து திரிவார்கள். ஒரு புலவர் தான்பட்ட அவைக் கதைகளைச் செய்யுள் வடிவாகக் கூறுகின்றார். தான் பிரபுக்களைத்தேடித் திரிந்து பட்ட துன்பங்களைச் சிவபெருமானிடம் கூறுகிறார். சிவபெருமானிடம் கூறினால், அவர் அருளால் தனக்கு நல்ல காலம் பிறக்கும்: என்ற நம்பிக்கையில் தனது துன்பங்களைச் சிவபெருமானிடம் புலவர் கூறினார்.

பிரபுக்களின் வீடுகளைத் தேடி அலைந்த திரிந்து, எனது காலில் புண் வந்து விட்டது. அவர்களது வாசற்கதவு நிலையிலே, என் தலைமுட்டி என் தலையில் புண் வந்துவிட்டது (யரம் குறைந்த கதவு), பிரபு வீட்டில் என்னைத் திட்டிப் பேசித் தூரத்தியதால் என் நெஞ்சில் புண் ஏற்பட்டு விட்டது. (மனக்கவலை) எனக்கு ஏற்பட்ட மூன்று புண்களையும், சிவபெருமானிடம் கூறிப் புலவர் வணங்கினார்.

சிவபெருமான் அப்புலவருக்குத் தனது உடலில் உள்ள புண்களைக் காட்டினாராம். எனது புண்ணும் ஓன்றிரண்டல்ல. பிட்டுக்கு மண் சமந்த பொழுது பாண்டியன் அடித்த புண் முதுகில் இருக்கிறது. கண்ணப்ப நாயனார் சிவபெருமானின் இரண்டாவது கண்ணாலும் இரத்தம் வடிவதைக் கண்டு மற்றக் கண்ணைத் தோண்டுவதற்கு முன்னர், அந்தக் கண் இருக்கும் இடத்தைக் கண்டு பிடிப்பதற்காக காலால் உதைத்துப் பிடித்தபொழுது புருவத்தில் ஏற்பட்ட புண்ணும் இருக்கிறது. பஞ்ச பாண்டவரில் ஒருவனான அருச்சனனுடன் சண்டை செய்த பொழுது அருச்சனர் வில்லால் அடித்த புண்ணும் இருக்கிறது.

நீ பார்; எனக்கும் உன்னைப் போல் மூன்று புண்கள் இருக்கிற தென்று, சிவபெருமான் தன் புண்களைக் காட்டினாராம். இச் செய்யுள் சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இராமச்சந்திரக் கவிராயர் பாடியது.

முஞ்சீதரிபாலி நூழ்த்திலைத்தீ தோலிறி புண்ணும்,
வாசல் தோறும் முடிடுண்டு தலையிறி புண்ணும்
சௌஞ்சோல்லை நினைத்தீருகும் நூஞ்சிறி புண்ணும்
தீருமென்றை சங்கரண் பாறி சேர்த்தினபீரா
தொஞ்சமல்ல இரைபழயின் புண்ணும் வேவன்
தொடுஞ்சதாலால் உதைத்தீ புண்ணும் தோபாராதப்
பஞ்சவரி வொருவன் வில்லாலழுத்தீ புண்ணும்
பாரைஞ்சிற தோழிழி நின்றன் பாமன்றானே.

சட்டம்பியா்

நன்றி: தினக்குரல் 06.09.1998

தொடரும் துன்பங்கள்

வடபகுதியில் பணமரங்கள் அதிகம் இருக்கின்றன. மாடுகளும் பனம்பழும் உண்பதில் அதிக ஆசை உண்டு. பனம்பழுக் காலத்தில் பணமரங்களைத் தேடி மாடுகள் அலைவதைக் காணலாம். பனம்பழும் விழுந்த சத்தத்தைக் கேட்டு சத்தும் கேட்டதிசையை நோக்கி மாடு ஓடும். ஒரு சமயம் ஒருவன் பணமரத்தில் ஏறி கீழே தவறி விழுந்துவிட்டான். விழுந்தவனின் ஒசையைப் பனம்பழும் விழுந்த ஒசை என்று நினைத்து ஒரு மாடு சந்தம் கேட்டதிசையை நோக்கின்தியது. ஓடுகிற பொழுது பணயால் விழுந்தவனையும் மிதித்துக்கொண்டு ஓடியது. இதை ஒரு பழமொழியாகக் கூறுவார்கள். “பணயால் விழுந்தவனை மாடு ஏறி மிதித்துது போல்” என்பது அந்தப் பழமொழியாகும். “பட்ட காலிலே படும், கெட்ட குடியே கெடும்” என்பதும் இதே கருத்துடைய இன்னொரு பழமொழியாகும்.

இப்பழமொழிகளைல்லாம் இரண்டு துன்பங்கள் ஒருவனுக்குச் சேர்ந்து வருவதைக் குறிக்கின்றன. இரண்டு துன்பங்கள் மட்டுமல்ல பத்துக்கு மேற்பட்ட துன்பங்கள் ஒருவனுக்கு ஒரு நேரத்தில் ஏற்பட்டதை ஒரு புலவர் செய்யுள் வடிவில் தருகிறார்.

நெற் செய்கையில் வானம் பார்த்த நெற் செய்கை என்று ஒருவகை உண்டு. அது மழையை நம்பிச் செய்வதாகும். முதல் மழைபெய்து உடன் அந்த ஈரத்தைப் பயன்படுத்தி வயலை உழுது நெல் விதைப்பார்கள். அந்த ஈரத்தில் நெல் முளைத்துவிடும். பின்னர் பெய்யும் மழைக்கு நெல் பயிராகி வளர்ந்து வரும். இது நீர்ப்பாய்ச்சல் வசதி அற்ற, மழையை நம்பிப் பயிர் செய்யும் முறையாகும். இதில் முதல் மழை ஈரத்தைத்தவற விடாது நெல் விதைப்பது பிரதானமாகும்.

ஒருவன் குத்தகைக் காணியைத் திருத்தி நெல் விதைத்து வந்தான். அவனிடம் உழை மாடுகளும் உண்டு. உதவிக்கு ஒருவனையும் வைத் திருந்தான். முதல் மழை பெய்கிறது. அவனுடைய வீடு ஒரு ஒலைக் குடிசை. அந்தக் குடிசையில் ஒரு மரத்தூண் ஏற்கனவே பழதடைந் திருந்தது. அதை மாற்றி வேறு ஒருதூண் நாட்ட அவனுக்கு நேரமில்லை. மழை பெய்து கொண்டிருக்க அந்த மரத்தூண் சாய்ந்து வீடு விழுந்து விட்டு து.

வீடு விழுந்தால் பின்னர் திருத்தி அமைக்கலாம். ஆனால் மழை ஈரம் காய்ந்தால் அது போன்ற ஒரு தருணம் திரும்பிவராது. அதனால் அவன் விதை நெல்லையும் தலையில் சுமந்து கொண்டு கலப்பையையும், நுகத்தையும் தோளில் வைத்துக் கொண்டு உழவு மாடுகளைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு வயலுக்குப் புறப்பட்டான். இரண்டு மூன்று நாட்களாக இருமிக் கொண்டிருந்த வேலைக்காரன் மூச்சிழந்து இறந்து விட்டான். மழை ஈரம் தவறவிட்டால் அந்த வருட நெற் செய்கை இல்லை. எல்லாம் பின்னர் வந்து பார்க்கலாம் என்று வயலுக்குப் புறப்பட்டான்.

அதேநேரத்தில் அவனுடைய பசு கண்று ஈன்றால் நஞ்சுக் கொடியை எடுத்து பாலுள்ள மரத்தில் கட்டித் தூக்க வேண்டும். நஞ்சுக் கொடியைப் பசு தின்றால் அதில் பால் குறைந்துவிடும். பசுவுக்குக் கஞ்சி காய்ச்சி வைக்க வேண்டும். அவனுடைய மனைவி இதெல்லா வற்றையும் செய்யலாம். ஆனால் அவள் நிறைமாதக் கர்ப்பிணி அவள் பிள்ளை பெறுவதற்கு முதல் அறிகுறியாக வயிற்று நோ தொடாங்கி விட்டது.

இவ்வாறு நடந்தும் வயலில் ஈரம் காயமுன்பு விதைக்க வேண்டுமென்ற தாண்டுதலால் விதை நெல்லையும் எடுத்துக் கொண்டு வயலுக்குப் போகிறான். அவன் வீட்டுப் பட்டலையைத் திறந்துகொண்டு தெருவில் செல்ல அவனுக்குக் கடன் கொடுத்த ஒருவன் இப்பொழுது உடனே பணம் வேண்டும் என்று குறுக்கே நின்றான். அவன் விழிபிழுங்கிச் செம்வ தறியாது நிற்க அடுத்த கிராமத்திலுள்ள அவனுடைய நெருங்கிய உறவினன் ஒருவன் இறந்துவிட்டான் என்ற தகவலும் வருகின்றது.

இதற்கிடையில் அவனுடைய பள்ளித் தோழன் ஒரு கிராமாதிகாரி, அவனைத் தன்னுடைய வீட்டிற்கு ஒரு நாளைக்கு விருந்துக்கு வரவேண்டுமென்று பலமுறை அழைத்திருந்தான். அந்த நண்பனும் அதே நேரத்தில் அவனிடம் விருந்துண்பதற்காக வந்தான். இதே நேரத்தில் பாதை ஓரத்தில் திகைத்து நின்ற அவனுடைய காலில் ஒரு சர்ப்பம் தீண்டிவிட்டு ஓடியது. அப்பொழுது வயலின் குத்தகைப் பணத்தை இப்பொழுது உடனே தரவேண்டும் என்று வயல் சொந்தக்காரர் வந்து நின்றார்.

வயல் விதைப்பதற்கு முன் கோவிலுக்குப் பூசை செய்து ஆரம்பிப்பது வழக்கம். அவன் ஏற்கெனவே பூசகரிடம் சொல்லி இருந்தால் பூசகரும் அந்த நேரத்தில் பூசைப் பணத்தைக் கேட்டு வந்திருந்தார்.

அவனுடைய அந்தோ நிலைமையைப் புலவர் ஒருவர் செய்யுள் வடிவில் தருகிறார். அச்செய்யுள்

ஆய்வீர் மனது பொழிய, தில்லம் வீடு
அந்தீதியூயாள் எயிர்நாவ அழனும் சாவ
மாண்ஸ் பொகுதுன்று வினது கொண்டோடு
வழியிலே கடன்காரர் மற்றுத்துக்கொள்ளச்
சால்வால வகைண்டோருவன் எதிரோ செல்லுத்
தன்னாவாணர் விருத்துவரைச் சரிப்பற் தீண்டு
கோரிவத்துர் உழுண்டு கடனை கேட்கத்
குருதிகளர் தமிச்சையைத் தொடுவென்றாரே!

சட்டம்பியார்

நன்றி: தினக்குரல் 20.09.1998

கவி தின்பம்

பெண்களுக்குச் சம அந்தஸ்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற குரல் இன்று பரவலாக எங்கும் கேட்கின்றது. பெண்களை ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். வெறும் பிள்ளை பெறும் இயந்திரமாக எங்கும் கணிக்கிறார்கள் என்ற கூக்குரல் எங்கும் கேட்கின்றது, இந்தக் கூப்பாடு எப்படி எங்கே ஆரம்பித்தது என்று தெரியவில்லை. எப்படி யெனினும் இது பெண்கள் பக்கத்திலிருந்துதான் ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும். ஆண்களினால் இவ்வளவு சாமர்த்தியமாக விஷயத்தை ஆரம்பித்திருக்க முடியாது.

ஆண்கள் என்றால் என்ன? பெண்கள் என்றால் என்ன? நெறிமுறை தவறாது வாழ வேண்டும். தத்தம் கடமைகளை ஏனையவரில் சமத்தாது தாமே செய்யவேண்டும் என்று இப்படி ஒரு இயக்கம் தொடங்கினால் அது நியாயமாக இருக்கும். அதற்கு நல்ல வரவேற்பும் இருக்கும்.

உண்மையாகச் சொன்னால் ஆண்களுக்குச் சமஅந்தஸ்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஒரு இயக்கம் ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அப்படி ஒரு இயக்கம் ஆரம்பிப்தற்கு எந்த ஆண்மகனுக்கும் துணிவு இல்லை.

நமது நாட்டில் எந்த ஒரு குடும்பத்தையும் உற்றுப்பாருங்கள். அங்கே பெண் ஆதிக்கம் நிகழ்வதை நீங்கள் தெளிவாகக் காண்பீர்கள். குடும்பத்தைவெளிக்குக் கணவன், பிள்ளைகள் எல்லோரும் பயந்து நடுங்குவார்கள். இது மறைமுகமாக நடக்கவில்லை. வெளி வெளியாகவே நடக்கிறது.

கணவன் உழைக்கின்றான். அவன் தனது ஊதியத்தைச் சுதம் பிச்காமல் மனைவியிடம் கொண்டு வந்து கொடுக்க வேண்டும். பின்னர் தனக்குத் தேவையான பணத்தை மனைவியிடம் கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இது நமது சாதாரண வாழ்க்கை முறையாகும்.

நான் ஒரு சமயம் எனது நண்பனிடம் ஒரு தொகைப் பணத்தைக் கட்டாகக் கேட்டு அவன் வீட்டிக்குச் சென்றேன். எனது கோரிக்கையைக் கேட்டுத் தன் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டின் பின்புறத்திற்கு சென்றான்.

அரைமணி நேரமாக அவர்கள் ஏதோ கதைத்தார்கள். இறுதியில் அவன் மனைவி வீட்டிற்குள் சென்று பணத்தை எடுத்துக் கணவனிடம்

கொடுக்கக் கணவன் என்னிடம் நான் கோரிய பணத்தைக் கொண்டு வந்து தந்தான். இது ஒரு நூதனமன்று. எல்லோர் வீட்டிலும் இப்படித் தான். குறித்த தவணையில் பணம் திரும்பாவிட்டால் மனைவிதான் கணவனை ஏசிவிட்டு, தான் போய் கடனை மீட்டு வருவாள்.

தங்கள் பிள்ளைகளின் கல்வி விஷயமாகப் பாடசாலைக்குச் சென்று வகுப்பாசிரியருடனே தலைமையாசிரியரிடமே வாதாடி வருவ தெல்லாம் மனைவிதான். தரம்குறைந்த சாமான்களை கணவன் தலையில் கட்டிவிட்ட கடைக்காரனிடம் போய்ச் சண்டை போடுவதும் மனைவிதான்.

ஓளவையார் காலத்தில் ஒருவன் தன் நண்பனுக்கு ஒருவேளை உணவு கொடுக்க விரும்பினான். எடுத்த எடுப்பில் அவன் விருப்பத்தை மனைவிக்குச் சொல்லப் பயன்து இருந்து முகந்திருத்தி ஈரோடு பேன் வாங்கி மனைவியை மகிழ்வித்து விருந்துக் கடை சொல்ல அவள் ‘ஆடினாள், பாடினாள், ஆடிப் பழமுறத்தால் சாடினாள்’ என்று ஓளவையார் பாடுகிறார். இதிலிருந்து பெண்கள் ஆட்சி இன்று நேற்றல்ல பரம்பரையாக தமிழ் நாட்டில் தொடர்ந்து வருவதை அறியலாம்.

எனவே ஒரு காரியம் நிறைவேறவேண்டுமானால் முதலில் வீட்டுப் பெண்கள் அதற்குச் சாதகமாக இருக்க வேண்டும் என்பதைக் கவனித்துக் கொண்டு செயலாற்றினால் இலகுவில் எதிலும் வெற்றி பெறலாம். ‘தலையணை மந்திரம்’ என்ற குழுக்குறி போல் ஒரு தொடர் எல்லோராலும் பேசப்படுகிறது. உலகில் சொல்லப்படுகின்ற பல மந்திரங்களுக்குச் சக்தி இருக்கிறதோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் தலையணை மந்திரத்திற்கு சக்தி இருப்பதை என்னால் திடமாகக் கூற முடியும்.

சென்ற நூற்றாண்டில் பல பட்டடைச் சொக்கநாதப் புலவர் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய ஊர் தமிழ்நாடு திருநெல்வேலி ஆகும். அங்கு வடிவாம்பிகை அம்மன் கோவில் என்று ஒரு கோவில் இருந்தது.

அந்தப் புலவர் அம்பாளிடம் சென்று தன்னுடைய துன்பங்களை அம்பாளிடம் முறையிடுகிறார். என்னுடைய துன்பங்களைச் சிவபெருமானிடம் கூறுகிறார். எடுத்த எடுப்பில் என்று குறைகளைச் சிவபெருமானிடம் கூறக்கூடாது அம்பாளே, நீங்களும் சிவபெருமானும் முத்துப் பந்தலின் கீழே பஞ்சணை மெத்தைமீது இருக்கின்ற நேரத்தில் அவர் “ஒரு முத்தம் தா” என்று கேட்பார். இப்படியான நிகழ்ச்சி ஒருநாள் இரண்டு நாள் அல்ல ஒவ்வொருநாளும் நடக்கும். அந்த நேரத்தில் என்னுடைய குறைகளையும், அவரிடத்தில்

சிறிது விளக்கமாகக் கூறவேண்டும். என்று அம்பானுக்குப் புலவர் தந்திரமான புத்தியும் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்.

இப்படி அந்தப் புலவர் வடிவாம்பிகை அம்பாளிடம் விநயமாக அழுத முது கேட்டுவிட்டுப் பின்னர் சிறிது காரமாகவும் கூறுகிறார், “நான் உன் அடிமை, நித்தமும் வந்து வழிபடுகிறேன். அவரிடம் என்னுடைய குறைகளைக் கூறாவிட்டால் உன்னுடைய வாயிலிருந்து முத்து சிந்தி விடுமோ?” என்றும் உரிமையுடன் கேட்கிறார்.

ஊரில் சில பெண்கள் கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லாவிட்டால் என்னடி வாய்த்திறவாயாம். வாய் முத்தஞ் சிந்திவிடுமோ? வாய் திறவாயாம் என்று அதட்டிக் கேட்பார்கள். அதைப் போல் புலவரும் நெல்வேலி வடிவாம்பிகையைக் கேட்கின்றார்,

இந்தப் பாட்டை பல பட்டடைச் சொக்கநாதப் புலவர் திருநெல்வேலி வடிவாம்பிகை அம்மன் கோவிலில்பாடுகிறார்.

வாயிழுத்துப் பந்துரின் மெல்லணைத்துன் ஆருகிணந்து
நீ முத்தீநீ தூ வென்று தீவீ தொழிசம் வேகனையினித்து நிதிதம்
வேயிழுத்துரோமென் குகற்றகள்ளலாம் மெல்ல மெல்லச் சௌங்கரீல்
வாய் முத்துஞ் சிந்திவிடுமோ, நூயிலை வழுவன்னையெய்.

சட்டம்பியார்

நன்றி: தினக்குரல் 27. 09. 1998

புக்ம்பாடிய புலவரை

பிடரியில் பிடித்துத் தள்ளிய பீடு

முற்காலத்தில் தொழிலில் இல்லை என்று ஒருவரும் இருந்ததில்லை. ஏதோ ஒரு தொழில் ஓவ்வொருவரும் செய்யக்கூடியதாயிருக்கும். ஒருவன் மாடுகளுக்குத் தேவையான புற்களைச் சேமித்துக் கட்டாகக் கட்டிக் கொண்டு வந்து மாடு வளர்ப்பவர்களுக்கு விற்பான். சில சமயம் காட்டில் போய் விறகு சேகரித்துக் கொண்டு வந்து விற்பான். எப்பொழுதும் அவன் தலையில் புல்லுக்கட்டு இருக்கும். அன்றேல் விறகுக் கட்டு இருக்கும். வெறுந் தலையுடன் அவனைக் காணமுடியாது. இவ்விதம் கஷ்டப்பட்டு உழைத்துக் தானும் சீவித்துச் சிறிது சிறிதாகச் சேமித்தும் வந்தான். அவனுடைய சேமிப்புப் பெருகித் தானும் ஒரு ‘தனவந்தன்’ என்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டான்.

தனவந்தர்களில் இரண்டு வகை உண்டு ஒன்று பரம்பரைப் பணக்காரர் மற்றுது இடையிட்டு வந்த பணக்காரர். பரம்பரைப் பணக்காரர் முன் ணோர் வழிவழி வந்த சொத்துக்களை அவதானமாகப் பேணி வளர்த்து வருவர். அவர்கள் வாழ்க்கை முறையும், பணக்காரத் தன்மையாயிருக்கும். வேண்டியவர்களுக்கு வேண்டிய இடத்தில் உதவி புரிபவர்களாகவும் இருப்பர். ஆனால் ஊதாரிச் செலவு செய்பவர்கள் விரைவில் வறியவர்களாகி விடுவர். ‘குடை நிழலிலிருந்து குஞ்சர மூர்ந்தோர், நடைமெலிந்தோருர் நண்ணினும் நண்ணுவா’ என்பதிலிருந்து அறியலாம். சிக்கனமாகச் சீவிப்பர். தொடர்ந்து தனவந்தராய் இருப்பர். அவர்களுக்குச் சமூகத்தில் ஒரு உயர்ந்த மதிப்பு இருக்கும்.

இடையிட்டு வந்த பணக்காரர்களின் வாழ்க்கை முறை வேறுவகையாக இருக்கும். அவர்கள் கஷ்டப்பட்டுத் தமது முயற்சியால் முன்னுக்கு வந்தவர்கள் மிக ஏழையாக இருந்து பணக்காரராக வந்தவர்கள். அதனால் அவர்கள் எப்பொழுதும் சிக்கனமாக வாழ்க்கை நடத்துவார்கள். சிக்கன வாழ்க்கை என்பதை அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கத் தேவையில்லை. சிக்கனத்தின் மறு உருவமாக அவர்கள் திகழ்வார்கள்.

முற்காலத்தில் புலவர்கள் பணக்காரர் வீட்டுக்குச் சென்று அவர்களைப் புகழ்ந்து பாடிப் பரிசு பெற்றுச் செல்வார்கள். சிக்கனமாக இருந்து

பணக்காரனாக இருந்த ஒருவரிடம் புலவர் பரிசு பெறச் சென்றால் அவர்கள் மரியாதையாக மீண்டுமிருந்து முடியாது. ஏசித் துரத்திவிடுவார்கள். அவர்களிடம் புலவர்களோ, பிற யாசிப்பாவர்களோ உதவிகளை எதிர்பார்க்க முடியாது. மரியாதையாக அவர்கள் வீட்டிலிருந்து மீண்டும் வருவதே அரிது.

சென்ற நூற்றாண்டில் தமிழ்ப் புலவர்களை உள்ளுர் தனவந்தர்கள் தான் ஆகரித்து வந்தனர். தமிழழக் துறைபோகக் கற்றவர்களுக்குத் தமிழின் இனிமை தவிர வேறு நிரந்தர வருமானம் இல்லை. ஒரு பிரபந்தத்தைப் பாடி அரங்கேற்றினால் தனவந்தர்கள் பரிசு கொடுப்பார்கள். சிலர் மாணவர்களுக்குக் கல்வி கற்பிப்பார்கள். அம்மாணவர்களும் தமது குருவுக்கு உதவி செய்வார்கள். எப்படியெனினும் அவர்கள் வாழ்க்கை வளமானதாக அமையவில்லை.

புலவர்கள் நிலப்பிரபுக்கள் மீது சில பாடல்களை இயற்றிப் பாடிக் காட்டுவார்கள். பிரபு மனமுவந்து பரிசு கொடுப்பார். இது வழக்கமான ஒன்றாகும். பிரபுக்களைத் தேடிப் புலவர்கள் பல கிராமங்களுக்கும் செல்வார்கள். பிரபுக்களில் சிலர் புலவர்களுக்குத் தெரிந்தவர்களாகவும் இருப்பார்கள். சிலர் தெரியாதவர்களாகவும் இருப்பார்கள்.

ஒரு சமயம் ஒரு புலவர் ஒரு பிரபுவின் விட்டிற்குச் சென்றார். அந்தப் பிரபு பரம்பரையான தனவந்தர் அல்லர். தான் கஷ்டப்பட்டு உழைத்துத் தனவந்தரானவர். அவர் முன்பிருந்த நிலையும், இப்பொழுது இருக்கிற நிலையும் புலவர் நன்கறிந்திருந்தார். பிரபு புலவரைக் கண்டவுடன் பிடரியில் பிடித்துத் தள்ளிக் கதவுக்கு வெளியே விட்டுக் கதவையும் பூட்டி ‘நோகாமல் சம்பாதிக்கப் பார்க்கிறாய்?’ என்று தாவித்துப் பேசித் துரத்திவிட்டார்.

புலவர் நேரே முத்துமாரி அம்மன் கோவிலுக்குச் சென்றார். அக்கோவில் ஒரு மலையடிவாரத்தில் உள்ளது. அம்பாள் முன்னின்று “அம்மையே நான் படுகிற வேதனையைப் பார். நான் இப்பொழுது சென்ற தனவந்தரைப்போன்ற மடையர்களைப் பாட எனக்கு வழி காட்டாதே! தாயே! நல்வழி காட்டுவாயாக” என்று அம்பாளை நோக்கி அந்தப் புலவர் பாடுகிறார். அந்தச் செய்யுளை இப்பொழுது பாருங்கள்.

புல்லுக்கீலையும் விறங்கும் சுற்றுத்தீபீர்
பூர்வ நூல்தீர்த்துப் புண்ணிய வசத்தினர்கள்
நூல்லுக்கீலையும் பஸ்தீக்கீலையும் தண்டிப்பிள்
நீலக்கீல்லுக்கீலை நீடுக்கீலை போருவாரீ,
சௌல்லுக்கீலையும் புலவரைக் கண்டத்தால்

தூரிப் பாய்ந்து கீதிவை யடைத்தீதிர்
யல்லுக் கஸ்டும் மணுமழைப் பாட்டவோ
ஷலையச்சாரஸ் வாழி ஸபியமீடிய

இக்காலத்தில் ஆண்கள் காதில் ஒன்றும் அணிவதில்லை. பெண்கள் தோடு என்றோ காதோலை என்றோ குறிப்பிடுகின்ற ஆபரணத்தை அணிகின்றார்கள். இக்காலத்தில் ஆண்களில் சிலர் ஒரு காதில் ஒரு பவுண் வளையம் தூக்கி இருப்பதை அருமையாகப் பார்க்கிறேன். ஒரு காதில் அணிவது வம்சத்திற்கேற்றதல்லவென்று கூறுகிறார்கள்.

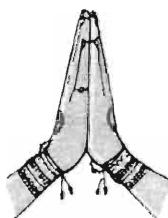
முற்காலத்தில் ஆண்களும் காதில் அணிகலன் தவறாது அணிவார்கள். அதைக் கடுக்கன் என்று கூறுவார்கள். கடுக்கனிலும் குவளைக் கடுக்கன், கல்லுக் கடுக்கன் என்று பலவகை உண்டு. மேலே செய்யுளில் குறிப் பிட்டவர் நீலக்கல்லுக் கடுக்கன் அணிந்திருந்தாராம். புல்லும் விறகும் சமந்து திரிந்தவர் நீலக்கல்லுக் கடுக்கன் அணிந்திருந்தார் என்று புலவர் பாடுகிறார். அச் செய்யளை மேலே பாருங்கள்.

சட்டம்பியார்

நாளி: தினக்குரல் 15. 11. 1998

நன்றி நயில்க்ரோம்
நன்றி நயில்க்ரோம்

நன்றி நயில்க்ரோம்

அமரரான எமது குடும்ப விளக்கு கணக்கைப் பிவகுருநாதன் சுகயீன முற்றிருந்தபோது மருத்துவ சேவையாற்றிய வைத்தியர்களுக்கும், வைத்தியசாலை ஊழியர்களுக்கும், அவரது இறுதிச் சடங்குகளை திறம்பட நடாத்த ஒத்துழைப்பு வழங்கியவர்களுக்கும், இறுதிச் சடங்கில் கலந்து கொண்ட உறவினர்கள், நண்பர்களுக்கும், அவரது மறைவு பற்றி ஊடகங்களில் செய்திகளையும், கட்டுரைகளையும் வெளியிட்ட ஊடக நிறுவனங்களுக்கும் அவரது குடும்பத்தினராகிய நாம் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

- குடும்பத்தினர் -

H 6, அரச தொடர்மாடி,
பம்பலப்பிட்டி,
கொழும்பு - 4 .

0773161381 Raju.
024.2221480.

0773391775 Generations

277951 343